S. K V - ഉലയിൽ
24.12.24

പരിഷദ്
മാസിക

പത്രാധിപസമിതി

പത്രാധിപർ
ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്

സഹപത്രാധിപർ
പി. വി. കൃഷ്ണൻനായർ

അംഗങ്ങൾ

ഉപ്പൻനായർ	കാശ്ശേർ നീലകണ്ഠപ്പിള്ള
കുറിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള	ആർ. എസ്. കുറുപ്പ്
വൈലോപ്പള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ	എം. ഗോവിന്ദൻ
പൊൻകുന്നം വക്കി	കെ. ജെ. അഗസ്റ്റിൻ

പുസ്തകം 17 · ലക്കം 4

മൈമാസികം

(സമസ്തകേരള സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ
ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു്.)

വിഷയാനുക്രമണിക

1. കേസരിസസ്റ്റ്യൂ — പി. ശ്രീധരൻപിള്ള — പേജു്. 203

2. സാഹിത്യസാമഗ്രികം — മൂക്കോത്തു കുഞ്ഞപ്പ — 212

3. പകലും രാത്രിയും — വെണ്ണീക്കുളം — 217

4. ആധുനികരഷ്യ 2 — ജെ. പി. മത്തായി — 218

5. പുഴക്കുത്തിയമാമ്പഴം (ചെറുകഥ) — സരള രാമവൻ — 225

6. മധുരഗാനം — കെ. പൊന്നു — 229

7 നവ്യസാഹിത്യദർശനം 2 — പി. എം. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ എം. എ. എൽ. ററി. — 231

8. സാഹിത്യവും ശബ്ദാർത്ഥവ്യവസ്ഥയും — സുകുമാർ അഴീക്കോടു് — 237

9 തികവിന്റെ രഹസ്യം. — പാറയിൽ ഷാംസുദ്ദീൻ, ബി. എ. — 245

10. മാടത്തയോട്ട് 255
—സി. ജെ. മണ്ണൂട്ട്

11. കാവിത്യത്തിൽ ഉപേക്ഷിത 257
—രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ.

12. സാഹിത്യസമീക്ഷ
1. നവമുകളം 264
—എൻ.

2. ആരുടെ വിജയം 268
—പി. കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണമേനോൻ.

13. സമസ്തകേരള സാഹിത്യപരിഷത്ത്
(ഇരുപതാം വാഷികത്തെപ്പറ്റി) 269
—എസ്സ്. ഗുപ്തൻനായർ

മഹാകവിക്കു്

പരിഷത്തിന്റെ അന്ത്യപ്രണാമം.

ദൈമാസികം

പുസ്തകം ൧൧ | ൧൯൫൪ കുംഭം, മീനം | ലക്കം ൪

"കേസരിസദസ്സ്"

—പി. ശ്രീധരൻപിള്ള.

കേരളത്തിലെ ഒരു മഹാചിന്തകനും തത്വജ്ഞാനിയും നിരൂപകപ്രമുഖനും സാഹിത്യകാരനുമായ ശ്രീ. ഏ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയെ ഇന്നും പലരുമറിയുന്നതു് സുമാർ പതിനാലുകൊല്ലംമുമ്പു പ്രസിദ്ധീകരണം നിറുത്തിയ 'കേസരി' എന്ന വാരികയുടെ അധിപർ ആയിട്ടാണ്. ഏ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള എന്നപേർ പറഞ്ഞാൽ "ആരാ, കേസരി, ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയോ?" എന്നിങ്ങനെ കൂട്ടുതലായ വിശദീകരണം ആവശ്യപ്പെടുന്നവർ, ഇപ്പോഴും അത്ര വിരളമല്ല. അത്രമാത്രം അന്യോന്യം ഉരുകിച്ചേർന്ന "ശേഷശേഷി" ഭാവമാണ് ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്കും കേസരിപ്പത്രത്തിനും തമ്മിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതു്. സചകീയമായ വ്യക്തിമുദ്ര താൻ നടത്തിയിരുന്ന പത്രജഡത്തിനും പ്രദാനംചെയ്തു് ജീവികയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള ആ പണിയായുധത്തെ സചേതനം ജീവിതാംശവും സ്മാരക സ്തംഭവുമായിട്ടയത്തുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം ചെയ്തതു്. അന്തരിച്ചുപോയ 'സ്വദേശാഭിമാനി' രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെക്കഴിച്ചാൽ മറേറതെങ്കിലുമൊരു മലയാളപത്രാധിപർ ഇത്തരമൊരു സാത്മ്യത്തിനു് അവകാശിയായി ഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതും വിവാദരഹിതമായ ഒരു വസ്തുതയാണ്.

1106-തുലാം മുതൽ 110-മീനംവരെയുള്ള നാലരക്കൊല്ലക്കാലമാണ് ശ്രീ. പിള്ള കേസരിപ്പത്രംനടത്തിയിരുന്നതു്. ആ കാലമത്രയും അതു് ഒരു വൃത്താന്തപത്രത്തിനേറയും പത്രഗ്രന്ഥത്തിനേറയും വിവിധധർമ്മങ്ങളും സംയോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്, ആദർശശുദ്ധിയിലും അഭിപ്രായസ്ഥൈര്യത്തിലും അചഞ്ചലമായ ഒരു നിലയെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ടു്, മലയാളപത്രപ്രവർത്തനം എങ്ങനെയിരിക്കണമെന്നുള്ളതിനു് ഒരുത്തമമാതൃകയായി പുലർന്നിരുന്നു.

'കേസരി'യുടെ വരിക്കാർ എപ്പോഴെങ്കിലും എണ്ണൂറിൽ കൂടുതലായിരുന്നോ എന്നു സംശയമാണ്. പക്ഷേ, ഓരോപതിപ്പും എട്ടോ പത്തോപേരിൽക്കുറയാതെ വായിക്കുമാറുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പരമാത്മാലോചിക്കുമ്പോൾ ആറേഴായിരം ജനങ്ങളിൽ കുറയാത്ത ഒരു സംഘം വായനക്കാർ ഈ പത്രം പതിവായി പാരായണം ചെയ്യുവന്നിരുന്നതായി കണക്കാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വരിസംഖ്യകൊടുത്തു നേരിട്ടുവാങ്ങാതെ, ധാരാളം അനുവാചകന്മാരുള്ള ഒരു പത്രത്തിനു് ഇംഗ്ലീഷിൽ "കപാളിററി ന്യൂസ് പേപ്പർ" എന്നു പറയും. ഗുണപ്രധാനമായ വർത്തമാനപ്പത്രമെന്നർത്ഥം. പൊതുജനങ്ങൾ വിലകൊടുത്തു വാങ്ങുന്ന പത്രങ്ങളുടെ പത്തിലൊരംശം വിറ്റു പിരിവു് ഈ "കപാളിററിപ്പത്ര"ങ്ങൾക്കുണ്ടായിരിക്കയില്ലെങ്കിലും, അവയുടെ സ്വാധീനശക്തിയും പൊതുജനാഭിപ്രായം രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിലുള്ള സ്ഥാനവും വളരെ മെച്ചമായ ഒരു തോതിലാണെന്നത്രേ 'വികഹാം സ്റ്റീഡ്' മുതലാവ പത്രകാര്യവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ അവധാനപൂർവ്വമായ അഭിപ്രായം.

ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു "കപാളിററി" പ്പത്രമായിരുന്നു കേസരി. ഹിന്ദുപത്രത്തിന്റെ ഒരുപുറത്തിന്റെ പകുതി വലുപ്പത്തിൽ പന്ത്രണ്ടു പേജിൽക്കുറയാതെ ഉണ്ടായിരുന്നു കേസരിക്കു്. ചിലപ്പോൾ പതിനാറു പേജും കാണും. മുഖപ്രസംഗവും കുറിപ്പുകളും കൂടാതെ, നോവൽ, ചെറുകഥ, കവിത, മഹദ്വാക്യങ്ങൾ, കൗതുകരംഗം, വിനോദം, ഗ്രന്ഥനിരൂപണം, വാർത്താസംഗ്രഹം എന്നിങ്ങനെ പല പംക്തികളും ഇതിൽ ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു. തുടരെയായി ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി വന്ന നോവലുകൾ യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലെ സുപ്രസിദ്ധമായ വല്ല നോവലിന്റേയും തർജ്ജിമയായിരിക്കും. ഇതു് ബാലകൃഷ്ണപിള്ളതന്നെ അപ്പഴപ്പോൾ എഴുതിത്തീർക്കുകയായിരുന്ന പതിവു്. 'കറുപ്പും വെളുപ്പും', 'ഒരു സ്ത്രീയുടെ ജീവിതം' എന്നിങ്ങനെ യൂറോപ്പിൽ അന്നു് അഭിനവമാതൃകകളായ നോവലുകളാണു് തർജ്ജിമ ചെയ്തു ചേർക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്.

മുഖപ്രസംഗരചനയിൽ ചെല്വത്താരണ്ടായിരുന്ന ശ്രദ്ധയും ചാതുരിയും പത്രത്തിൽ ചേർക്കാനുള്ള ചെറുകഥയുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകാര്യത്തിലും ബാലകൃഷ്ണപിള്ള കാണിച്ചിരുന്നു. എല്ലാംകൊണ്ടും സ്വീകാര്യമായ ഒരു ചെറുകഥ സമയത്തിനു കിട്ടാത്തപക്ഷം, ഒരു നല്ല കഥ ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു തർജ്ജിമ ചെയ്തുചേർക്കയല്ലാതെ ഒരിക്കലും മോശപ്പെട്ട ഒരു കഥ സ്വീകരിച്ചു വിടവടയ്ക്കുക വഴക്കമില്ല. മറ്റു പംക്തികളിൽ പതിപ്പിച്ചിരുന്നതിൽ ഇരട്ടിയായ ശ്രദ്ധ അദ്ദേഹം ചെറുകഥാപംക്തിയുടെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ കാട്ടിയിരുന്നു. വിനോദമോ നിരൂപണമോ കവിതയോ ഇല്ലാതെ ഒരു ലക്കം കേസരി പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനു് ഉദാഹരണം കണ്ടേക്കാം. എന്നാൽ ചെറുകഥ കൂടാതെ ഒരു തവണപോലും പത്രം ഇറങ്ങിയിട്ടില്ല.

ഏതാണ്ടു കേസരി തുടങ്ങിയതുമുതല്ക്കു തന്നെ പത്രാധിപരെ സ്വകൃത്യങ്ങളിൽ സഹായിക്കാൻ സന്നദ്ധരായി അന്നത്തെ ചില യുവസുഹൃദയന്മാർ ദിവസവും വൈകുന്നേരം പത്രമാപ്പീസിൽ കൂടാറുണ്ടായിരുന്നു. നിയമേന ഉണ്ടാകാറുള്ള ഇവരുടെ സമ്മേളനങ്ങളെയാണ് പ്രകൃതത്തിൽ "കേസരിസർവ്വീസ്" എന്നു കുറിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇപ്രകാരം ഒന്നിച്ചുകൂടി പിന്നത്തെ ലക്കത്തിലേയ്ക്കു വേണ്ട ലേഖനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ പത്രാധിപരെ സഹായിച്ചു വന്നതു് ശ്രീമാന്മാരായ കെ. എ. ദാമോദരമേനോൻ, സി. നാരായണപിള്ള, കെ. പി. ശങ്കരമേനോൻ, പി. ശ്രീധരൻ പിള്ള തുടങ്ങിയവരായിരുന്നു. ഇവക്കുപുറമേ, ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ വക ശാരദപ്രസ്സിന്റെ മാനേജരും കേസരി നടത്തിപ്പിൽ സഹായിയുമായിരുന്ന ശ്രീ. എൻ. രാമചന്ദ്രൻ തമ്പിയും ഈ സംഘത്തിൽ പെടാറുണ്ടായിരുന്നു. മുഖലേഖനം തയ്യാറാക്കുന്നതിലൊഴികെ മറ്റെല്ലാക്കാര്യങ്ങളിലും ബാലകൃഷ്ണപിള്ള ഈ യുവാക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും നിരൂപണങ്ങൾക്കും വിലകല്പിച്ചു് ആദരിച്ചുപോന്നിരുന്നു. ഇവരിൽ എല്ലാവരും തന്നെ പിൽക്കാലത്തു് മലയാളപത്രലോകത്തിൽ ഒരുവിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പേരെടുത്തിട്ടുള്ളവരാണെന്നുള്ളതും അത്ഥഗർഭമാണ്. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ദീർഘദൃഷ്ടിക്കും, അനാഡംബരമായ പ്രോത്സാഹനശക്തിക്കും വേണമെങ്കിൽ ഉദാഹരണമായും ഈ വസ്തുതയെ ഉദ്ധരിക്കാവുന്നതാണ്.

ദാമോദരമേനോൻ ആദ്യം സമദർശിയുടേയും പിന്നീടു് കുറേക്കാലം മാതൃഭൂമിയുടേയും പത്രാധിപത്യം പ്രശസ്തമായി വഹിച്ചു. സീ. നാരായണപിള്ള സമദർശി, നവശക്തി എന്നീ പത്രങ്ങളുടെ അധിപരായി പ്രവർത്തിച്ചതിനുശേഷം 1123-തുലാം മുതൽ കഴിഞ്ഞമാസം വരെ 'സ്വതന്ത്രകാഹള'ത്തിന്റെ പ്രധാന പത്രാധിപരായിരുന്നു. കെ. പി. ശങ്കരമേനോൻ ആറുമാസം മുമ്പുവരെ ദീനബന്ധു പത്രത്തിന്റെ മാനേജരായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. പി. ശ്രീധരൻപിള്ളയാകട്ടെ, 1112-നും 14-നുമിടയ്ക്കു് "നവയുഗം" എന്ന ഒരു വാരിക സ്വന്തമായി, തിരുവനന്തപുരത്തു നടത്തിയിരുന്നു. രാമചന്ദ്രൻതമ്പി ഇന്നും 'ശ്രീചിത്രയുഗ'മെന്ന ദിനപത്രത്തിന്റെ അധിപരാണ്.

മേല്പറഞ്ഞകൂട്ടരെക്കൂടാതെ ദിവസേനയല്ലെങ്കിലും സാമാന്യമായി കേസരിപ്പത്രമാപ്പീസിൽ പെരുമാറിവന്നിരുന്ന വേറൊരു സെറ്റുമുണ്ടായിരുന്നു. മുൻചൊന്നവരെക്കാൾ പ്രായംകൊണ്ടും പരിചയംകൊണ്ടും ഇളമസ്ഥാനക്കാരായ ഇവരിൽ ചിലർ ഇന്നു ചില സാഹിത്യശാഖകളിൽ നേതൃസ്ഥാനപര്യന്തം ഉയർന്നിട്ടുള്ളവരാണ്. ശ്രീമാന്മാർ തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള, കെ. ഭാസ്കരൻനായർ. കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, അഡ്വോക്കേറ്റ് എം. എൻ. ഗോവിന്ദൻനായർ, നാലാങ്കൽ കൃഷ്ണപിള്ള, തകഴി എൻ. എൻ. ഇളയതു് എന്നിങ്ങനെ ചില പേരുകൾ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. സ്വന്തമായി ഓരോ പുസ്തകമെങ്കിലും എഴുതി പ്ര

സിദ്ധപ്പെട്ടത്തിയിട്ടുള്ളവരാണ് ഇവരെ ല്ലാം തന്നെ. ഒരു കഥാകൃത്തെന്ന നില യിൽ തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ളയ്ക്ക് ഇ ന്നു ലഭ്യമായിരിക്കുന്ന സ്ഥാനവൈ ശിഷ്ട്യം ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ "സ്ലേ ളിൽ" രണ്ടുകൊല്ലക്കാലമായി ഇടപ ഴകിയതുമൂലം സംഭവിച്ച നിഷ്കൃഷ്ട മായ ശിക്ഷണത്തിന്റെ പരിണതഫ ലമാണെന്നു കരുതുന്നവരിൽ ഒരാളാണ് ഈ ലേഖകൻ. ഒരു നാടക കർത്താവാ യ കേ. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്കും ആദ്യകാ ലത്ത് കേസരിസമ്സ്കിൽനിന്നും ലഭി ച്ചിട്ടുള്ള പ്രേരണകളും പ്രോത്സാഹനങ്ങളും അപ്രാമാണികങ്ങളോ അല്പമാത്രങ്ങളോ ആയിരുന്നില്ല എന്നദ്ദേഹവും സമ്മതി ക്കാതിരിക്കയില്ല. 'കേസരി'യുടെ പ്രേ രണാശക്തിയിൽ വിലയം പ്രാപിക്കാ തേയും, സന്ദർശകരുടെ സ്ഥാനം നി ശ്ശേഷം പരിത്യജിക്കാതേയും കഴിഞ്ഞു കൂടിയിരുന്നവരാണ് ഡാക്ടർ ഭാസ്കരൻ നായർ, എം. എൻ. ഗോവിന്ദൻനാ യർ മുതൽപേർ.

പത്തുകൊല്ലം മുമ്പുവരെ ഉല്പതിഷ്ണു വായ ഒരു രാഷ്ട്രീയനേതാവും, അതി നുശേഷം ഒരു പ്രമുഖ സഹകാരിയുമാ യി ഇന്നും പൊതുജനസേവനം അനു ഷ്ഠിക്കുന്ന ചിന്തകനും, ധനതത്ത്വനി ഷ്ണാതനും, ആസൂത്രണവിദഗ്ധനുമായ ശ്രീ. വി. അച്യുതമേനോൻ, അനുഗൃ ഹീത പ്രതിഭനും കവിയുമായ ശ്രീ. ബോധേശ്വരൻ, പണ്ഡിത രത്നവും സാഹിത്യാലങ്കാരവുമായ ശ്രീ. ഇ. വി. രാമൻ നമ്പൂതിരി എന്നീ മാന്യന്മാരും കേസരിസമ്സ്കിന്റെ കൊഴുപ്പിനും മുഴ പ്പിനും വൈവിദ്ധ്യത്തിനും അനല്പമാ യി സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രഗത്ഭ മതികളാണ്. ഒരു തികഞ്ഞ പുരോഗാ മിയായ ബാലകൃഷ്ണപിള്ള ഒരു തനി യാഥാസ്ഥിതികനായ നമ്പൂതിരിയുടെ അഭിജ്ഞതയെ വിലവച്ചും വിമർശക ബു ദ്ധിയെ മാനിച്ചും, ഇരുന്നു എന്നുള്ളതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ആ ശയവിശാലതയ്ക്കും, സമതാദൃഷ്ടിക്കും, ചിലപ്പോഴും ഉദാരമായ സഹിഷ്ണുതയ്ക്കു കൂടിയും പ്രത്യക്ഷമായ തെളിവായി ഉ ദ്ധരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്.

ശ്രീ. പിള്ളയുടെ ഗൃഹസമ്സ്കൃതികളിൽ സന്ദർശകരും ഭാഗഭാക്കുകളുമായിരുന്ന ഗ ണനീയവ്യക്തികളുടെയെല്ലാം പേരു കളുംമാത്രം എടുത്തു പറയുകയായാൽ പോലും ഈ നിബന്ധനം വളരെ നീളു ന്നതാണ്. മുൻപറഞ്ഞ പേരുകളും സ്ഥാ ലീപുലാകന്യായേന ചൂണ്ടിക്കാട്ടി എ ന്നല്ലാതെ, അവ യാതൊരു പരിഗണന പ്രകാരവും സമൂലമോ സമ്പൂർണ്ണമോ ആ ണെന്നു് അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. കേസരി പത്രം പ്രതിധ്വനിപ്പിച്ച രാഷ്ട്രീയവും സാമുദായികവുമായ ആശയങ്ങളോടു് ആനുകൂല്യമോ എതിർപ്പോ പ്രകടിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു് അടുത്ത കാലത്തെ മഹാനേതാ ക്കളായി വർത്തിച്ച പല രാഷ്ട്രീയ വാദികളും പിള്ളയെ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കുവന്നു കാണാറുണ്ടായിരുന്നു. അന്നത്തെ രാഷ്ട്രീ യതന്ത്രത്തിന്റെ ഉച്ചാവചക്രമത്തിലുള്ള പല ദുഷ്ടഘട്ടങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തി ന്റെ ഉപദേശനിർദ്ദേശങ്ങൾ ആരായുമാ റുമുണ്ടായിരുന്നു.

ചില സായാഹ്നങ്ങളിൽ സമ്സ്കൃ അം ഗസംഖ്യയാൽ പീനവും വാഗ്കോലാഹ ലത്താൽ മുഖരിതവുമായിരിക്കും. ആദ്യം

പെരുകുന്ന അവസരങ്ങളിൽ പിള്ള അധികം സംസാരിക്കാറില്ല. വാദത്തിനായോ പര്യാലോചനയ്ക്കായോ എന്തെങ്കിലും ഒരു വിഷയം അവതരിപ്പിച്ചിട്ട്, മറവുള്ളവർ അതിനെ ആസ്പദമാക്കി കടിപിടികൂട്ടുന്ന തുമുലവാദങ്ങളും കേട്ടരസിച്ചുകൊണ്ട് ചായുകസാലയിൽ അനങ്ങാതെകിടക്കും. മറവ ചില അവസരങ്ങളിൽ ഒരു തത്വത്തെയോ പ്രസ്ഥാനത്തെയോ പ്രമാണമാക്കി അദ്ദേഹം മാത്രമായിരിക്കും ഒരു പ്രഭാഷണം ചെയ്യുക. സദസ്യരുടെ ഏതു സംശയങ്ങളും ആവുംവിധം തീർത്തുകൊടുക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം എപ്പോഴും സന്നദ്ധനായിരുന്നു. സാഹിത്യം, കല, രാജ്യകാര്യം, സമുദായം, നരവംശശാസ്ത്രം, മനഃശാസ്ത്രം ജ്യോതിഷം, സയൻസ് എന്നിങ്ങനെ ആ സദസ്സിന്റെ ചച്ചയ്ക്കും വിമർശങ്ങൾക്കും വിഷയമാകാത്ത വിജ്ഞാനകോടികളും യാതൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വൈകുന്നേരം അഞ്ചുമണിക്കാരംഭിച്ചാൽ രാത്രി എട്ടോ ഒൻപതോ മണിവരെ നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന സമ്മേളനങ്ങളായിരുന്നു ഇവയെല്ലാം. തന്നെ കൂടക്കൂടെ കടന്നു പിടികൂടാവുള്ള കാസരോഗത്തിന്റെ അത്യുഗ്രമായ ബാധയില്ലെട്ടപോകുന്ന ദിവസങ്ങളൊഴികെ മറവവസരങ്ങളിലെല്ലാം ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു കൂടിയില്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അല്പം ഈച്ചയായിരുന്നു. അക്കാലത്തും മാസത്തിലൊരിക്കൽ പുസ്തകങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കാനായി പബ്ലിക് ലൈബ്രറിവരെ പോകുന്നതൊഴിച്ചാൽ പിള്ള സ്വന്തം വാസഗൃഹംവിട്ട പുറമേ സഞ്ചരിക്ക പതിവില്ലായിരുന്നു.

പത്രത്തിന്റെ മുഖപ്രസംഗവും നോവൽ പംക്തിക്കുള്ള തർജ്ജിമയും തയ്യാറാക്കുകയായിരുന്നു ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ പ്രധാനജോലി. കുറിപ്പുകളും ചെറുകഥ മുതലായവ ഭാമോദരമേനോന്റെയും, നിരൂപണം സി. നാരായണപിള്ളയുടേയും, കവിത, വിനോദലേഖനങ്ങളും തുടങ്ങിയവ പി. ശ്രീധരൻപിള്ളയുടേയും, പ്രൗഢലേഖനങ്ങളും, മറവ തർജ്ജിമകളും എന്നിവ കെ. പി. ശങ്കരമേനവന്റെയും പരിശോധനകൾക്കു വിഷയമാക്കിയിരുന്നു. ആപ്പീസിൽ വന്നു കുമിയുന്ന ലേഖനങ്ങളിൽനിന്ന് അടുത്ത ലക്കത്തിൽ ചേർക്കാൻ നന്നെന്നു തോന്നുന്നതു തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും അതു എല്ലാവരും വായിച്ചുകേട്ട് അഭിപ്രായപ്രകടനം നടത്തുകയുമായിരുന്നു പതിവു്. ലേഖനങ്ങളിൽ വേണ്ടിവരുന്ന ചില്ലറമാറ്റങ്ങളും മുതലായ മിനുക്കുപണികളും അതാതുവകുപ്പിന്റെ മേൽനോട്ടക്കാർ സ്വയം നിർവഹിക്കും. ചിലപ്പോൾ ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ പത്രനയത്തോടു സമരസപ്പെടുത്താനായി മാറ്റി എഴുതേണ്ടതായും വരും. മുഖപ്രസംഗങ്ങളുംപോലും ചിലപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ നിശിതവിമർശനങ്ങൾക്കു ലക്ഷ്യമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. വളരെ സഹിഷ്ണുതയോടെ സ്വന്തം പ്രതിപാദ്യത്തിന്റെ സാധുതയെവിവരിച്ചു് ഞങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിത്തരികയായിരുന്നു ആ ഘട്ടങ്ങളിൽ പിള്ള ചെയ്തുപോന്നതു്. ചുരുക്കം ചിലപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ വാദത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി സ്വന്തം രചനയെ പുനഃശോധനം ചെയ്യാറുമില്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ, പത്രനയം സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം മ

റൊരുത്തരുടെയും അഭിപ്രായം കൈക്കൊള്ളുകയോ ഭേദഗതികളം സ്വീകരിക്കയോ ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നില്ല.

കേസരിയിൽ ചേർക്കുന്ന ചെറുകഥകളം കഥാരചനയുടെ ഉത്തമമാതൃകകളായിരിക്കണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നതുപോലെതന്നെ അതിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന കവിതകൾക്കു പുതുമയും നിരൂപണങ്ങൾക്കു ശാസ്ത്രീയമായ അന്തസ്സും ഗൗരവവും കൂടിയേ മതിയാവൂ എന്നും അദ്ദേഹം ശഠിച്ചിരുന്നു. ഒരു വാരികയിൽ സാമാന്യമായികാണാവുള്ള ഒഴുക്കൻ നിരൂപണങ്ങളല്ല കേസരിയിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരുന്നതു്. അഭിപ്രായത്തിനു കിട്ടിയ പുസ്തകത്തെ കൂലങ്കഷമായി പഠിച്ചു്, ന്യൂനതമായ സാഹിത്യാദർശങ്ങളം അനുസരിച്ചു്, ടൈംസ് ലിറ്റററി സപ്ളിമെൻറ്, സാറർഡേ റിവ്യൂ, ലണ്ടൻ മെർക്കുറി മുതലായ ഉത്തമ പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അക്കാലത്തു കണ്ടുപോന്നിരുന്ന രീതിയിൽ, സമഗ്രവും സമുചിതവുമായി വിമർശിക്കണമെന്നു് ശ്രീ. പിള്ളയ്ക്കു വലിയ നിർബ്ബന്ധമായിരുന്നു. ഇന്നു് മാതൃഭൂമി, മംഗളോദയം, പരിഷദ്ദൈമാസികം, ഗ്രന്ഥാലോകം തുടങ്ങിയ പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുംപടി, ആ സാഹിത്യശാഖതെളിഞ്ഞുയരുവാൻ ഹേതുഭൂതമായതു്, ഗ്രന്ഥനിരൂപണവിഷയത്തിൽ കേസരി കാട്ടിക്കൊടുത്ത പുതിയ മാർഗ്ഗമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു് നിസ്തർക്കമാണു്. അക്കാലങ്ങളിൽ മി. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളതന്നെ കേസരിയിൽ പല നല്ല നിരൂപണങ്ങളുമെഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ശ്രീ. നാരായണപിള്ളയും പി. ശ്രീധരൻപിള്ള ചില ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ ചേരികളിൽ അനല്പമായ പ്രക്ഷോഭങ്ങൾക്കു കാരണമാക്കിയ പല നിരൂപണങ്ങളുടെയും കർത്താക്കളായിരുന്നു. സാഹിത്യലോകത്തിൽ ചില അളവുകളും തൂക്കങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ഈ പരിശ്രമങ്ങളെല്ലാം പുതിയ എഴുത്തിന്റെ പെരുവെള്ളപ്പാച്ചിലിൽ കട മറിഞ്ഞു കിടക്കയാണിപ്പോൾ.

അന്നു കേസരിയിൽ ചെറുകഥകളെഴുതിയിരുന്നവരിൽ മുന്തിനിന്നവർ കെ. എ. ദാമോദരമേനോനും പി. ശ്രീധരൻപിള്ളയുമായിരുന്നു.* ഗംഭീരസതപനെന്നും, മുരട്ടു പ്രകൃതിക്കാരനെന്നും പക്ഷേ അനഘം കൂടെയായ ഒരു പേരാജ്ഞിച്ചിട്ടുള്ള ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്കു പരിഹാസം പരമ പഥ്യമായിരുന്നു. ഹാസ്യരസത്തിന്റെ മർമ്മം ഒരൊറ്റ നോട്ടത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാനും പ്രത്യേകമായ യാതൊരു ചേഷ്ടകളോ ബാഹ്യപ്രകടനങ്ങളോ കൂടാതെ അതിനെ ആമൂലാഗ്രം ആസ്വദിക്കാനും ഇത്രമാത്രം കഴിവുകളുള്ള വേറൊരു സഹൃദയനെ അദ്ദേഹത്തോടു തുല്യപ്പെടുത്തണമെങ്കിൽ, അതു്, കഴിഞ്ഞുപോയ ശ്രീ സഞ്ജയൻ മാത്രമായിരുന്നു എന്നാണു് എന്റെ അനുഭവബോദ്ധ്യം. ''ഹ്യൂമർ'' അഥവാ പാരുഷ്യ

* അന്നും അതിൽ പിന്നെയുമായെഴുതിയ പതിനാലു കഥകളം ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു് ദാമോദരമേനോൻ ''നമ്മുടെകഥകളം'' എന്ന പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. ശ്രീധരൻപിള്ളയുടെ ഇരുപതിൽപരം വിനോദകഥകളം ഇന്നും ഗ്രന്ഥരൂപം പ്രാപിച്ചിട്ടില്ല.

ത്തിന്റെ കലപ്പകൂടാതുള്ള ശുദ്ധ നമ്മരസം, ഗദ്യത്തിലും പദ്യത്തിലും ഒന്നുപോലെ ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്കു വളരെ പ്രാഗ്ഭ്യമാണ്. മുൻപറഞ്ഞ രണ്ടു കഥാകാരന്മാരുടേയും സ്വതന്ത്രമായ കഥകളിൽ അദ്ദേഹം അഭിനന്ദിച്ചിരുന്നതു് ഈ "ഹ്യൂമർ" ആയിരുന്നു. ഈ രസത്തിന്റെ ആവിഷ്കരണത്തിൽ ഇന്നത്തെ കഥാകൃത്തുകൾ ഏതും പരിശ്രമിച്ചുകാണുന്നില്ലെന്നു് ഈയിടയ്ക്കുകൂടി ബാലകൃഷ്ണപിള്ള അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി.

1106- ഒടുവിലോ, 1107-ആദ്യമോ ആണെന്നുതോന്നുന്നു, ഒരു ചെറുകഥാകൃത്തായി ശ്രീ. തകഴി ആദ്യമായി കേസരിയിൽ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തതു്. തകഴിയുടെ ആദ്യകഥതന്നെ സാഹിത്യത്തിലെ ആ പുതിയ അരങ്ങേറ്റക്കാരന്റെ ഭാഗധേയങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കുവാൻ ഞങ്ങളിൽ ചിലരെ സവിശേഷം പ്രേരിപ്പിച്ചു. തകഴിയുടെ കഥയെഴുത്തു തുടരുകയും, ഒന്നു്, രണ്ടു്, മൂന്നു് എന്നിങ്ങനെ പുതിയ ഓജസ്സും രചനാനൈപുണിയും തെളിഞ്ഞു തുളുമ്പുന്ന ചെറുകഥകൾ കേസരിയിൽ പ്രകാശിതമാകയും ചെയ്തതോടുകൂടി സാധുവും സൽസ്വഭാവിയുമായ കൈരളിയുടെ ഈ യുവാരാധകനു പ്രതികൂലികൾ വർദ്ധിച്ചു. അക്കാലത്തു്, ആദ്യംപറഞ്ഞതിൽ കെ. ഭാസ്കരൻനായരും നാലാങ്കൽ കൃഷ്ണപിള്ളയുമൊഴിച്ചു് മറെറല്ലാവരുംതന്നെ ലാക്കോളേജു് വിദ്യാർത്ഥികളായിരുന്നു. കൂട്ടത്തിൽ തകഴിയും. ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ തകഴി കോളേജ് ആപ്പീസിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടത്തെ ഹെഡ്ഗുമസ്തൻ "നീങ്ങളല്ലേ കെ.കെ. ശിവശങ്കരപ്പിള്ള? പ്രിൻസിപ്പാളദ്ദേഹം ഇന്നു രണ്ടുപ്രാവശ്യം നിങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചോദിച്ചു" എന്നുപറഞ്ഞു. ശ്രീ മളളൂർ ഗോവിന്ദപിള്ളയായിരുന്നു അന്നത്തെ പ്രിൻസിപ്പാൾ. അദ്ദേഹം ഇത്ര താത്പര്യമായി തന്നെ അന്വേഷിച്ചതെന്തിനെന്നറിയാനുള്ള ഉല്ക്കണ്ഠ, തകഴിയെ പിറേറദിവസം രാവിലേതന്നെ പ്രിൻസിപ്പാളിന്റെ വസതിയായ വെള്ളയമ്പലത്തേയ്ക്കു പായിച്ചു. അവിടെ ചെന്നെത്തിയപ്പോൾ തകഴിക്കുകിട്ടിയ വാങ്മയമായ സംഭാവന ആ കഥാകാരൻ ആയുഷ്കാലപര്യന്തം മറക്കുമോ എന്നു സംശയമാണ്. ആ യുവാവിന്റെ കഥകളിൽ സഭ്യതയുടെ മുള്ളുവേലികൾ ചിലേടങ്ങളിൽ പൊളിഞ്ഞു തുങ്ങുന്നതായി കണ്ടുപിടിച്ച ആ വൃദ്ധസാഹിതീഭക്തൻ, നമ്മുടെ കലാകാരനെ മതിവരുവോളം ശകാരിച്ചു. എന്നാൽ അതു് എത്രമാത്രം പ്രയോജനമുളവാക്കി എന്നു് അന്നത്തെ കെ. കെ. ശിവശങ്കരപ്പിള്ള ഇന്നു വെറും 'തകഴി'യായി ഒതുങ്ങിയതിൽനിന്നു നമാനിക്കാമല്ലോ.

നാലഞ്ചു ചെറുകഥകൾ എഴുതിക്കഴിഞ്ഞശേഷം തകഴി ഒരു വലിയ ചെറുകഥ എഴുതി. അതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ നോവലെറേറായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ "പ്രതിഫലം." കഥ എഴുതിക്കഴിഞ്ഞു് അതിനെ കേസരിസദസ്സിൽ തകഴി വായിച്ചുകേൾപ്പിച്ചു. ആ ചെറുകൃതി തീക്ഷ്ണമായ നിരൂപണങ്ങൾക്കും വിവാദങ്ങൾക്കും ലാക്കായി ഭവിച്ചു. അച്ചടിപ്പിക്കണമെന്നും പാടില്ല

എന്നും അഭിപ്രായങ്ങളും ഉണ്ടായി. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയും ഈ ലേഖകനും, തകഴിയെ ഹാട്ട്മായി പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച കൂട്ടത്തിലുൾപ്പെട്ടവരാണ്. ഒന്നു രണ്ടു പേർ ഒരു 'ഒതളങ്ങാ' നയമാണ് കൈക്കൊണ്ടതു്. ഒരാൾമാത്രം ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സൂചിതമായ സന്മാർഗ്ഗചയ്യുടെ അസ്പൃഹണീയതയിൽ അരിശംകൊണ്ടു ക്ഷോഭിച്ചു. ഗ്രന്ഥകാരൻ അച്ചടിപ്പിച്ച പ്രതികളും ഔചിത്യദീക്ഷയോടെ ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം പാരിതോഷികമായി അർപ്പിച്ചു. പ്രതിഷേധം രേഖപ്പെടുത്തിയ ചങ്ങാതിയാകട്ടെ, രോഷാകുലനായി തനിക്കുകിട്ടിയ പുസ്തകം ഗ്രന്ഥകാരന്റെ കൺമുമ്പിൽവച്ചു് ഉടനീളം രണ്ടായിക്കീറി വലിച്ചെറിയുകയാണ് ചെയ്തതു്! ഈയിടെ, പ്രസ്തുത സ്നേഹിതനെ സന്ദർശിക്കാനിടയായപ്പോൾ ആ ഭാഗത്തിന്റെ മകുടം കൂട്ടി 'രണ്ടിടങ്ങഴി' വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും ഈ ലേഖകൻ കണ്ടു. ഈ സംഭവം അന്നു തകഴിയെ അല്പമല്ല വ്യാകുലപ്പെടുത്തിയതു്; എങ്കിലും, ഇമ്മാതിരി പ്രകടനങ്ങളെ അതിജീവിച്ചു് നിവർന്നു നില്ക്കാൻ തനിക്കും തന്റെ കലയ്ക്കും വേണ്ട കരുത്തും കരുബലവുമുണ്ടെന്നു് പിൽക്കാലങ്ങൾ തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

സദസ്സിൽ ഇമ്മാതിരി രോഷപ്രകടനങ്ങളോ വികാരക്ഷോളിളക്കങ്ങളോ ഉണ്ടാകാവുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ ബാലകൃഷ്ണപിള്ള യാതൊരു പക്ഷവും പിടിക്കുക പതിവില്ല. ഏറാമൂട്ടലുകളുടെ മൂട്ടു് എരിഞ്ഞടങ്ങുന്നതുവരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നില ഒരു സാക്ഷിയുടേതുമാത്രമായിരിക്കും. എന്നാൽ ചില ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ, പ്രതിപക്ഷപാതികളെ പക്ഷഭേദമെന്യേ ചില്ലറ പൊടിക്കൈകളും പ്രയോഗിച്ചു് എരിയേറ്റി ചൊടിപ്പിച്ചു് അവരെ വീറുപിടിപ്പിക്കുന്നതും, അവരുടെ സംരംഭസന്നദ്ധതയിൽ രസിക്കുന്നതും അദ്ദേഹത്തിനു ബഹുപഥ്യമായിരുന്നു. പിള്ളയുടെ കുമാരസഹജമായ ഇത്തരം കുസൃതിത്തം ഈ അറുപതാം കാലത്തും അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞിട്ടില്ലതായി വിചാരിക്കാൻ വഹിയാ. എന്തെന്നാൽ, തന്റെ സ്യാലന്റെ സന്താനങ്ങളും ഇപ്പോൾ തന്റെ നിരന്തര സഹചാരിണികളുമായ ആറും എട്ടും വയസ്സുള്ള രണ്ടു ചെറുബാലികമാരെ അന്യോന്യം ശ്രുണിപിടിപ്പിച്ചു് അവരുടെ മത്സരങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഉള്ളഴിഞ്ഞു രസിക്കുന്നതായ കാഴ്ച ഈയിടെപ്പോലും എനിക്കനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

അദ്യതന കേരളത്തിന്റെ മാനസികസംസ്കാരം വളച്ചുയില്ലും പുഷ്ടിയിലും ഇൻഡ്യയിലെ ഇതരദേശസംസ്കാരങ്ങളെക്കാൾ അധഃസ്ഥിതമല്ലെങ്കിൽ, അതിന്റെ പോഷണത്തിനും പരിരക്ഷണത്തിനും മുൻകൈ എടുത്തു പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ പ്രമുഖമായ ഒരു സ്ഥാനം ശ്രീ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്കുമുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കേസരിസദസ്സിലെ അംഗങ്ങളായിരുന്നവരിൽ പലരും ഇന്നു് രാഷ്ട്രീയരംഗത്തായാലും, സാഹിത്യലോകത്തായാലും ഒരു നവോത്ഥാനത്തിന്റെ നായകന്മാരും പ്രവർത്തകരുമായി നിലനേടിട്ടുള്ളവരാണു്. തന്റെ സംഭവബഹുലമായ ജീവിതചര്യയിൽ,

അടിക്കടി തടകാട്ടി എതിർത്തുനിന്ന വിപരീതശക്തികളെ ലേശവും ക്ലേശിക്കാതെ, അവയോടു നിരന്തരം മല്ലിട്ട്, താൻ കായ്മയായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുകയാണെന്നു ഭാവിക്കാതെ സ്ഥിരനിഷ്ഠമായി പ്രവർത്തിച്ച്, സ്വാർത്ഥമാത്രങ്ങളായ യാതൊരു പ്രേരണകൾക്കും പ്രലോഭനങ്ങൾക്കും കീഴ്പ്പെടാതെ, സ്വന്തം ക്ലേശഭാരിദ്ര്യങ്ങളിൽ അഭിമാനംകൊണ്ട് പുലർന്നുപോന്ന ഒരു സിദ്ധനാണ് ശ്രീ. എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള. ലോകയാത്രയിലെ പുൽമേടായ "ഷഷ്ടിപൂർത്തി" എന്ന വയസ്സന്ധിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു് കൂപ്പുകൈയോടെ കേരളീയരായ നാമേവരും അഴിവില്ലാത്ത സ്വസ്തി നേരുക!!

സാഹിത്യാവലോകം.

സാഹിത്യത്തിലെ വിവിധപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ വികാസത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഒരമൂല്യഗ്രന്ഥം.

മ. മ. ശ്രീ. പരീക്ഷിത്തു തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്, വള്ളത്തോൾ, ഉള്ളൂർ, കുറിപ്പുറം, ചേലനാടൻ, എം. പി. പോൾ, ഡി. പദ്മനാഭനുണ്ണി, വെണ്ണിക്കുളം, കെ. ഭാസ്കരൻനായർ, കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, എം. എസ്സ്. ദേവദാസ്, വൈലോപ്പിള്ളി, ടി. എൻ. ഗോപിനാഥൻനായർ, പി. കെ. കോരു മുതലായ സുപ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഉജ്ജ്വല പ്രസംഗങ്ങളാണ് ഇതിലെ ഉള്ളടക്കം.

വില മൂന്നു രൂപാ മാത്രം.

☞ ത്രൈമാസികത്തിനേറെയും ദ്വൈമാസികത്തിനേറെയും ഏതാനും ചില പഴയ ലക്കങ്ങളും വില്പാനുണ്ട്.

അപേക്ഷിക്കുക:—

കായ്യദർശി

സാഹിത്യപരിഷൽ കായ്യാലയം,

എറണാകുളം.

സാഹിത്യസാമഗ്രികൾ

—മൂക്കോത്തു കുഞ്ഞപ്പ

മലയാള സാഹിത്യം എത്ര വേഗത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നുവോ അത്രയും വേഗത്തിൽ മാത്രമേ മലയാളികളുടെ മാനസികമായ സംസ്കാരം ഇനി മേലിൽ പരിഷ്കരിച്ചു വരികയുള്ളൂ. ഇംഗ്ലീഷിനു് ഇനിയങ്ങോട്ടു് രണ്ടാം സ്ഥാനമേയുണ്ടാവുകയുള്ളൂ. സംസ്ഥാനങ്ങൾ തമ്മിലും, സംസ്ഥാനങ്ങളും കേന്ദ്രഗവമ്മേണ്ടുമായുമുള്ള എഴുത്തുകുത്തുകൾ ഹിന്ദിയിലോ മറെറാ ആയിരിക്കാം. എന്നാലും മലയാളികൾ ചിന്തിക്കുന്നതു് ഇനി മലയാളത്തിലായിരിക്കും; അതിനു സാമഗ്രികളായി ഉപയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങളോ? അതും മലയാളമായിരിക്കും. ചിന്തയെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സാമഗ്രികളായ പുസ്തകങ്ങളോ? അതും മലയാളത്തിൽതന്നെ ആവശ്യമായിവരും. അതുകൊണ്ടു് സാഹിത്യ സാമഗ്രികളെ ശേഖരിക്കാനാണു് ഇന്നു് പുരോഗമനക്കാരും, ജീവത്സാഹിത്യക്കാരും, പരിഷത്തുകാരും, എല്ലാവരും ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. എങ്ങിനെയാണു്, എന്തിലൊക്കെയാണു്, അതു് ചെയ്യേണ്ടതു, എന്നു് ഒന്നു ചർച്ചചെയ്തുനോക്കാം.

ഒന്നാമതായി വേണ്ടതു് ഒരു ചുരുക്കെഴുത്തും, ടൈപ്റൈട്ടറും ആണു്. അതിനായി അവിടവിടെവെച്ചു ചിലപ്പോഴൊക്കെ വല്ലവരും വല്ലതും ചെയ്തുനോക്കിയതല്ലാതെ, സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു ചുരുക്കെഴുത്തു് ഇന്നിയും വന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആ കുറവു് ഉടനെ പരിഹരിക്കേണ്ടതാണു്. "ബേർനാഡ് ഷാ" അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ ചുരുക്കെഴുത്തിലെഴുതി ടൈപ്പ് ചെയ്യുകയാണത്രേ പതിവു്. "സാധാരണ ലിപിയിലെഴുതിയിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്റെ കൃതികളിൽ പത്തു പുസ്തകം കുറഞ്ഞുപോകുമായിരുന്നു"—എന്നാണു് അദ്ദേഹം ഒരു ടിക്കിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. ഒരു മണിക്കൂറുകൊണ്ടു് എഴുതിത്തീർക്കുന്നതു് പത്തു മിനിട്ടു് ഡിക്ടേറ്റുചെയ്യാനേയുള്ളുവെന്നാലോചിച്ചാൽ, മലയാളത്തിൽ ചുരുക്കെഴുത്തില്ലാഞ്ഞതിനാൽ കൈരളിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള നഷ്ടം ഇത്രയാണെന്നു് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. വിശേഷിച്ചും, സാഹിത്യസേവനം ഒരു ഉപജീവനമാർഗ്ഗമായിത്തീരുവാൻ മാത്രം ധനസമ്പാദനം മലയാളമെഴുത്തുകാർക്കു് ഇന്നു കിട്ടാൻ പ്രയാസം. മറവ ജോലിക്കിടയിലാണു് മലയാളത്തിൽ മിക്കവരും എഴുതുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് പ്രത്യേകിച്ചും, മലയാളമെഴുത്തുകാരുടെ കൃതികൾ വർദ്ധിക്കുവാനായി മലയാളത്തിൽ ചുരുക്കെഴുത്തു് ആവശ്യമാണു്. അതു വേഗം നട

പ്പിൽ വരുത്താൻ പരിഷത്തും ഗവമ്മേണ്ടും ഒരു പ്രോത്സാഹനം നടത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു അഞ്ഞൂറുറുപ്പികയുടെ സംഭാവനകൊടുക്കാമെന്ന് പരിഷത്തു് ഒരു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്താൽ, ചുരുക്കെഴുത്തുണ്ടാക്കുവാൻ പലരും ശ്രമിക്കും; ആരെങ്കിലും ജയിക്കുകയും ചെയ്യും. ആറു മാസത്തെ സമയം നല്കിയാൽമതി. പലരുടെയും സ്മാരകങ്ങളായി ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് ചില വായനശാലകളും ചില സമ്മേളനങ്ങളും കേരളത്തിൽ കൂടുന്നതു് കാണുന്നുണ്ടു്. അവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരുകൂട്ടർ വിചാരിച്ചാൽ ഒരു "എഴുത്തച്ഛൻ ചുരുക്കെഴുത്തോ", "ആശാൻലിപി"യോ ഉണ്ടാക്കുന്നവക്കു് ഗണ്യമായ ഒരു സംഖ്യ സംഭാവനചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതാണു്. അടുത്തു വല്ലവരുടേയും ഷഷ്ടിപൂത്തിയോ മറ്റൊ ഉണ്ടെങ്കിൽ ഇക്കായ്യം ഒന്നു് ഓർത്താൽ നന്നു്.

പിന്നെ വേണ്ടുന്നതു് ടൈപ്പ്റൈട്ടറാണു്. ഇംഗ്ലീഷിൽ ലേഖനങ്ങൾ അയയ്ക്കുമ്പോൾ ടൈപ്പ് ചെയ്തയയ്ക്കണം എന്നു് അപേക്ഷിക്കാറുണ്ടു്. കൈയക്ഷരത്തിലായാൽ അച്ചടിപ്പിഴ ജാസ്തിയാവുമത്രെ. മലയാള പത്രങ്ങളിലും പുസ്തകങ്ങളിലും അച്ചടിപ്പിഴ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരംഗമായി കടന്നുകൂടിയതിനുള്ള പല കാരണങ്ങളിൽ ഒന്നു് ടൈപ്പുറൈറ്ററിന്റെ അഭാവമാണു്. അതുമാത്രമല്ല, കൈയെഴുത്തിൽ ഒരു ആറുകോപ്പിയെടുക്കാനെത്ര പണിയുണ്ടു്! ഇംഗ്ലീഷിൽ കൃതികളും ലേഖനങ്ങളുമെഴുതുമ്പോൾ നാലഞ്ചു കോപ്പിയെടുക്കാൻ എളുപ്പമാണു്; എല്ലാവരും എടുക്കാറും ഉണ്ടു്. മലയാളത്തിൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യാനുള്ള സമയനഷ്ടം വലിയൊരു കഷ്ടം തന്നെ. പലപ്പോഴും ലേഖനങ്ങൾ നഷ്ടം വന്നുപോകുന്നുമുണ്ടായിരിക്കണം. ഗവമ്മേണ്ടാപ്പീസുകളും കച്ചവടക്കാരും മലയാളത്തിൽ മാത്രം എഴുത്തുകുത്തുകൾ അയയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ടൈപ്റൈട്ടറും, ചുരുക്കെഴുത്തുമില്ലാതിരുന്നാൽ ജോലിചെയ്യുന്നതിനു് എത്ര താമസം പിടിക്കും? ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു നാല്പതു പായ കടലാസ്സ് നിറയാൻ മാത്രം മാറർ ഒരു ഓപ്പീസ്സ് ഡിക്റേറർ ചെയ്യാൻ സാധിക്കും. മലയാളത്തിലാണെങ്കിൽ അതിനു് അഞ്ചാളിരുന്നെഴുതണം. ടൈപ്റൈട്ടരില്ലാത്തതുകൊണ്ടു്, സമയനഷ്ടവും ആധാനഷ്ടവും, തന്നിമിത്തമുള്ള ധനനഷ്ടവും ആരും ആലോചിക്കുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ആലോചിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ, മലയാളത്തിൽ ഒരു ടൈപ്റൈട്ടർ മെഷീൻ ഇതിനു മുമ്പുതന്നെ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞേനെ. അതിനായി ലിപിപരിഷ്കാരം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ "കീബോർഡിൽ" കയറിയിറങ്ങാൻ ടൈപ്പിസ്റ്റിനു് ഒരു ഏണി കൊടുക്കണം. സ്ത്രീകൾ അധികമധികം ആപ്പീസ്സുകളിൽ ജോലിചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങീട്ടുള്ള ഇക്കാലത്തു് അതു് അത്യാപത്തിനു വഴിയാണു്.

ഹിന്ദി ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയ ഭാഷയാവാനും, നാഗരീലിപി ആ ഭാഷയുടെ അക്ഷരമാലയായി സ്വീകരിപ്പാനും വഴിയുണ്ടു്. അങ്ങിനെയായാൽ

ഹിന്ദിയിൽ ടൈപ് റൈട്ടരും, ചുരുക്കെഴുത്തും ക്ഷണം ഉണ്ടാവാനും, രണ്ടും വേഗത്തിൽ പരിഷ്കരിക്കപ്പെടാവാനും ഉണ്ട് വഴി. അപ്പോൾ മലയാളഭാഷ നാഗരിയക്ഷരം സ്വീകരിക്കുന്നതായാൽ പല ഗുണങ്ങളും ഉണ്ട്. കുട്ടികൾ ഹിന്ദിയും സംസ്കൃതവും പഠിക്കാൻ പുതിയൊരു അക്ഷരമാല പഠിക്കേണ്ടതില്ല. ടൈപ് റൈട്ടരും, അക്ഷരക്കരുക്കളും ഇന്ത്യയിലെവിടെയും കിട്ടും. നല്ലതും ആയിരിക്കും; വിലയും കുറയും; ധാരാളമായി കിട്ടുകയും ചെയ്യും. മലയാളത്തിനു മാത്രം, മലയാളക്കരയിലുള്ള വില്പനയെമാത്രമാസ്പദിച്ച ടൈപ് കമ്പിനിയും, അക്ഷരക്കരു വാക്കുന്ന കമ്പിനിയും, എത്ര വലുതായാലും ഇത്രയേ വലുതാകയുള്ളുവെന്നൊരു കണക്കുണ്ട്. കമ്പനിയെത്ര വലുതാവുന്നുവോ, അതിൽ എയധികം പണംമുടക്കാൻ കഴിയുന്നുവോ, അത്രയും വേഗത്തിലും, അത്രയും ആടായത്തിലുമായിരിക്കും സാധനങ്ങളുണ്ടാക്കാനും പരിഷ്കരിക്കാനും സാധിക്കുക. കൂടാതെ മലയാളക്കരയിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന ടൈപ് റൈട്ടർക്കും മറ്റും അന്യദേശങ്ങളിലെ മാർക്കറ്റ് കൈവശപ്പെടുത്താൻ ആശിക്കാം. ഇങ്ങനെ എല്ലാ ഗുണങ്ങളും ഉണ്ടാവും, ഹിന്ദി സ്വീകരിക്കുന്ന അക്ഷരമാല മലയാളത്തിനു സ്വീകരിച്ചാൽ. മലയാള അക്ഷരങ്ങൾ, അതായത് നമ്മൾ എത്രയൊ പരിചയപ്പെട്ട രൂപങ്ങൾ, മറിഞ്ഞുപോകുന്നതിൽ ചിലക്ക് വ്യസനം തോന്നിയേക്കാം. നമ്മൾതന്നെയും ഇന്നു കണ്ട നാളെക്കാണാതെയാവുന്നില്ലെ? അക്ഷരമാലയും ശാശ്വതമല്ലല്ലൊ. ഇന്നു നിലവിലുള്ള അക്ഷരമാലതന്നെയും ഒന്നരണ്ടു തരം അക്ഷരമാലകൾ പരിഷ്കരിച്ചുണ്ടായ പുതിയ ഒരു മാലയാണ്. യാഥാസ്ഥിതികർ എന്നു പറഞ്ഞു നാം പുച്ഛിക്കുന്ന തുഞ്ചാടിപഴഞ്ചന്മാർക്ക് ആവശ്യത്തിനനുസരിച്ച് അക്ഷരങ്ങൾ മാറാനുള്ള ബുദ്ധിയുണ്ടായ സ്ഥിതിക്ക് പുരോഗതി പുലർത്താൻ വെമ്പുന്ന നമ്മൾ എന്തിനു മടിക്കണം?

അക്ഷരങ്ങൾ കഴിച്ചാൽ പിന്നെ വേണ്ടുന്നത് വാക്കുകളാണ്. എത്രയൊ അധികം വാക്കുകൾ മലയാളത്തിൽ ഇറക്കുമതി ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ മറ്റു ഭാഷകളുടെ കാര്യത്തിലും അങ്ങനെതന്നെ. എല്ലാവരും അത് തുരുതുരെ ചെയ്യുവരുണ്ട്. എല്ലാ ഭാഷക്കാരും ഇതിൽ ഒന്നിച്ച പരിശ്രമിച്ച് സംസ്കൃതത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും പൊതുവായി ഒരു സാങ്കേതിക ശബ്ദഭണ്ഡാരം ഉണ്ടാക്കുകയാണെങ്കിൽ, ഇന്ത്യൻ ഭാഷകൾ അന്യോന്യം അടുക്കുവാൻ അതൊരു സഹായമായിത്തീരും. പല ഭാഷക്കാരും കൂടിയാലോചിച്ചാൽ, ഓരോ ഭാഷക്കാർ വെവ്വേറെ പരിശ്രമിക്കുന്നതിനേക്കാളും വിജയപ്രദമാകുകയാണ് ചെയ്യുക. Radio-വിനു മൈസൂർക്കാരുടെ "ആകാശവാണി," Talkie-ക്ക് ബെങ്കാളികളുടെ 'ശ്രുവാണി' Fireman നിനു ഹിന്ദുസ്ഥാനിക്കാരുടെ "ആഗ് വാല"—(അഗ്നിപുമാൻ വേണ്ട!)-എന്നിങ്ങനെ പലതും ഉണ്ട്. Fireman-നി

ന്റെ തജ്ജിമ ഉദ്ധരിച്ചപ്പോഴാണ് മ റൊരു കാര്യം ഓർമ്മവന്നതു്. ഫയർ മാനിനു് തജ്ജിമ വേണ്ടതുണ്ടോ? ഇല്ല. അത്തരം വാക്കുകൾ മലയാളമായിക്ക ഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കാറ്, ടയർ, പങ്ച്ചർ, റിപ്പേർ, ബ്രേക്ക്, എന്നിങ്ങനെ യുള്ള പദങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലേതു ഭാഷ യിലും ഇണങ്ങിച്ചേർന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്ക യാണു്. അവയെ വീണ്ടും സംസ്കൃതത്തിൽ തജ്ജിമചെയ്തു മലയാളത്തിലെഴുതേ ണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല. അങ്ങിനെ സർവ്വ വ്യാപകമായിത്തീർന്ന വാക്കുകളുടെ സ ഹായംകൊണ്ടാണു്, ഒരാൾക്കു ഭാഷയ റിയാത്ത പട്ടണത്തിൽച്ചെന്നാൽ, ടാക്സി പിടിച്ചു്, ഹോട്ടലിൽപോയി, റൂമേപ്പെ ട്ടെത്തി, സിനിമ കാണ്മാൻ വൈകുന്നേ രം എത്തിച്ചേരുവാൻ സാധിക്കുന്നതു്. ഒറ്റയുറുപ്പികയുടെ നോട്ടുപോലെ ഏ തു പ്രാകൃതനും മനസ്സിലായിക്കഴിഞ്ഞ റേഡിയോ എന്ന വാക്കിനെ ചില ഹിന്ദിപണ്ഡിതന്മാർ ഹിന്ദിയാക്കിയ തിങ്ങിനെയായിപ്പോയി: "വൈദ്യുത് ധ്വാനിക് ക്ഷേപഗ്രഹകയന്ത്രം." അത്ര വലിയവാക്കു വല്ലവരും ഉച്ചരിക്കുമോ? എല്ലാ പുതിയ വാക്കുകളും ഇങ്ങിനെ പെരുമ്പാമ്പിനെപ്പോലെ നീട്ടിയാൽ കാലത്തിലധികം വാക്കുപഠിക്കാൻതന്നെ വേണ്ടിവരും; ശേഷം നിശ്ശൂന്യമായി—മ ലയാളത്തിലും ഉണ്ടായ അങ്ങിനെ യുള്ള ഭയങ്കരമായ വാക്കുകളെ സൃഷ്ടിച്ച ദ്രോഹികൾ. അവരെക്കൊണ്ടു പദങ്ങളു ണ്ടാക്കിയാലാണു് "റോമ്പസ്"—"സമ്പൂർണ്ണസമാന്തരചതുർഭുജം" എന്ന പദമായിത്തീരുന്നതു്. അത്തരം പദങ്ങ ളുടെ ജ്യോമട്രി, ആൾജിബ്രാ, ബോട്ടണി, സുവോളജി, ഫിസിക്സ്, കെമിസ്ട്രി, സൈക്കോളജി, ഫിലോസ ഫി,—എന്നിത്യാദി ശാസ്ത്രങ്ങൾ മല യാളത്തിൽ എങ്ങനെയിരിക്കുമെന്നും, അവ പഠിക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതരാകുന്ന നിർഭാഗ്യവാന്മാരായ മലയാളികളുടെ ഗതിയെന്തായിരിക്കുമെന്നും ആലോചി ക്കുമ്പോൾതന്നെ സങ്കടം തോന്നുന്നു. സാങ്കേതികപദങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ വള രെ നീണ്ടുപോയി എന്നു വരാം. ഇംഗ്ലീ ഷിലും കാണാം, Orthometaxiparahydroxibenzaodhydc എന്നിത്തരം വാക്കു കൾ. അങ്ങനെ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഘട്ട ങ്ങളുണ്ടായിരിക്കും; അവിടെ അതാവശ്യ മാണുതാനും. രണ്ടു പേജ് നിറയേവരു ന്ന ഒരു നിർവ്വചനമാണു്, ആ നീണ്ട വാക്കിൽ കുടുക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളതു് എന്നാ ലോചിച്ചാൽ വാക്കിനു് ആദ്യംകണ്ട നീളം ഉടനെ, റേഷൻഅരി വെള്ള ത്തിലിട്ടപോലെ, ചുരുങ്ങുന്നതു കാണാം. വളരെ വിസ്തരിച്ചു വിവരിച്ചു പറയേ ണ്ടുന്ന നിർവ്വചനങ്ങളെ ചുരുക്കിക്കൊടു ക്കുകയാണു് സാങ്കേതിക പദങ്ങളെ ക്കൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം. മാകന്ദമഞ്ജ രി, ഉൽപ്രേക്ഷ, സ്ഥായിഭാവം, മുത ലായ സാഹിത്യസാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങൾ ഓർമ്മിക്കുക. അദ്വൈതം എന്ന ഒറ്റ വാക്കിന്റെ വ്യാഖ്യിയാലോചിച്ചാലറി യാം, സാങ്കേതികപദങ്ങളുടെ ലക്ഷണം. അതുകൊണ്ടു സാധാരണക്കാർ ഉപയോ ഗിക്കേണ്ടുന്ന പദങ്ങൾ ചെറിയതും എളുപ്പം ഉച്ചരിക്കാവുന്നതു ആയിരി ക്കണമെങ്കിലും, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കാവശ്യ

മായ സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ നിർവ്വചന പരങ്ങളായിരിക്കണം. പദങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുവിട്ടാൽമാത്രം പോരാ, നിഘണ്ടുതന്നെ വേണം. അറിയാത്ത വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം തിരഞ്ഞു കണ്ടുപിടിക്കാനുള്ള ഒരു പുസ്തകം മാത്രമല്ല നിഘണ്ടു; അഥവാ അത്തരമൊരു പുസ്തകംമാത്രമായാൽ പോരാ നിഘണ്ടു. വാക്കുകളുടെ പ്രയോഗത്തിൽ ക്ലിഷ്ടതയും തദ്വാരാ ഭാഷയ്ക്കു സ്പഷ്ടതയും വരുത്തുവാൻ നിഘണ്ടു സഹായിക്കണം. അതിനങ്ങിനെയൊരു അധികാരമുണ്ടാകാൻ മാത്രം സർവ്വസമ്മതന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാർവേണം നിഘണ്ടുനിർമ്മാണത്തിൽ ഏർപ്പെടുവാൻ. ഇപ്പോൾത്തന്നെയും വടക്കും തെക്കുമായി പദലാളിത്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, പദപ്രയോഗത്തിലും കാണുന്നുണ്ട് വ്യത്യാസം. അവിടെയാണ് നിഘണ്ടു ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥനായി വർത്തിക്കേണ്ടതു്.

അടുത്തതന്നെ വേണ്ടുന്നതു് ജ്ഞാനകോശങ്ങളാണ്. റൂസ്‌വെൽറ്റ് മരിച്ചാൽ ജീവചരിത്ര സംഗ്രഹമില്ലാത്ത മലയാളം മാത്രം അറിയുന്ന ഒരു പത്രാധിപർ എത്തരം മുഖപ്രസംഗമാണ് എഴുതുക? ഒരു വാൽനക്ഷത്രം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടപ്പോൾ ചില മലയാള പത്രങ്ങളിൽ ചിലരെഴുതിവിട്ട ചില വിഡ്ഢിത്തരങ്ങൾ വായിക്കാൻ രസമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ രസംമാത്രം പോരല്ലോ. ഒരു എൻസൈക്ലോപ്പീഡിയാ, ഒരു മഹച്ചരിത്ര സംഗ്രഹം, ഒരു ലോകചരിത്ര സംഗ്രഹം, ഒരു ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനകോശം, ഒരു മനസ്തത്വശാസ്ത്രസങ്കരം, വിവിധരാജ്യവർണ്ണനങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഒരു പുസ്തക സഞ്ചയം, വിശ്വസാഹിത്യചരിത്രം,—എന്നിങ്ങിനെ അത്യാവശ്യമായ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഇന്നില്ല. അടുത്തുതന്നെയത്യാവശ്യമാണ്. ഇന്നു് ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള അത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടാണ് മലയാളപുസ്തകശേഖരത്തിലുള്ള ആ വമ്പിച്ച വിടവു് നമ്മൾ അടച്ചുവരുന്നതു്. ഇനി മലയാളം മാത്രം പഠിച്ച പരീക്ഷകർ പാസ്സായവരായിരിക്കും പത്രാധിപന്മാർ. അവർ ജ്ഞാനകോശങ്ങളുടെ അഭാവത്തിൽ എന്താണ് എഴുതുക? എങ്ങിനെയാണ് എഴുതുക? അതാണ് എനിക്കുള്ള സംശയം. മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ പുരോഗമനത്തിൽ ശ്രദ്ധയുള്ളവരുടെ ശ്രദ്ധയെ ഇതിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഒരു ശരിയായ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിതന്നെ വേണം, അതു് സാധിക്കാൻ.

അക്ഷരങ്ങൾ, വാക്കുകൾ, പുസ്തകങ്ങൾ, ടൈപ്‌റൈറ്റർമെഷീൻ, ചുരുക്കെഴുത്ത്, നിഘണ്ടു,—എന്നിത്യാദി സാമഗ്രികൾ ഒരുക്കണം. ആരാണ് ചെയ്യുക?

പകലും രാത്രിയും

—വെണ്ണിക്കുളം

൧

പനിനീരലരൊളി തൂകിയെത്തും
പകലൊരു സുന്ദരിയാണുപോലും!
കരിനീല മെയ്യുമായ് വന്നുചേരു-
മിരവോ വിരൂപിണിയാണ പോലും!
മനമാണോ, കണ്ണാണോ, ചൊല്ല,സത്യം
മനുജ, നിൻസൗന്ദര്യമാനദണ്ഡം?

൨

പഥികജനങ്ങൾതൻ കാൽകഴയ്ക്കും
പകലൊരു പൂമണൽത്തിട്ടയെങ്കിൽ,
പരിശാന്ത വിശ്രാന്തി ചേർത്തുവെയ്ക്കു-
മിരവൊരു തൂമലക്കാവുതന്നെ.

൩

കനകദ്രവത്തിലിപ്പാരു മുക്കാൻ
ദിനമണിദീപമെരിഞ്ഞു നില്ക്കേ,
മുകളിലേയ്ക്കില്ലൊരു നോട്ടമേതും
മുഴുകുകയാണു നാം ലൌകികത്തിൽ.
പെറിയൊരു വൃത്തത്തിലായൊതുങ്ങി-
ക്കറയുന്ന ദർശനശക്തിയപ്പോൾ.

൪

പകലിൻ പടക്കളംതന്നിൽനിന്നും
പണമെന്ന കാഹളമൂതി വീക്കേ,
ശ്രവണങ്ങൾ കൂപ്പിച്ച കൂസലെന്യേ
നവമാം മഹോദയം കൈവരിപ്പാൻ
ഇരുവശം നോക്കാതെ ദീർഘദീർഘം
തുരഗങ്ങൾ പോലെ നാം പാഞ്ഞിടുന്നു.
പരമാർത്ഥജ്ഞാനം മറയ്ക്കുയാണീ-
യെരിവെളിച്ചത്തിൻെറ പൊല്ലരങ്ങൾ:

൫

മറുപുറം നോക്കിയാലെന്തു കാണാം?
അറിയില്ലാത്തതാം ദിവ്യദേശം;
പരഭാഗഭംഗിയുദാഹരിക്കു-
മിരവിൻപ്രദർശനരംഗ,മാധ്യം.
ക്ഷിതിവിട്ട വിട്ടയന്നങ്ങു തങ്ങാൻ
കൃതികൊൾവൂലോചനംപക്ഷിപോലെ.

൬

ശതസഹസ്രായുത താരദീപ്തം
ശശിബിംബശോഭിതമന്തരീക്ഷം,
പരചിന്മഹസ്സിലേയ്ക്കാനയിപ്പൂ
പരതന്ത്രമാനവചേതനയെ.

൭

ഇരുൾ വെളിവാക്കുമപാരതയേ,-
യിരുൾ വെളിവാക്കുമനന്തതയേ,
നിരുപമാനന്ദവുമദ്ഭുതവും
നിറ പറ വെച്ചു കുമ്പിട്ടിടുന്നു.
ചിരതരാലോകനചിന്തനാഢ്യ-
മിരവിൻെറ സൗഭഗമൊന്നു വേറെ.
നിഖിലാണ്ഡ ലാവണ്യ കല്പകത്തിൻ
നിഴലായിരുന്നിടാം നീലരാത്രി!

ആധുനികറഷ്യ

ജെ. പി. മത്തായി.

II

പീറർ മഹാൻ.

പീറർ മഹാനിൽനിന്നാണ് റഷ്യയെ വിപ്ലവകരമായി പരിവർത്തിപ്പിച്ചതെന്ന് മുൻലേഖനത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നുവല്ലൊ. അവരിരുവരും സാധിച്ച പരിവർത്തനം ബൃഹത്തായ ഒരൊറ്റ സാമൂഹ്യവിപ്ലവത്തിന്റെ ഓരോ അദ്ധ്യായമായിട്ടുവേണം പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതു്. റഷ്യയുടെ ഓർത്തൊഡക്സ് ക്രിസ്തുമതത്തെ ഇവർ രണ്ടുപേരും സാരമായി വ്യതിചലിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പീറർ ജനിച്ചതു് 1672 മേയ് 30-ാം തീയ്യതിയാണ്. മോസ്കോയിലെ ഓർത്തൊഡക്സ് സാമൂഹ്യ ചക്രവാളത്തിലാണ് പീറർ ഉദയം ചെയ്തതെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആന്തരസത്ത ഒരു പാശ്ചാത്യജീനിയസ്സിന്റേതായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട്, പാശ്ചാത്യ ജീവിതത്തിന്റേയും സംസ്കാരത്തിന്റേയും അന്നത്തെ വ്യാഖ്യാതാക്കൾക്കു് പീറർ ഒരു കടങ്കഥയായി ശേഷിച്ചതേ ഉള്ളൂ. ഒരാധുനിക ചരിത്രകാരൻ അദ്ദേഹത്തെ എഡിസണിനോടും, ഫോർഡിനോടും, റോഡ്സിനോടുമാണ് ഉപമിക്കുന്നതു്. പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പീറർ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പാശ്ചാത്യ ജീനിയസ്സായി ഉയർന്നതു് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു് അന്വേഷിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ, പീറർ സംഭവിപ്പിച്ച സാമൂഹ്യപരിവർത്തനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലവും സ്വഭാവവും എന്താണെന്നു് നമുക്കവധാരണംചെയ്യാൻ സാധിച്ചേക്കും.

ഒരമേരിക്കൻ വ്യവസായിയുടെ പ്രബുദ്ധതയും, അമേരിക്കൻ പൌരന്റെ സാമൂഹ്യബോധവും, അമേരിക്കയുടെ നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായ പ്രവർത്തന വ്യഗ്രതയുമാണ് പീററുടെ സ്വഭാവത്തിലെ പ്രധാന ഘടകങ്ങളാം;—ഒരു പക്ഷേ, ഇതിൽകൂടുതലുമാണ്. ചരുക്കത്തിൽ, പീറർ ഒരു ജീനിയസ്സായിരുന്നു. അതിൽകൂടുതലായി അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി പറയേണ്ടതുമില്ല: അതായതു്, പീറർ ഒരു പ്രവാചകനല്ലായിരുന്നു; അദ്ദേഹം ഒരു പരിഷ്കർത്താവു് മാത്രമാണ്; ഭദ്രതയെ ഭഞ്ജിച്ച എങ്കിലും, വ്യവസ്ഥിതിയും ദാർഢ്യവും പീറർ റഷ്യയ്ക്കു നേടിക്കൊടുത്തു.

പ്രവർത്തനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവനായിരുന്നു. റഷ്യൻനാവികപ്പടയുടെ നിർമ്മാതാവു് പീററാണ്; അദ്ദേഹംതന്നെ ആശാരിപ്പണിചെയ്തു. ഒരു സാധാരണ നാവികനെപ്പോലെ ജോലിചെയ്തു് നാവികസേനയിൽ ഉയർന്ന പദവിനേടിയ ഒരു ചക്രവർത്തി പീററാണ്. ഇംഗ്ലീഷുകാരന്റെ ലഘുവായ ജീവിതചര്യയാണ് അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടതു്. ഒരു രാജാവിന്റേയോ ചക്രവർത്തിയുടേയൊ ജീവിതസുഖങ്ങളെ അവികാശങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ നിന്നു വെട്ടിക്കളഞ്ഞതു് പീററാണ്. തന്റെ പാശ്ചാത്യ പര്യടനങ്ങളിൽ വേഷം മാറിനടക്കാനും, സാധാരണക്കാരനോടു് സമ്പർക്കം പുലർത്താനും അദ്ദേഹം മടിച്ചില്ല. അകൃത്രിമഭാഷയിൽ പറയാണെങ്കിൻ, പീറർ ചക്രവർത്തി ഒരു "അരക്കിറുക്കു"നായിരുന്നു; പക്ഷേ, ഈ കിറുക്കു് മാനസികഭദ്രതയെ ഭഞ്ജിക്കാനല്ല, സ്വയം സംതൃപ്തിപൂണ്ടു് ഉറങ്ങിയിരുന്ന ഒരു ജനതയുടെ സാമൂഹ്യ—രാഷ്ട്രീയ

ബോധത്തെ ഉണർത്താനായിരുന്നു പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടതു്. അതിന്റെ പ്രാധാന്യം ഇതായിരുന്നു; തന്നെയുമല്ല, പീറർ ഒരു മാതൃകയുമായിരുന്നു.

പാശ്ചാത്യപര്യടനത്തിനുശേഷം തിരിച്ചെത്തിയ പീറർ റഷ്യക്കാർ അന്തിക്രിസ്തു (Anti-Christ)എന്നാണു വിളിച്ചതു്. 1698–ൽ റഷ്യയിലേക്കു പ്രത്യാഗമിച്ച പീറർ നാം അന്നു കണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ സാധാരണക്കാരായ റഷ്യരുടെ അഭിപ്രായത്തെ ഒരുപക്ഷെ നാം ആദരിക്കുമായിരുന്നേനെ. റഷ്യൻ ഓർത്തൊഡക്സ് സഭയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പീറർ അതിന്റെ സന്ദേശങ്ങൾക്കും ജീവിതാചാരങ്ങൾക്കും അന്തിക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രഖ്യാപനങ്ങളോടു് പൊരുത്തമുണ്ടായിരുന്നതാണു്. പാശ്ചാത്യദേശത്തു് കണ്ടതും കേട്ടതും അവിടെനിന്നു് പഠിച്ചതുമെല്ലാം റഷ്യൻ ജീവിതത്തിലേക്കു് സംക്രമിപ്പിക്കാനാണു് പീറർ അഭിലഷിച്ചതു്. ആധുനികലോകത്തു് റഷ്യൻജീവിതത്തെയും അവളുടെ അസ്തിത്വത്തെതന്നെയും സാധ്യമാക്കാനും സാധുകരിക്കാനും, അങ്ങനെ പാശ്ചാത്യസാങ്കേതികത്വത്തോടു് അവിഭക്തമായി ഘടിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന രാഷ്ട്രീയഘടനയേയും വ്യവസ്ഥിതിയുടേയും അവധാരണം നേടി റഷ്യനെ ഒരു ഒന്നാംകിടശക്തിയായി പരിണമിപ്പിക്കാനുമാണു് പീറർ യത്നിച്ചതു്. ഈ ഭഗീരഥയത്നത്തിനു വിഘ്നഭൂതമായിനിന്ന ശക്തികളെ മുട്ടുകുത്തിക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യുകയോ വേണമെന്നുള്ളതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിലാഷത്തിന്റെ അപ്രകടിതവശം മാത്രമായിരുന്നു.

തന്റെ പ്രത്യാഗമനത്തിനുശേഷം പീറർ ഏകനായി എല്ലാറ്റിനോടും എല്ലാവരോടും സമരംചെയ്തു. ബൈസന്റിയിൽ സാമൂഹ്യപാരമ്പര്യത്തെ തിരസ്ക്കരിക്കാൻ അദ്ദേഹം തീവ്രശ്രമം ചെയ്തു; ഒരു സംവേകഥയുണ്ടു്: പര്യടനാനന്തരം തിരിച്ചെത്തിയ പീറരെ സന്ദർശിക്കാൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും ചെന്നു. പീറർക്കു് അന്നു താടിമീശയില്ലായിരുന്നു (ആദ്യം അതുണ്ടായിരുന്നതാണു്); എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഫ്രഞ്ചുകാരും മീശയെ താലോലിക്കാത്തതുകൊണ്ടു് പീറർക്കും അതുവേണ്ട;—പീറർതന്നെ ഈ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ താടിമീശ ഷേവുചെയ്തുകളഞ്ഞു. അനേകം കഥകളിൽ ഒന്നാണിതു്. ഒരുപക്ഷെ, പലരും കേട്ടിരിക്കാം.

റഷ്യൻ ഓർത്തൊഡക്സ് സഭയെയും പീറർ സ്പർശിക്കാതിരുന്നില്ല. സഭയെ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ താളത്തിനൊപ്പിച്ചു് അതിന്റെ ഒരു ഘടകമായിട്ടാണു് പീറർ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻഗാമികളായ കോൺസ്റ്റന്റയിനും (Gonstantine the Great), ജസ്റ്റിനിയനും (Justinian the Caesaro-Papist), ലിയോയും (Leo the Iconoclast), സഭയെ പരിഗണിച്ചിരുന്നതും ഇങ്ങനെതന്നെയായിരുന്നു. (ഈ പരിഗണനയുടെ പശ്ചാത്തലം ആദ്യലേഖനത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരുന്നതാണു്). എങ്കിലും, പാശ്ചാത്യപ്രോട്ടസ്റ്റാന്റ് രാജ്യങ്ങളിലെ മാതൃകയാണു് ഇക്കാര്യത്തിൽ പീറർ സ്വീകരിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നു. പീറരുടെ സ്ഥാനാരോഹണത്തിന്റെ പിറ്റേദിവസം, 1690–ൽ, മോസ്കോവിലെ പാത്രിയർക്കീസ് സ്ഥാനം ഒഴിവുവന്നപ്പോൾ, സ്കോവിലെ മാർസലസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ പീറർ സ്ഥാനാർത്ഥിയായി നിർദ്ദേശിച്ചു. അതു സ്വീകരിക്കാത്ത രീതിയുപയോഗിച്ചു് ഈ മെത്രാപ്പോലീത്തയെ വർണ്ണിക്കാം: അദ്ദേഹം പീറരുടെ ഒരു 'കൈമണി'യായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം, ഈ പാത്രിയർക്കീസ് സ്ഥാനം മെത്രാപ്പോലീത്തയ്ക്കു ലഭിച്ചില്ല. 1700–ൽ ഈ സ്ഥാനം വീണ്ടും ഒഴിവായപ്പോൾ, അടുത്ത 20 കൊല്ലത്തേക്കു് പീറർ ആരെയും നിയമിച്ചില്ല. 1720–ൽ, പാത്രിയർക്കീസിനുപകരം, ഓർത്തൊഡക്സ് സഭയുടെ പരമാധികാരം വഹിക്കുന്ന ഒരു Holy Synod പീറർ രൂപീകരിച്ചു. സ്റ്റേറ്റിന്റെ ഒരു ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറായിട്ടാണു് ഈ സിനഡ് വർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കത്തോലി

ക്കാസ്സ്യേം ഇതരസകേന്ദ്രങ്ങം റഷ്യയിൽ അന്നു് പീറർ സ്വാതന്ത്ര്യം നല്കിയിട്ടുള്ളതും അത്ഗർഭമാണു്. ഓത്തൊഡക്സ് സഭയുടെ അധികാരത്തെ ശിഥിലീകരിക്കാനും, അതിന്റെ സ്വാധീനതയെ നിവർത്തിപ്പിക്കാനും, രാഷ്ട്രത്തെ ഒരു പരമാധികാരസ്റ്റേറ്റായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്താനും പീറർ ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രമങ്ങം വളരെയാണു്.

റഷ്യയുടെ ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സംരക്ഷിക്കാൻ എന്നെന്നും ഒരു പ്രതിബന്ധമായി നിന്നിട്ടുള്ളതു് അവളുടെ വിസ്തൃതിയാണു്. വിസ്തൃതിയെ വിധേയരൂപത്തിലാക്കാനും, വിദേശാക്രമണങ്ങളെ വിജയകരമായി നിരോധിക്കാനുമുള്ള പരിപാടികളാണു് പീറർ ആസൂത്രണം ചെയ്തതു്. മഹത്തായ ഒരു നാവികസേനയും കരസേനയും രൂപീകരിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യം പരിരക്ഷിക്കപ്പെടുകയില്ലെന്നു് ബോദ്ധ്യമായതോടു കൂടിയാണു് പീറർ, ഓത്തൊഡക്സ് സഭയെ രാഷ്ട്രത്തിനു വിധേയമാക്കാൻ യത്നിച്ചതു്. രാഷ്ട്രീയശക്തിയുടെ നിരങ്കുശമായ കേന്ദ്രീകരണം അങ്ങനെയാണാരംഭിച്ചതു്. ഒരേകാധിപത്യസ്റ്റേറ്റിന്റെ രൂപവത്ക്കരണവും സ്ഥാപനവും തികച്ചും ഒരു ബൈസന്ററയിൻ ആശയമാണെന്നു് മുമ്പു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. അതിന്റെ ആവശ്യകതയെ അന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയ—സാമൂഹ്യപരിതോവസ്ഥകം ക്കനുസാരമായി വ്യാപരിപ്പിക്കേണ്ടതു് അനുപേക്ഷണീയമാണെന്നും പീറർക്കു് ബോധ്യപ്പെട്ടിരിക്കണം. അങ്ങനെ, അന്നുമുതൽ ഇന്നുവരെ റഷ്യയിൽ നിലവിലിരിക്കുന്നതു് ഒരു ബൈസന്ററയിൻ ആശയമായ ഏകാധിപത്യരാഷ്ട്രത്തിന്റെ സ്ഥലകാലാനുസൃതമായ ഒരു പുനർവ്യാഖ്യാനവും പ്രായുക്തപ്രാതിഭാസവുമാണെന്നു് സന്ദേഹംകൂടാതെ പറയാൻ സാധിക്കും. ഈ അവധാരണത്തിന്റെ അപരോക്ഷമായ പരിണാമമാണു് ആധുനിക റഷ്യ. മോസ്കോയുടെ പരമാധികാരത്തിൻ കീഴിൽ അന്നത്തെ ഇതരപ്രിൻസിപ്പാലിറ്റികളെ ഓരോന്നായി ആക്രമിച്ചടക്കി; അവയെ സംയോജിപ്പിച്ചു്, അഖണ്ഡവും സംയുക്തവുമായ ഒരപരിണത റഷ്യൻ രാഷ്ട്രത്തെ കടഞ്ഞെടുത്തതു് മഹാനായ പീററാണു്. പില്ക്കാലത്തു്, ലെനിൻ അതിനു് ഒരു ദുഷ്ടരൂപം ആരോപിച്ചു. എന്നു വരികിലും, മൌലികമായ രാഷ്ട്രീയാധിഷ്ഠാനം ബൈസൻറയിൻ മാതൃകതന്നെയാണു്; അതേ പാരമ്പര്യം തന്നെയാണു് ഇന്നും നിലവിലിരിക്കുന്നതു്. പതിന്നാലാം ശതകത്തിലെ ഗ്രാൻഡ്ഡച്ചിയും, ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ സോവിയറ്റ് യൂണിയനും, സാരത്തിലും കാരണത്തിലും വ്യവസ്ഥയിലും, സിറിയാക്കാരനായ ലിയോ (Leo the Syrian) യാൽ പുനരുദ്ധരിക്കപ്പെട്ട പൌരസ്ത്യറോമാ സാമ്രാജ്യത്തോടാണു് വളരെയധികം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്.

റഷ്യയിലെ ആദ്യത്തെ അന്തിക്രിസ്തു പീററായിരുന്നു; രണ്ടാമത്തെതു് ലെനിനുമാണു്; ഇനിയും മൂന്നാമതൊരാളം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടതു് ഭാവിതലമുറയാണെങ്കിലും, ജോസഫ് സ്റ്റാലിൻ ഈ പദവിക്കൊരവകാശിയായി സ്വയം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തുതുടങ്ങിയിട്ടു് രണ്ടു ദശവത്സരക്കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നുകൂടി നാം അനുസ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. പീറർ സമാരംഭിച്ച അനുകരണഭ്രമംതന്നെയാണു് ലെനിനേറയും പ്രവർത്തനങ്ങളെ നയിച്ചതു്. പീറർ ഒരു രാഷ്ട്രത്തെ ജനിപ്പിച്ചെങ്കിൽ ലെനിൻ അതിനു് സാധുത്വം നേടിക്കൊടുക്കുകയാണു് ചെയ്തതു്. അതിനു് ലെനിൻ സ്വീകരിച്ച ആയുധം—അതും പാശ്ചാത്യരുടേതുതന്നെ—മാർക്സിയൻ ഡയലെക്ററിക്സാണു്. മാർക്സിസ്ററുകളെ പുളകംകൊള്ളിക്കുകയും, ആലോചനാസമ്പന്നരെ അമ്പരപ്പിക്കുകയും ചിന്തിപ്പിക്കുകയും, "ഞാൻ വിയോജിക്കുന്നു" എന്നു് ഉറച്ചസ്വരത്തിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒന്നാണു് ലെനിന്റെ ചരിത്രം. അതിവിടെ ആവർത്തിക്കുന്നില്ല.

പീറർ ആവിഷ്കരിച്ച സാമൂഹ്യവിപ്ലവ

ത്തിന്റെ രണ്ടാം ഘട്ടത്തിലേക്കാണ് നാമിനിയും പ്രവേശിക്കുന്നത്. 1683-ലാണെന്നു തോന്നുന്നു, വിയന്നായുടെ നിരോധം. അതിനുശേഷം പാശ്ചാത്യ മനുഷ്യനെ (Homo Occidentalis) അഭിമുഖീകരിച്ച അഭിഗ്രഹങ്ങളിൽ പ്രമുഖമായിട്ടുള്ളത് ബോംഷെവിസത്തിന്റേതാണ്. 1917-ലെ റഷ്യൻ പരിവർത്തനാനന്തരം അത് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധേയമായിട്ടുമുണ്ട്. എങ്കിലും, സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ അതിർത്തിക്കു പുറമെ, തീയും പുകയും രക്തവും വമിക്കുന്ന ഈ പ്രസ്ഥാനം, പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തെ നിർമ്മാർജ്ജനംചെയ്യത്തക്കവിധത്തിൽ ശക്തി നേടിയിട്ടില്ല. ഇന്നത്തെ സംഭവപരമ്പരകളുടെ ഗൌരവത്തെ വിസ്മരിക്കാതെതന്നെയാണ് ഈ പ്രസ്താവം ഇവിടെ ചെയ്യുന്നതും. മുതലാളിത്തത്തെ ഉന്മൂലനംചെയ്ത് ഭൂമുഖം മുഴുവനും ഈ പ്രസ്ഥാനം വ്യാപരിച്ചിരുന്നാൽതന്നെയും പാശ്ചാത്യസംസ്കാരം അപകടത്തിലാകയില്ല; കാരണം, ഇസ്ലാമിനെപ്പോലെ കമ്മ്യൂണിസം ഒരു വിദേശസംസ്കാരമല്ല. പൌരസ്ത്യ ഗോളാർദ്ധമാണ് കമ്മ്യൂണിസത്തെ ജനിയും ചെറുത്തുനില്ക്കേണ്ടത്. കമ്മ്യൂണിസം, പൌരസ്ത്യമനോഭാവത്തെയാണ് കൂടുതൽ ആകർഷിക്കുന്നത്. തന്നെയുമല്ല;—പതിനാലാംശതാബ്ദം മുതൽക്കുള്ള പാശ്ചാത്യസാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയുടെ സമകാലികമായ ഒരു പാശ്ചാത്യവിമർശമാണ് കമ്മ്യൂണിസം. രാഷ്ട്രീയമായി, കൊളോണിയാലിസത്തിൽനിന്ന് ഫ്യൂഡലിസത്തിലേക്കും ഫ്യൂഡലിസത്തിൽനിന്ന് വ്യാവസായികതയിലേക്കും, വ്യാവസായികതയിൽനിന്ന് ഇനിയും വിഭാവനചെയ്യപ്പെടേണ്ട ഒരു വ്യവസ്ഥയിലേക്കും പരിണമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പൌരസ്ത്യരാഷ്ട്രങ്ങളിലാണ് പരിണാമപ്രസക്തമായ കമ്മ്യൂണിസം വളരാനിനിയും ഇടയുള്ളത്. പാശ്ചാത്യരാഷ്ട്രങ്ങളിലെ മതസംഘടനകളും ധിഷണാശാലികളും കമ്മ്യൂണിസത്തിനെതിരായി ഒരു മുന്നണി സൃഷ്ടിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം; ഇവിടെ, ധിഷണാപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളും അവധാരണങ്ങളും അവഗണിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്നു. നമ്മുടെ അതിരുകടന്ന വൈകാരികതപമാണ് നമ്മെ വിനാശത്തിലേക്കു തള്ളിനീക്കുന്നത്. സാന്ദർഭികമായ ഈ നിരീക്ഷണം ഇവിടെ നിർത്തട്ടെ.

പതിനാലാംശതാബ്ദം മുതൽക്കുള്ള പാശ്ചാത്യസാമൂഹ്യവിമർശനത്തെ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ റഷ്യയുടെ വിപ്ലവകരമായ വിശ്വാസപ്രമാണമായി സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടുതന്നെ നമുക്കറിയാം, പാശ്ചാത്യസംസ്കാരം അപകടത്തിലാകുന്നതിനേക്കാൾ അപകടകാരിയാകുകയാണെന്നും, വികസിച്ച് വിപുലമായ സ്വാധീനം എവിടെയും ചെലുത്തുകയാണെന്നും. ഒരു പൌരസ്ത്യചിന്തകനായ ലിൻ യൂട്ടാങ്ങിന്റെ ഒരു നിരീക്ഷണം ഇവിടെ അസംഗതമായിരിക്കുകയില്ല. "ഫാഷിസവും കമ്മ്യൂണിസവും പാശ്ചാത്യചിന്തയുടെ വൈകൃതരൂപങ്ങളാണ്. മനുഷ്യനോടുള്ള ആദർശപരമായ പ്രേമമാണ് കമ്മ്യൂണിസത്തിനുള്ളതെങ്കിൽ, അവനോടുള്ള അവജ്ഞയാണ് ഫാഷിസത്തിന്റെ സ്വഭാവവൈചിത്ര്യം. എന്നാൽ, ഇവ രണ്ടും പ്രായോഗികജീവിതത്തിൽ കാണുന്നിടത്തോളം പാശ്ചാത്യധിഷണാപരതയുടെ സന്താനങ്ങളാണ്. അനുകമ്പാരാഹിത്യവും നിയന്ത്രണത്തിന്റെ അഭാവവുമാണ് ഇവ രണ്ടും തെളിയിക്കുന്നതും" (i) പാശ്ചാത്യലോകത്തെ അതിലംഘിച്ചുയരാൻ റഷ്യയ്ക്ക് സാധിക്കയില്ലെന്നും അവളുടെ ഉയർച്ചയുടെ നിദാനം പാശ്ചാത്യസാങ്കേതികതപമാണെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം ചരിത്രകാരനായ ഗിബ്ബൺ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു; അദ്ദേഹം ഒരിടത്തു പറയുന്നു: Europe is secure from any future irruption of barbarians; since before they can conquer, they must cease to be barbarous. Their gradual advances in the science of war would always be accompanied, as we may learn from the example of Russia, with a proportionable improvement in the arts of

(i) Lin Yutang: What I believe.

peace and civil policy; and they themselves must deserve a place among the polished nations whom they subdue. (ii)

ലെനിന്റെ ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന ബോധശേഖരത്തിൽ അഗാധമായ അനുഭവിതതത്വവും അസ്പഷ്ടതയുമുണ്ട്. പീറ്ററുടെ നേട്ടങ്ങളേയും നിവഹണങ്ങളേയും നിവർത്തിക്കാനാണോ നശിപ്പിക്കാനാണോ ലെനിന്റെ ആവിർഭാവം സഹായിച്ചത്? പീറ്റർ ഴ്സ് ബർഗിനെ ലെനിൻഗ്രാഡ് എന്നു വിളിക്കാനിടയായതു് വെറും യാദൃച്ഛികതാ മാത്രമാണോ? "പാശ്ചാത്യലോകത്തിലേക്കുള്ള കവാടം" (പീറ്റേഴ്സ് ബർഗ്) അടച്ച്, റഷ്യയുടെ തലസ്ഥാനം മോസ്കോയിലേക്കു മാറ്റുവാൻ ഇടയായതുതന്നെ അർത്ഥഗർഭമാണ്. പീറ്ററുടെ പാശ്ചാത്യാനുകരണ പ്രേമപരീക്ഷണത്തിൽനിന്നു് ഉൽഭൂതമായി, രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകാലംകൊണ്ടു് ബലവും ശക്തിയും ആർജ്ജിച്ച റഷ്യൻ പ്രതികരണത്തെ തന്റെ ജീവിതധാവനത്തിലും പേർസണാലിറ്റിയിലും സംക്രമിപ്പിച്ചു് ക്രമീകരിക്കുകയും കേന്ദ്രീകരിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു പ്രവാചകനാണ് ലെനിൻ. എങ്കിലും, ആത്മീയമായ ഈ എതിർപ്പിനേയും പ്രതികരണത്തേയും ക്രോഡീകരിക്കാൻ ലെനിൻ തിരഞ്ഞെടുത്തതു് 'അപാശ്ചാത്തീയ'മായ ഒരു ദേശ്യവിശ്വാസപ്രമാണമല്ലായിരുന്നു; പാശ്ചാത്യക്കെതിരായ സമരത്തിനുവേണ്ടി സ്വീകരിച്ച ആയുധം പാശ്ചാത്യനിർമ്മിതമായിരുന്നു എന്നുവസ്തുത ഔപരോധികമാണ്: — ഒരു ജർമ്മൻ യഹൂദനായ കാറൽ മാർക്സിന്റെ വിമർശകപ്രമാണത്തെയാണല്ലോ ലെനിൻ കടമെടുത്തുപയോഗിച്ചതു്.

എന്നാൽ, മാർക്സിയൻ വിമർശം, മറ്റു പാശ്ചാത്യവിമർശങ്ങളെക്കാൾ, പാശ്ചാത്യസാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയുടെ സമൂലമായ നിഷേധമാണെന്നുള്ളതു് ഇവിടെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു്, ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഒരു റഷ്യൻ പ്രവാചകനു് പ്രതിഷേധമേയം കൂടാതെ സ്വീകരിക്കാവുന്ന ഒരു തത്വസംഹിതയുണ്ടെങ്കിൽ അതു് മാർക്സിയൻ വ്യാഖ്യാനവുമാണു്. റഷ്യൻ സമുദായത്തിന്റെ പരമ്പരാഗതമായ അടിസ്ഥാനം കാർഷികപ്രധാനമായ ഒരു സാമ്പത്തികശാസ്ത്രമായിരുന്നു. പീറ്റർ സമാരംഭിച്ച പാശ്ചാത്യാനുകരണം, റഷ്യയുടെ മൌലികവും പ്രാകൃതികവുമായ ജീവിതസരണികളെ സാരമായി വ്യതിചലിപ്പിക്കയോ കലുഷമാക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുമില്ലായിരുന്നു. അങ്ങനെ തികച്ചും പാശ്ചാത്യമായ പരിതോവസ്ഥകളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, പാശ്ചാത്യരുടെ വ്യവസായീകരണ മനോഭാവത്തോടുള്ള തീവ്ര പ്രതിഷേധമായി വിദേവനംചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു യൂട്ടോപ്പിയായെ, അപാശ്ചാത്തീയമായ റഷ്യയുടെ ഔദ്യോഗിക വ്യവസ്ഥിതിയായി ഉയർത്താൻ ഇടയാക്കിയതിന്റെ വിരുദ്ധീകരണം നമുക്കിവിടെ ലഭിക്കുന്നു.

മാർക്സിയൻ വിമർശത്തിലെ പ്രവർത്തകാംശങ്ങളെക്കാൾ അതിലെ നിവർത്തകാംശങ്ങളും, ദ്വിധീകരണങ്ങളെക്കാൾ അതിലെ നിഷേധനങ്ങളുമാണ് ഒരു റഷ്യൻ വിപ്ലവകാരിയുടെ മനോഭാവവ്യാപാരപ്രവണതകളെ ഉണർത്താൻ പര്യാപ്തമായതു്; അതുകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കണം, 1917-ൽ, വിദേശീയമായ പാശ്ചാത്യ ഗതലാളിത്തത്തെ വിജയകരമായി ബഹിഷ്കരിക്കാൻ, അതുപോലെ വിദേശീയമായ പാശ്ചാത്യ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തം സമർത്ഥമായി ഭവിച്ചതും. ഈ നിഗമനത്തിനു് ഉപോൽബലകമായി, റഷ്യയിൽ, മാർക്സിയൻഫിലോസഫിക്കു്, സ്ഥലകാലാനുസൃതമായി ഇന്നു സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പരിണാമവ്യതിയാനങ്ങളേയും വ്യാഖ്യാനങ്ങളേയും നമുക്കുദാഹരിക്കാം. 1917-നുശേഷം, ഓർത്തോഡക്സ് ക്രൂസമതത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു് പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട മാർക്സിസം, വൈകാരികമായും ധിഷണാപരമായും പരിവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് നമുക്കിന്നു് അനുഭവബോധ്യമാണു്. മാർക്സ് മോശയും, ലെനിൻ മിശിഹായും, മാർക്സിന്റെയും ലെനിന്റെയും സ്റ്റാ

(ii) Ed. Gibbon : The History of the Decline and Fall of the Roman Empire, Ch. xxxviii.

ലിന്റെയും കൃതികളും നിരീശ്വരാധിഷ്ഠാനത്തിൽ പുനഃസംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഒരു റഷ്യൻ സഭയുടെ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളുമായിമാറിയിട്ടുണ്ട്. കമ്മ്യൂണിസം, വികാസത്തിനു വിധേയമായി പരിവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരാശയമാണെന്നു് നിർവ്വചിക്കാൻ ലെനിൻ ശ്രമിച്ചുകാണുന്നതുംഇവിടെ സ്മരണീയമാണു്. റഷ്യയിൽ നവീനമായ പശ്ചാത്തലാന്തരീക്ഷങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കാൻ നടത്തപ്പെട്ടുന്ന യത്നം, രണ്ടു് അന്തർധാരകളിലൊന്നിലേക്കു് നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു: (1) മാർക്സിസം, റഷ്യൻ നിസർഗ്ഗത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താവുന്ന വിധത്തിൽ ഇന്നുവരെ പരിവർത്തിച്ചു പുരോഗമിച്ചിട്ടില്ല. (2) ഉദ്ദേശ്യമായ റഷ്യൻ ഓർത്തോഡക്സ് കൂസ്മതത്തിന്റെ സത്ത വിദേശ്യമായ പാശ്ചാത്യനാഗരികതയെ ബഹിഷ്കരിക്കാൻ, ചില പരിധികൾക്കുള്ളിൽ, സമർത്ഥമാണു്. ഇവ രണ്ടിന്റെയും സമഞ്ജസമായ ഏകീകരണം സാധിക്കുന്നെങ്കിൽ മാത്രമേ ഒരു നവീന സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിക്കു് റഷ്യയിൽ സ്ഥിരീകരണം ലഭിക്കാനിടയുള്ളൂ. ഈ ഒരവധാരണത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടായിരിക്കണം റഷ്യയിൽ ഇന്നു് ഓർത്തോഡക്സ് സഭയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് സങ്കുചിതമായിട്ടെങ്കിലും ഒരു സ്ഥാനവും, പരിമിതമായിട്ടെങ്കിലും ചില സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതും. ഒരു ജനതയുടെ ആദ്ധ്യാത്മികാഭിലാഷങ്ങളെ മാനിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള വസ്തുതയ്ക്കു് അങ്ങനെ അംഗീകരണം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നുവരികിലും, രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സർവ്വപ്രധാനമായി കരുതുന്ന റഷ്യൻ ഓർത്തോഡക്സ് സഭയ്ക്കു് ഈ പദവി അസൂയാർഹമായിരിക്കയില്ല; സഭ ഒരായുധമായിരിക്കാനെ ഇടയുള്ളൂ,—ഇപ്പോഴും ആയിരിക്കുന്നുമുള്ളൂ. പാശ്ചാത്യ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെയിടയിൽ ഒരു സമുന്നതസ്ഥാനം നേടാനായാലും, അവരോടു് എതിരിട്ടു് പാശ്ചാത്യവിരുദ്ധവും സ്വയംപൂരകവുമായ ഒരു ബൃഹദ്രാഷ്ട്രം സൃഷ്ടിക്കാനായാലും ശരി, ബൈസന്റായിൻ പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നു് അവയും അവകാശപ്പെട്ടു് ഏറെറടുത്തിട്ടുള്ള sense of orthodoxy-യും sense of destiny—യും റഷ്യയുടെ ഭാവി പരിപാടികളും നിർണ്ണയിച്ചു രൂപീകരിക്കുന്നതിൽ ഒരു വലിയ പങ്കുവഹിക്കാനിടയുണ്ടു്.

എന്നാൽ, സിദ്ധാന്തപരമായ ഈവക വിചാരങ്ങളിൽനിന്നു് പ്രായോഗിക മണ്ഡലങ്ങളിലേക്കു കടന്നു് നമുക്കു ചോദിക്കാം, ലെനിനും ലെനിന്റെ പിൻഗാമികളും റഷ്യൻ ജനതയ്ക്കു് എന്തു സംഭാവനയാണു് നൽകിയിട്ടുള്ളതെന്നു്?—റഷ്യയുടെ പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികളുടെ (അവ ഇന്നും തുടരുന്നുണ്ടു്) വിജയമോ പരാജയമോ അല്ല പരിഗണനീയമായിട്ടുള്ളതു്; അവ എന്തുദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണു് ആസൂത്രണം ചെയ്യപ്പെടുന്നതെന്നു വേണം ആലോചിക്കുവാൻ. കൃഷിയെയും, അതുപോലെതന്നെ വ്യവസായത്തെയും ഗതാഗതത്തെയും യാന്ത്രികാപേക്ഷിതമാക്കുകയാണു് റഷ്യയുടെ ഉദ്ദേശം. കൃഷിക്കാരെ മെക്കാനിക്കുകളാക്കാനും അങ്ങനെ പൌരാണികറഷ്യയെ അധുനാതനമായ ഒരു മേരിക്കയായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുവാനുമത്രെ റഷ്യൻ മാർക്സിസ്റ്റുകൾ അഭിലഷിക്കുന്നതു്. പീറർ ഉത്ഘാടനം ചെയ്ത പാശ്ചാത്യാനുകരണത്തെ അതിന്റെ യുക്തിപരമായ പരമാവധിവരെ നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോവാനുള്ള വ്യഗ്രത റഷ്യയുടെ സാമ്പത്തിക പരീക്ഷണങ്ങളുടെ പിന്നിൽ വർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. അവർ പുച്ഛിക്കുന്ന ഒരു യാന്ത്രിക സംസ്കാരത്തിന്റെ തദ്ദേശീയമായ തജ്ജമ റഷ്യയിൽ സാധുകരിക്കുകയാണു് റഷ്യൻ മാർക്സിസ്റ്റുകളുടെ യത്നം. അതിലേക്കു് അവർ പൈശാചികമായ തീക്ഷ്ണതയോടെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും. ചുരുക്കത്തിൽ, റഷ്യയുടെ ആത്മാവിൽ അമേരിക്കൻ മോഡലിലുള്ള ഉപകരണങ്ങളുപയോഗിച്ചു് ഒരു സർജറി നടത്താനാണു് റഷ്യക്കാർ യത്നിക്കുന്നതെന്നു പറയാം. ചരിത്രത്തിന്റെ ഭൌതികപരവും ഡിറർമിനിസ്റ്റിക (Determinist) മായ ഒരു വ്യാഖ്യാനത്തെ വിശ്വാസപ്രമാണമായി

അംഗീകരിക്കുന്ന മാർക്സിസ്റ്റുകരം ഇങ്ങനെയൊരു യന്ത്രത്തിൽ കൊളുത്തിക്കെട്ടുന്നതാണ് അത്ഭുതകരം. മാർക്സിയൻ തത്വമനുസരിച്ചാണെങ്കിൽ, ഒരു മെക്കാനിക്കായി ജോലി നോക്കുകയും അങ്ങനെ ജീവിതധാവനം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കൃഷിക്കാരൻ മെക്കാനിക്കിനെപ്പോലെ ചിന്തിക്കുകയും അനുഭവിക്കുകയും അഭിലഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ, ആധുനിക റഷ്യ, ലെനിന്റെ ആദർശങ്ങളും ഫോർഡിന്റെ ഉപകരണങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സമരരംഗമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ സമരത്തിൽ, റഷ്യൻ ദിസിസ്സിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരുപക്ഷെ അസംഭാവ്യമെന്നു കരുതപ്പെട്ടുന്ന പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിന്റെ ഉദ്ഗമനവും സ്വാധീനതയും പ്രാവേവുമാണ് സംഭവിക്കാനിടയുള്ളതു്;—ലെനിന്റെ ആദർശങ്ങളും ഈ ഗംഭീര പരീക്ഷണത്തിന്റെ പൈശാചികത്വത്തെ മറച്ചുവക്കാൻ ഒരു രക്ത വസ്ത്രമായി ഉപകരിച്ചേക്കും; അത്രമാത്രം.

റഷ്യൻ ചരിത്രത്തിലും, പാശ്ചാത്യ സാമൂഹ്യ ചരിത്രത്തിലും, പീറ്ററിനും ലെനിനുമുള്ള സ്ഥാനമെന്താണെന്നു് ഇതിനകം വ്യക്തമായിക്കാണും. 1917—നു് മുമ്പുവരെ നിലവിലിരുന്ന പാശ്ചാത്യമായ അനുഗ്രഹങ്ങളെ വിജയപൂർവ്വം എതിരിടാനാണ് പീറ്റർ യത്നിച്ചതു്. ഇതിലേയ്ക്കു് പ്രേരകമായിരുന്ന പ്രവണത റഷ്യയുടെ ബൈസന്റയിൻ മനോഭാവാംഗീകരണമായിരുന്നു എന്നും മുമ്പു് വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ എതിപ്പു് വിജയപ്രദമാക്കാൻ പാശ്ചാത്യസാങ്കേതികത്വത്തെത്തന്നെയാണ് പീറ്റർ ഹൃദയപൂർവ്വം ആശ്രയിച്ചതു്. പീറ്ററുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ അനന്തരഗതിയെ, മർക്സിയൻ കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ അവധാരണം കൊണ്ടും പ്രയോഗം കൊണ്ടും ലെനിൻ അംഗമായി പലത്തി; ഒരുപക്ഷെ, യുക്തിപൂർവ്വകമായിട്ടെങ്കിലും ബുദ്ധിപൂർവ്വകമല്ലാതെ അദ്ദേഹം അതിനെ അതിന്റെ പരമാവധിവരെ എത്തിച്ചു. ഈ പ്രമാണത്തിന്റെ അവസാനരംഗമാണ് ഇന്നത്തെ റഷ്യയിൽ അഭിനയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും. എന്നാൽ, ചില പ്രവണതകളും ഇതിനിടയിൽ ആവിർഭവിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതും. അവയുടെ സ്വഭാവ നിർണ്ണയനം ചെയ്തിട്ട് ഈ ലേഖനം അവസാനിപ്പിക്കാം.

ബാഹ്യമായ ഒരഭിഗ്രഹത്തെയും സംഘട്ടനത്തെയും അഭിമുഖീകരിക്കാനുള്ള യത്നം പീറ്ററെയും ലെനിനെയും എവിടേക്കാനയിച്ചു? ഏതെങ്കിലുമൊരു സമുദായം(—റഷ്യ.) അതിനു് ദേശ്യമല്ലാത്ത ഒരു സാങ്കേതികത്വ (—പാശ്ചാത്യ) ത്തെ സ്വീകരിച്ചു് ബാഹ്യമായ സംഘട്ടനകളെ എതിരിടുമ്പോൾ (പാശ്ചാത്യം Vs ബൈസന്റയിൻ) ആ ബാഹ്യസംഘട്ടനം അതേ സമുദായ മദ്ധ്യത്തിലേയ്ക്കു് (—റഷ്യൻ ഹൃദയത്തിലേക്ക്) കടന്നുചെന്നു് ഒരന്തസ്സംഘട്ടനമായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. ചാരിത്രികമായ ഈ പ്രതിഭാസത്തിന്റെ യുക്തിപൂർണ്ണതയേയും ആവിർഭാവങ്ങളേയും നീതീകരിക്കുകയും സാധുകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന എത്രയെത്ര തെളിവുകളും വേണമെങ്കിലും ഉദ്ധരിക്കാം. ഇക്കഴിഞ്ഞ രണ്ടര ശതാബ്ദക്കാലത്തെ പാശ്ചാത്യീകരണ ചരിത്രം പരിശോധിക്കുന്നെങ്കിൽ തന്നെ, ബാഹ്യ സംഘട്ടനങ്ങളുടെ ഈ തിരോധാനങ്ങളും അന്തഃസംഘട്ടനങ്ങളുടെ ആവിർഭാവങ്ങളും അനുഭവബോദ്ധ്യമാകും. ഉദാഹരണങ്ങളും ഉദ്ധരിച്ച് ഈ ലേഖനത്തെ വീർപ്പിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. അന്തഃസംഘട്ടനങ്ങളും സാമൂഹ്യജീവിതത്തെയാണ് വീർപ്പടിപ്പിക്കുന്നതു്. വ്യവസായവും വാണിജ്യവും നമ്മുടെ സാമ്പത്തികബന്ധങ്ങളെ ഏകീകൃതമാക്കുകയും സംഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു് സമ്മതിക്കാമെങ്കിലും, മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തോതിൽ ദൈനന്ദിനമെന്നോണം പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന വ്യത്യാസങ്ങളും മുൻപറഞ്ഞ വിവർത്തിതസംഘട്ടനങ്ങളുടെ പരിണതഫലമാണ്. രാഷ്ട്രീയമായി അതു് ഇമ്പീരിയലിസത്തിലേക്കും കൊളോണിയലിസത്തിലേക്കും, സാംസ്കാരികമായി, ഒരു ബൃഹത്സമുദായ മദ്ധ്യത്തിൽതന്നെ വിവിധവ

പുഴുക്കുത്തിയ മാമ്പഴം

—സരള രാമവർമ്മ

".....''പട്ടണത്തിലെ സുപ്രസിദ്ധമായ ആ വഴിയുടെ ഇരുഭാഗങ്ങളിലും ഒരു പഴയകേരളീയതറവാട്ടുവക ഉന്നതസൌധങ്ങൾ തലയെടുത്തുപിടിച്ചു നില്ക്കുന്നതു് കണ്ടില്ലേ?.....ങ്ങ്! അതുതന്നെ; ആ ശിവക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു് അധികം ദൂരമില്ല. ആ കെട്ടിടങ്ങളുടെ ഇടയിൽ, അവയുടെ നേരെ മുഖം ചുളിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു ചെറിയമാളിക.—ഒരു മാളികയുടെ സ്മരണയെന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും ശരി—നില്ക്കുന്നതു് നിങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഒരു നോക്കുകുത്തിയുടെ ഓർമ്മയാണു് അതു കാണുമ്പോൾ ഉണ്ടാവുക. പക്ഷെ അങ്ങനെയല്ലാ; ഒരു ചെറിയ തറവാടാണതു്. മറ്റുകെട്ടിടങ്ങളും ഇതുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. ആ വഴിയുടെ ഇരുഭാഗങ്ങളിലും പരന്നുകിടക്കുന്ന സമ്പൽസ്സമൃദ്ധിയുടെ ഇടയിൽ ഈ "ദാരിദ്ര്യം'' എങ്ങനെ വന്നുപെട്ട എന്നു് ആർക്കും അറിയില്ല. ആ മാളിക അവിടെ അങ്ങനെ നില്പുണ്ടു്; ഇന്നും ഇന്നലെയുമല്ലാ, വളരെ കൊല്ലങ്ങളായി അതങ്ങനെ നില്ക്കുന്നു.

ആ മേൽക്കൂടിനൊരു ചെരിവുണ്ടു്; ആ വാതിലുകളും ജനലുകളും ചിതൽതിന്നു് പകുതിയും പൊയ്ക്കുഴിഞ്ഞു. ചുമരുകൾ വെള്ളവലിച്ചിട്ടു് വർഷങ്ങൾ അനവധിയായി. പടിപ്പുരയുടെ ഓടുകൾമിക്കതും പൊട്ടിപ്പോയിട്ടുണ്ടു്. മുറ്റത്തു മൂന്നാലു വാഴകൾ ഉള്ളതിന്മേൽനിന്നു ഇലമിയ്ക്കുവാൻ വെട്ടിയെടുത്തുകഴിഞ്ഞു. ആ കപ്പാടെ ശ്രീഭഗവതി ഉപേക്ഷിച്ചുപോയ ഒരു വീടുപോലെയിരിക്കും കണ്ടാൽ. എന്നാൽ അവിടെ സമ്പത്തില്ലെന്നേയുള്ളൂ; സന്തതി ധാരാളമാണ്. സ്ത്രീകളും കുട്ടികളും അടക്കം ഒരു ഇരുപതുപേരുണ്ടവിടെ; പക്ഷെ പുരുഷന്മാർ ഇല്ലതന്നെ. അവിടെ ആൺകുട്ടികൾ ജനിക്കാറുണ്ടു്, വളരാറുമുണ്ടു്. പക്ഷെ തനിയ്ക്കു താൻപോരുന്ന പ്രായമായാൽ അവരൊക്കെ എങ്ങോ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യും. പിന്നീടു്, പിറന്ന തറവാടിനെക്കുറിച്ചോ അമ്മപെങ്ങമ്മാരെക്കുറിച്ചോ ' ഓർത്തുമിനക്കെടാറുമില്ല. എന്നാൽ ഈ തറവാട്ടിൽ വിവാഹംകഴിച്ചു വന്ന പുരുഷന്മാരും ഇല്ലാത്തതാണു് അസാധാരണമായ കാര്യം. അവിടെ സ്ത്രീകളാരും വി

ഗ്രങ്ങളും സാമൂഹ്യഘടനകളും തമ്മിലുള്ള ദൈനന്ദിന സമരങ്ങളായും വിവിത്തിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. സോവിയറ്റ് റഷ്യയിൽ വർഗ്ഗരഹിതമായ ഒരു വ്യവസ്ഥിതി നിലവിലിരിക്കാതെ, വിവിധങ്ങളും വിചിത്രങ്ങളുമായ ഘടകങ്ങൾ അടിക്കടി ആവിർഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണവും ഈ തത്വത്തിന്റെ അവധാരണംകൊണ്ടു് നമുക്കു് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ടു്.

വാഹം കഴിക്കാറില്ലെന്നാണ് നാട്ടുകാർ പറയാറ്! അവിടത്തെ അമ്മമാർ വിവാഹപ്രായമെത്തിയ പെൺകിടാങ്ങളെനോക്കി ദീർഘനിശ്വാസമിടാറില്ല. ആ പെൺകുട്ടികളും അങ്ങനെ ഒരു 'സുദിനം' കാത്തിരിക്കാറുമില്ല. പക്ഷെ അവിടത്തെ സ്ത്രീകൾ ഗർഭിണികളാകാറുണ്ട്; പ്രസവിയ്ക്കാറുമുണ്ട്. ഇരുപത്തെട്ട സദ്യയും ചോറുണടിയന്തിരവും പിറന്നാളാഘോഷങ്ങളും ആ തറവാട്ടിൽ ഉപായത്തിലെങ്കിലും നടന്നുപോരാറുണ്ട്. പക്ഷെ അവിടെ ജനിക്കുന്ന കുട്ടികളുടെ അച്ഛനാരെന്ന് നാട്ടുകാരാരും ചോദിക്കാറില്ല.

ആ കുടുംബത്തിലെ ചിലവുകൾ ആരാണ് വഹിക്കുന്നതെന്ന് ആർക്കും അറിയില്ല; ആരുമൊട്ടന്വേഷിക്കാറുമില്ല. അവിടത്തെ സ്ത്രീകൾ നെല്ലുകുത്തുവാനോ അടിച്ചുതളിയ്ക്കാനോ മറ്റുമൊന്നും പോകുക പതിവില്ല. പക്ഷെ അവരെ വെളുത്തമുണ്ടുടുത്തേ കാണാറുള്ളൂ. അവിടത്തെ അടുക്കളയിൽനിന്നു മിയ്ക്കദിവസവും പുക പൊങ്ങാറുമുണ്ട്. ആ കുടുംബത്തെസ്സംബന്ധിച്ച ഏതുകാര്യവും ഒരു ചോദ്യചിഹ്നമാണ്—ഉത്തരം എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്ന ഒരു ചോദ്യചിഹ്നം.

കാത്ത്യായനി ആ വീട്ടിൽ ചെന്നുജനിച്ചതു് വിധിയുടെ ഒരു ക്രൂരമായ വികൃതിയായി തോന്നും. ഒരുപക്ഷെ അവർ അടുത്തുള്ള ആ ഉന്നതസൌധങ്ങളിലൊന്നിൽ ജനിയ്ക്കേണ്ടവളായിരുന്നിരിയ്ക്കാം. എന്തായാലും അവർ ആ തകർന്ന തറവാടിത്തത്തിലേയ്ക്കാണ് കൺമിഴിച്ചുനോക്കിയതു്. പക്ഷെ ആ വീട്ടിലെ മറ്റുകുട്ടികളിൽനിന്നു് വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു കാത്ത്യായനിയുടെ സ്വഭാവം. ബാലികാസഹജമായ ആഡംബരഭ്രമം അവളെ തീണ്ടിയില്ല. ഭക്ഷണത്തിൽ പിശുക്കിയാലും അവിടത്തെ പെൺകിടാങ്ങൾ പൌഡറും പട്ടും വാങ്ങാൻ പിശുക്കാറില്ല. എങ്ങനേയും അവർ ചമഞ്ഞൊരുങ്ങി ആ പൊളിഞ്ഞ പടിപ്പുരയിൽ സദാ നില്പുണ്ടാവും. പക്ഷെ കാത്ത്യായനിക്ക് വസ്ത്രാഭരണങ്ങളെക്കുറിച്ച് യാതൊരു ആഗ്രഹവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കണ്ണെഴുതാനോ കുറിയിടാനോ അവൾ മിനക്കെടാറില്ല. പക്ഷെ അവൾക്കൊരൊറ്റ ദുഃഖമായ ആശയുണ്ടായി—പഠിയ്ക്കാൻ. ആ ആഗ്രഹം പറ്റുവിട്ടപ്പോൾ ആ വീട്ടിലെ മുത്തശ്ശി ഞെട്ടി; അമ്മമാർ മൂക്കത്തുവിരൽവെച്ചു; സമവയസ്കകളായ സഹോദരിമാർ വായപൊളിച്ചു. ആ കുടുംബത്തിൽ ആരും ഇത്തരം വിഡ്ഢിത്തങ്ങൾ പുലമ്പാറില്ല. പഠിയ്ക്കുകപോലും! എന്നിട്ട്?—അവരുടെ വിചാരഗതി അങ്ങനെയാണ് പോകാറ്. പഠിപ്പുകൊണ്ട് കാലക്ഷേപത്തിന് വഴിയുണ്ടാക്കാമെന്ന്—അതും പെണ്ണുങ്ങൾ പഠിച്ചിട്ട്—വിചാരിയ്ക്കാൻതക്ക സംസ്കാരം ആ ജീവികൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല.. പണം ചിലവിടാതെ പണം സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം പാരമ്പര്യമായി അവർ പഠിച്ചിരുന്നു.

എങ്കിലും കാത്ത്യായനി ശാഠ്യംപിടിച്ച് സ്കൂളിൽ ചേർന്നു. തന്റെ സഹോദരിമാർ ആഡംബരങ്ങളിൽ ചിലവാക്കുന്ന സംഖ്യ കാത്ത്യായനി പഠിപ്പിൽ

ചിലവഴിച്ചു. അങ്ങനെ ഉന്തിത്തള്ളി അവൾ പത്താം ക്ലാസു ജയിച്ചു.

എന്റെ അമ്മാവന്റെ ആഫീസ്സിൽ ഒരു ജോലിക്കു് ഒഴിവുണ്ടെന്നു കേട്ടു് ഒരു ഹരജിയും കൊണ്ടുവന്നപ്പോഴാണു് ഞാനവളെ ആദ്യമായി കണ്ടതു്. തെല്ലൊരു സങ്കോചത്തോടെ വടക്കുപുറത്തുകൂടി കടന്നു് അവൾ ഞങ്ങളുടെ അടുക്കളമുറ്റത്തു് വന്നുനില്ക്കുകയായിരുന്നു. എനിയ്ക്കവളുടെ ആ ഒതുക്കം നന്നെ പിടിച്ചു. അവൾ പോയപ്പോഴേയ്ക്കും എന്റെ വേലക്കാരി അവളുടെ കുടുംബചരിത്രം മുഴുവൻ എന്നെ അറിയിച്ചു:

"ആ നശിച്ച വീട്ടിൽ ജനിയ്ക്കേണ്ട കുട്ടിയല്ലാ കാത്ത്യായനി. പാവം! നന്നാവാൻ മോഹമുണ്ടതിനു്. പക്ഷെ.... ദൈവത്തിനറിയാം! അവരുടെ ഇടയിലല്ലേ കഴിയുന്നതു്!"

ചളിയിൽനിന്നു വളർന്ന താമര—അങ്ങനെയാണു് ഞാനവളെ ചിത്രീകരിച്ചതു്. എനിയ്ക്കവളെക്കുറിച്ചു ബഹുമാനവും ദയയും തോന്നി. പാവം! ശ്വാസംമുട്ടിക്കുന്ന അന്ധകാരത്തിൽ ഒരു നേരിയ രശ്മി തേടി അവളെത്ര വിഷമിച്ചിരിക്കും!

കാത്ത്യായനി ഒരു സുന്ദരിയല്ലെങ്കിലും സുമുഖിയായിരുന്നു. ആ മുഖത്തു് കാണാൻപാടില്ലാത്ത ഒരു നിഷ്ഠളങ്കതയും കുലീനതഭാവും തെളിഞ്ഞുകാണാം. പക്ഷെ താൻജനിച്ച തറവാടിനെക്കുറിച്ചു് അവളെപ്പോഴും വേദനയോടെ ലജ്ജിക്കുന്നതും കാണാം. പാവം! വേരുറച്ചു വളർന്നു് തഴച്ചുനില്ക്കുന്ന ആ വൻമരം പിഴുതെറിയുവാൻ ആ ദുർബ്ബലഹസ്തങ്ങൾ വെമ്പുന്നുണ്ടാവും.

എന്റെ ശുപാർശിയുടെ ബലംകൊണ്ടും കാത്ത്യായനിയുടെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടും അവൾക്കാ ജോലികിട്ടി. ആയിടയ്ക്കു് ഞാൻ ആ പട്ടണം വിട്ടു. നാലുവർഷങ്ങൾക്കുശേഷമാണു് ഞാൻ പിന്നെ അവിടെ തിരിച്ചുചെന്നതു്. ആ നീണ്ട വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ വല്ലപ്പോഴുമൊരിയ്ക്കൽ ഞാൻ കാത്ത്യായനിയെ ഓർക്കാറുണ്ടു്. ആ ജോലിയിൽനിന്നു് അവൾ ഉയർന്നിരിക്കുമെന്നും, അനുയോജ്യനായ ഒരു പുരുഷനെ അവൾ വിവാഹം ചെയ്തിരിക്കുമെന്നും ഞാനാശിച്ചു.

എന്തോ കാരണവശാൽ ഞാൻ അന്നു് ആ വഴിയിലൂടെ കടന്നുപോയി. ആ ചെറിയ പടിപ്പുരയുടെ മുൻപിലെത്തിയപ്പോൾ ഞാൻ പെട്ടെന്നു് കാത്ത്യായനിയെ ഓർത്തു. ആ വീടു് ഒരു വിവാഹത്തിനു് ചമഞ്ഞൊരുങ്ങുന്നപോലെ തോന്നും കണ്ടാൽ! ഒരിയ്ക്കലും വെള്ളവലിച്ചു് കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ആ ചുമരുകൾ വൃത്തിയായി വെള്ളവലിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ ചെറിയ മുറ്റത്തു് ഒരു പന്തൽ ഉയരുകയാണു്. ഞാൻ പലതും ഊഹിച്ചു: "കാത്ത്യായനിയുടെ വീട്ടിൽ വിവാഹങ്ങൾ പതിവില്ലെന്നല്ലേ ചൊല്ലു്?..... ഒരുപക്ഷെ കാത്ത്യായനിയുടെതന്നെ വിവാഹമായിരിക്കുമോ?"

രണ്ടുദിവസത്തിനകം എനിക്കു് വിവരങ്ങൾ കിട്ടി. ആ പന്തൽ ഒരു വിവാഹത്തിനുവേണ്ടി ഒരുങ്ങിനില്ക്കുകതന്നെയാണു്. പക്ഷെ അതിൽ തങ്ങിനില്ക്കുന്നതു് ആശയുടെ സപ്പന്നങ്ങളല്ലാ,

ഇച്ഛാഭംഗത്തിന്റെ ദീർഘനിശ്വാസങ്ങളാണ്. കാത്ത്യായനിയുടെ വിവാഹത്തിനുവേണ്ടി ഉയർന്നതാണാപന്തൽ. അയിടയ്ക്ക് എന്തോ കച്ചവടക്കാര്യത്തിന് പട്ടണത്തിൽ വന്ന ഒരു ഭേദപ്പെട്ട മാന്യനായിരുന്നു വരൻ. അയാൾ വഴിയിൽവെച്ചോ മറ്റോ കാത്ത്യായനിയെക്കണ്ടു. അവളുടെ നിർമ്മലമായ യൌവനം അയാളെ ആകർഷിച്ചു. കച്ചവടത്തിനു വന്ന മാന്യൻ ഒരു നല്ല "ചരക്കും" കൊണ്ടുപോകാമെന്നു കരുതിയിരിയ്ക്കും! നാലുദിവസംകൊണ്ട് ജാതകം നോക്കലും പന്തലിടലും സദ്യയ്ക്കൊരുക്കലും ക്ഷണനവും എല്ലാം കഴിഞ്ഞു. പക്ഷെ വിവാഹമുഹൂർത്തം കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടും വരനെ കാണാതിരുന്നപ്പോഴാണ് എല്ലാവരും അമ്പരന്നതു്. ചിലർ ഉത്സാഹികൾ അയാളുടെ താമസസ്ഥലത്തേയ്ക്കോടി; അയാൾ അന്നച്ചയ്യുതന്നെ പെട്ടിയും കിടയ്ക്കയും ഒക്കെയെടുത്തു് യാത്രയായിരിക്കുന്നവത്രെ! കല്യാണത്തിനുവന്നവർ മൂക്കത്തു വിരൽവെച്ചു് തിരിച്ചുപോയി; കാത്ത്യായനിയുടെ അമ്മ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു; പക്ഷെ കാത്ത്യായനിയുടെ മുഖത്തു് ഒരു വല്ലാത്ത ദൃഢതയാണ് സ്ഫുരിച്ചതു്.

പിറേന്നു രാവിലെ ഒരു ചെറുക്കൻ കാത്ത്യായനിക്കു് ഒരു കത്തുകൊടുത്തു, —തലേന്നാൾ തീവണ്ടിയാപ്പീസ്സിൽവെച്ചു് ഒരു 'യജമാനൻ' ഏല്പിച്ചതാണെന്നു പറഞ്ഞു്.

"നിങ്ങളുടെ കുടുംബചരിത്രം കാര്യമായറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ ഈ കല്യാണത്തിനൊരുമ്പെടുകയില്ലായിരുന്നു. ഭേദപ്പെട്ട ഒരു വീട്ടിൽനിന്നു് ഒരു കുട്ടിയെ വിവാഹം കഴിയ്ക്കണമെന്നാണെന്റെ മോഹം."

പല്ലുകടിച്ചു് കാത്ത്യായനി ആ കത്തു് ചീന്തി പറപ്പിച്ചു:

"ഭേദപ്പെട്ട വീടുപോലും! അയാൾ വീടിനെയാണ് വിവാഹം കഴിയ്ക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതു് !!! .... ഇത്തരം ഭീരുക്കളുള്ളകാലത്തോളം വീടുകൾ ഭേദപ്പെടുകയില്ല!.....ഇവരാണ് തറവാടുകളുടെ ചാരിത്രം ചവുട്ടിത്തേയ്ക്കുന്നതു്.! ഞാൻ കാണിച്ചുകൊടുക്കാം.....ആ ഭീരുവിനോടുള്ള പക വീട്ടുവാൻ ഞാൻ പുരുഷലോകത്തെ മുഴുവൻ അധഃപതിപ്പിക്കും!"

അത്രയും നാൾ പരിശുദ്ധിയിൽ നട്ടനനച്ചു വളർത്തിയ ആ യൌവനസുമം ഒരൊറ്റ നിമിഷംകൊണ്ടു് ഞെട്ടറ്റുവീണു. കാത്ത്യായനി ആ തറവാട്ടിലെ മലിനമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നു.

"കഷ്ടം!"—ഞാൻ വ്യസനിച്ചു: "ഒരു മാവു് പഴുക്കുത്തിപ്പോയാൽ ആ മാവിന്മേൽ ഒരൊറ്റ മാമ്പഴംപോലും കേടുകൂടാതെ പഴുക്കുകയില്ലെന്നു് ലോകം വിധിയെഴുതും!.....സമുദായം കുറച്ചെങ്കിലും അനുഭാവത്തോടെ വ്യക്തികളെ വീക്ഷിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ!.....പക്ഷെ സമുദായത്തെ പഴിച്ചിട്ടെന്തുകായ്യം? വ്യക്തികൾ ചേരുമ്പോഴല്ലേ സമുദായമാകുന്നതു്? ഓരോ വ്യക്തിയും ഇതരനെ സഹാനുഭൂതിയോടെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ!"

മധുരഗാനം.

— കെ. പൊന്ന്യം.

നാവുകൾവേണ്ടാ നാമിരുപേക്ഷം
നാനാഭാഷകൾ കൈമാറാൻ!
നയനം വേണ്ടാ നമ്മുടെ രൂപം
നാമന്യോന്യം ദർശിക്കാൻ!
സസുഖം കരളാലെന്നും കാൺമൂ
സൌഹൃദചോദിതർ നാമഖിലം!
എന്തൊരു മാസ്മരമാറ്റം ഹൃദയമി-
തെങ്ങനെ കേൾപ്പൂ നിൻനിനദം!

മാനവരല്ലാ നാമിനി മേലിൽ
മായാനാകമദാലസർമാത്രം
ഈയൊരു പരിസരമെല്ലാം മറവിയിൽ
മായുന്നല്ലോ ദ്രുതഗതിയിൽ.....
ലോകമൊരത്ഭുതഗാനംപോലേ
ലോലസ്വപ്നപ്പൊന്നലപോലേ,
ഉയരുവെ നമ്മുടെ കൂടെപ്പോരാ-
നുഴറുന്നേരത്തെന്തൊരു പുളകം!

* * *

ഭാവികാത്മകമൊരു ഭാവനമാത്രം
ഭരണംചെയ്വൂ മമ ഹൃത്തിൽ.....
അഴലുംനോക്കിയലഞ്ഞകലുന്നൊരു
മുകിലിൻനിഴലിൽ നീങ്ങാം ഞാൻ.....
പഴിപറയുമ്പോൾ പാതകിയായ് ഞാൻ
പലരെയുമൊരുപോലരിയും ചപലം...
വേണ്ട—നശിക്കണമഖിലവുമെൻ നവ
വേദമിതാണ—തകന്നോളൂ!
ചോരയിൽ മുങ്ങിച്ചുടലക്കളമായ്
ചീറിക്കൊണ്ടു പരിച്ചോളൂ!!
ചേതനയാർ ചലിക്കാതങ്ങിനെ
വേദനകൊണ്ടു കരഞ്ഞോളൂ!!!

ii

സുരലോകത്തിൽ നിന്നറിയാതൊരു
സുരഭിലസുനമടർന്നപ്പോൾ,
തേങ്ങിക്കഴിയും മാനവനാട്ടിൽ
തേടിക്കണ്ടു പിടിച്ചൂ ഞാൻ.
നീയിനിയരഞൊടിപോലുമീ നാട്ടിൽ
മായികെ മരുവാൻ പാടില്ല!
ഞാനകലുന്നു....വാനവനാട്ടിൽ
ഗാനമുയർന്നു.....വരുന്നോ നീ?
നൂപുരനിനദം സുഖദം നീയൊരു
നൂതനനാകം പണിതെൻ ഭയിതേ!
എങ്ങും നിന്നുടെ കാമദനിനദം
പൊങ്ങുകയാണലയലയായ് വേഗം.
എഴുതാമഴകേ മധുവൊഴുകുന്നൊരു
കവിതകളുപലവുമലിയുംമട്ടിൽ
ഓമലേ, പേശലമെന്നുടെ വീണയി-
ലോളമലച്ചു വരുന്നല്ലോ?
തരളം പുളകം കരളിൽ ചൊരിയും
മുരളിയുമൂതിക്കുഴയാം ഞാൻ!
അവസാനിക്കാതതിവേഗത്തിൽ
കവിയുകയാണീ മധുഗീതം.
ഈ ഗാനത്തിൻ വീചികൾകൊണ്ടൊരു
നാകാംഗനയെ രചിച്ചു ഞാൻ!
അവളെന്നാത്മാവലിയും രീതിയി-
ലവയവമിളകി വിളിക്കുകയായ്.....
അവളെൻചിതറിയ ഹൃദയം നിറയെ
അമൃതിൻകണികകൾ വീഴ്ത്തുകയായ്....
അവളെൻപതറിടുമധരത്തിന്നായ്
കവിളും കാട്ടിക്കുഴയുകയായ്.....

നിഴലേ നിന്നഴൽ കെട്ടിപ്പുണരാൻ
നിലവിട്ടണയവെ, നീയെവിടേ?
മഞ്ഞിൻ മഞ്ജുളകണികകൾ പുണരാൻ
മന്ദം വരുമൊരു കാല്യംപോലെ,
ഹസിതപ്രഭയുടെ കൂടെയടുത്താ-
ലവിടെത്തന്നെ ലയിക്കുമൊ നീ?

പകലും രാവും പാടിപ്പാടി-
പ്പുതറകയാണെൻ ഗളനാളം
നവമല്ലെന്നുമിതേയൊരു ഗാനം
നുകരാൻമാത്രമെനിക്കറിയാം....
നേരിയ നിർമ്മലനിസ്വനമൊഴികെ
നേരാണില്ലിതിൽ ധിഷണാലേശം....

* * *

ശാരീരികമായും മാനസികമായും ഉള്ള
ക്രമക്കേടുകളാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന എല്ലാ
രോഗങ്ങൾക്കും പ്രത്യക്ഷഫലപ്രദങ്ങളായ
നരസിംഹരസായനം—
മാനസമിത്രവടകം—
ചന്ദ്രോദയമകരദ്ധ്വജം—
വിദ്ദായ്വാദിരസായനം—
മുതലായ മഹൌഷധങ്ങൾ ഉത്തരവാദിത്വത്തോടുകൂടി കിട്ടാവുന്ന സ്ഥലം

രാമചന്ദ്ര ആയുർവ്വേദിക് ഫാർമസി,
തിരുവില്വാമല
(കൊച്ചിൻ സ്റ്റേയിറ്റ്)

വൈദ്യൻ ടി. എ. എസ്സ്. നമ്പീശന്റെ പ്രത്യേക മേൽനോട്ടത്തിൽ നടത്തുന്നതു്.

നവ്യസാഹിത്യദർശനം

പി. എം. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ, എം. എ., എൽ. റ്റി.

രണ്ട്*

ഏതൊരു സമുദായത്തിലേയും അംഗങ്ങളെ സമാനമനോഭാവസമ്പന്നന്മാരാക്കി യോജിപ്പിക്കുകയും, ആ വഴിയ്ക്കു, മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ പരമവിശ്രാന്തിക്ഷേത്രമായ വിശ്വാനുഭൂതിയിലേയ്ക്കു—ക്രിസ്തു പ്രതിജ്ഞചെയ്തിട്ടുള്ള ദിവ്യസാമ്രാജ്യത്തിലേയ്ക്കു—അവരെ നയിയ്ക്കുകയുമാണ് കലയുടെ പ്രയോജനം എന്നു ടോൾസ്റ്റോയി സിദ്ധാന്തിച്ചിട്ടുള്ളതായി മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലൊ.

എന്നാൽ, അദ്ദേഹം, പൂർവ്വലേഖനത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ച പ്രകാരം, വർത്തമാനസാഹിത്യലോകത്തെ അക്ഷന്തവ്യമായ പാരുഷ്യത്തോടും, വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത ശാഠ്യത്തോടും കൂടി, അപലപിച്ചുപറഞ്ഞതു, തന്റെ ആദർശസിദ്ധാന്തങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചുകിട്ടാനുള്ള വ്യഗ്രതകൊണ്ടു മാത്രമല്ലെന്നും, സാംസ്കാരികപുരോഗതിയെപ്പറ്റി, തനിയ്ക്കും, സമകാലീനന്മാരായ മറ്റു ചിന്തകന്മാർക്കും തമ്മിലുള്ള മതഭേദമാണ് പൂർവ്വാദ്ദിഷ്ടങ്ങളായ അഭിപ്രായവിശദങ്ങൾക്കു നിദാനമെന്നും പ്രകൃതത്തിൽ വിചാരിയ്ക്കേണ്ടതുണ്ട്.

വിശിഷ്യ, മനുഷ്യപ്രയത്നങ്ങൾക്കു വിഷയങ്ങളായ സാഹിത്യം, മതം, സമുദായം, രാഷ്ട്രം, തുടങ്ങിയവ, വ്യവഹാരരീത്യാ ഭിന്നധർമ്മങ്ങളാണെങ്കിലും, എല്ലാം യഥോചിതം, ഓരോ മനുഷ്യജീവിതത്തിലനുഭവിച്ചു നില്ക്കുന്നവയാണ്. അതുകൊണ്ട്, ഒരു പ്രത്യേക വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിൽ, സാഹിത്യാദിവിഷയങ്ങളിലൊന്നിനുള്ള സ്ഥാനം നിർണ്ണയിയ്ക്കണമെങ്കിൽ, ആ ജീവിതത്തോടിടപെട്ടു നിൽക്കുന്ന ഇതരവിഷയങ്ങളോടുകൂടി അതിനെ സംയോജിപ്പിച്ചു പരീക്ഷിയ്ക്കണം. ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ സാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങളെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റു ജീവിതയത്നങ്ങളിൽനിന്നു കേവലപ്പെടുത്തി പ്രതിപാദിയ്ക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നാണ് പരമാർത്ഥം. അതുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ അപ്പപ്പോൾ വ്യാപരിച്ചിട്ടുള്ളവയും, ഇന്നും സജീവങ്ങളും, നിരങ്കുശങ്ങളും, അപ്രതിഷേധ്യങ്ങളുമായി ലോകത്തിൽ വ്യാപരിക്കുന്നവയുമായ ഏതാനും ചിന്തകളെപ്പറ്റി സ്ഥൂലമായിട്ടെങ്കിലും നിരൂപിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അന്യോന്യവിരുദ്ധങ്ങളും, ഏകാധികാരത്തിലൊതുങ്ങാത്തവയുമായ ഗുണങ്ങളുടേയും, കർമ്മങ്ങളുടേയും ആദർശങ്ങളുടേയും സാമുദായികങ്ങളായ മറ്റു സാഹചര്യഘടകങ്ങളുടേയും, തീവ്രസംഘർഷരൂപമായിരുന്ന ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ ജീവിതമെന്നപ്പോളറിയാം.

ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ അമ്പതുവയസ്സായ കാലത്താണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതഗതിയിൽ, അപ്രതിക്ഷ്യവും അസഹ്യവേഗവുമായ ഒരു പരിവർത്തനമുണ്ടായതു്. ഒരു ഒന്നാംകിട പ്രഭുകുടുംബത്തിൽ ഗർഭേശ്വരനായി പിറന്നവനുണ്ടാകാവുന്ന സകല മേന്മകളും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. തികച്ചും ലൌകികനും, വിഷയസുഖാസ്വാദരസികനും, ആയ അദ്ദേഹത്തി

---

* Stefan Zweig ന്റെ 'Tolstoy' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെ പ്രമാണമാക്കിട്ടുള്ളതു്.

ന ഇന്ദ്രിയാതീതങ്ങളായ ആത്മതത്വങ്ങളെപ്പറ്റി സ്വതവേ യാതൊരു ജിജ്ഞാസയും അന്നോളമുണ്ടായിട്ടില്ല. റഷ്യൻ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരിൽ മുമ്പനും, ഒരു നോവലെഴുത്തുകാരനെന്ന നിലയിൽ ലോകമൊട്ടുക്കു കേംവിപ്പെട്ടവനുമായ ടോൾസ്റ്റോയിയ്ക്ക്, ഒരു വിധത്തിലുള്ള കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കും കാരണമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭാര്യയോടും പുത്രന്മാരോടുംകൂടിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗാർഹസ്ഥ്യം പ്രേമത്തിന്റെ നിധാനമായിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ ടോൾസ്റ്റോയി ഒരു "ധീരലലിതനാ"യിരുന്നു. എന്നാൽ അതുവരെ, പല സുഖസരണികളെ ഉപാശ്രയിച്ചു പ്രവഹിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം പെട്ടെന്നു നിരുദ്ധപ്രസരമായി. എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു വിഷാദവും, അതോടുകൂടി ഭാര്യാപുത്രാദികളിലും, തന്റെ ദൈനന്ദിനകൃത്യങ്ങളിലും അനിർദ്ദേശ്യമായ ഒരനാസ്ഥയും വൈരാഗ്യവും അദ്ദേഹത്തിൽ വന്നുചേർന്നു.

"യദഹരേവവിരജേൽ, തദഹരേവ പ്രവ്രജേൽ," എന്നു പറഞ്ഞ രീതിയിൽ, ടോൾസ്റ്റോയി തന്റെ അതേവരെയുള്ള ജീവിതപരിപാടികളിൽനിന്നും സാഹചര്യനിയന്ത്രണങ്ങളിൽനിന്നും സ്വയം നിവർത്തിച്ച്, തന്റെ മനസ്സിനെ അലട്ടിത്തുടങ്ങിയ ചില പ്രശ്നങ്ങളുടെ സമാധാനം കണ്ടെത്താനുള്ള ഏകവ്യവസായത്തിലേർപ്പെടുകയും, തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ദുർഗ്ഗടമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ചെന്നുചാടി വഴിമുട്ടിത്തിരിയുകയും ചെയ്തു. മനുഷ്യനേയും പ്രകൃതിയേയും ചിത്രീകരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ സർവ്വരേയും അതിശയിച്ചിരുന്ന ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ മേശപ്പുറത്ത് ഇപ്പോളുണ്ടായിരുന്നതു് അവയോടൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത എതാനും തത്വശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും ഒരു ബൈബിളും മാത്രമായിരുന്നു. തന്റെ ആയുശ്ശേഷം ഏതാണ്ടു മുപ്പതുകൊല്ലം മുഴുവൻ, ജീവിതത്തിന്റെ പാരമാർത്ഥ്യമെന്തെന്നുള്ള ചർച്ചയിൽത്തന്നെയാണ് അദ്ദേഹം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു്.

1. ഞാൻ എന്തിനു ജീവിക്കുന്നു?
2. എന്നേയും അതുപോലെ മറ്റു ജനങ്ങളേയും ജീവിതത്തിനു് കാരണമെന്തു്?
3. എന്നേയോ മറ്റുള്ളവരുടേയോ ജീവിതത്തിന്റെ ആവശ്യമെന്തു്;
4. എന്റെ മനസ്സിൽതോന്നുന്ന നന്മയെന്നും തിന്മയെന്നുമുള്ള ദ്വന്ദ്വഭേദത്തിന്റെ രഹസ്യമെന്തു്? എന്തിനാണിത്തരത്തിലൊരു വിഭാഗം?
5. ഞാൻ ജീവിതം നയിയ്ക്കേണ്ടതെങ്ങനെ?
6. മരണമെന്നാലെന്തു്? അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാനെന്താണു് മാർഗ്ഗം?

ഇവയായിരുന്നു തന്റെ മനസ്സിന്റെ ദുഃസ്ഥിതിയ്ക്കു കാരണമായ പ്രശ്നങ്ങൾ എന്നു ടോൾസ്റ്റോയിതന്നെ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്.

(War and Peace; My Confession My faith, What arewe toDo? The Kingdom of God is in Ourselves, Thus shall ye Live, What is Art? എന്നു തുടങ്ങിയ കൃതികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തത്വജിജ്ഞാസയുടെ അപത്യങ്ങളാണ്.)

യൂറോപ്പിലെ സാഹിത്യലോകത്തിൽ തന്റെ യശസ്സു പ്രതിഷ്ഠിതമായ കാലത്താണ് ടോൾസ്റ്റോയി പൊടുക്കനെ സാഹിത്യപരാങ്മുഖനായിത്തീർന്നതെന്നു് ഇപ്പോൾത്തന്നെ പറഞ്ഞുവല്ലൊ. എന്നാൽ, അതുവരെ താൻ നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ള സാഹിത്യയത്നങ്ങളെപ്പറ്റി തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഇപ്പോൾ മാറിയിരിക്കുന്നതായി അദ്ദേഹംതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. (My Confession)

പത്തുകൊല്ലത്തെ യുദ്ധസേവനത്തേയും, അന്നത്തന്റെ ചങ്ങാതിമാരോടൊപ്പം താൻ ചെയ്തുകൂട്ടിട്ടുള്ള ഹിംസകളേയും, സൈരിണീസേവ, ദ്യൂതം, മദ്യപാനം, അനൃതം, വഞ്ചന, തുടങ്ങിയ ദുർവൃത്തികളേയും പറ്റി വിവരിച്ചശേഷം ടോൾസ്റ്റോയി തുടർന്നുപറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്റെ അംശാനുകരണമാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നതു്:—

"അന്നുതന്നെ ഞാൻ സാഹിത്യസംരംഭങ്ങളിലും ഉദ്യോഗിച്ചിരുന്നു, മാനത്തിനും മേനിയ്ക്കും മറവുമായിട്ട്. പേരിനും പണത്തിനും വേണ്ടിയെഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിലെല്ലാം, നന്നു മറച്ചു, തിന്മമാത്രം വെളിപ്പെടുത്താൻ ഞാൻ നിഷ്ണ്ണനായിരുന്നു. ഉദാത്തങ്ങളായ പല വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചു പ്രതിപാദിയ്ക്കാനായിരുന്നു എന്റെ വാസ്തവമായ അഭിലാഷമെങ്കിലും, ആ അഭിലാഷത്തെ വെറും ഉദാസീനഭാവത്തിലോ അപഹാസ്യരീതിയിലോ, മൂടിവെയ്ക്കാൻ ഞാൻ വളരെ ക്ലേശിച്ചു. എങ്കിലും ഈ ഉദ്യമത്തിലും ഞാൻ ജയിച്ചു; എന്നെ ബഹുജനം പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്തു.

* * *

എന്റെ കൂട്ടുകാരായ ഇതരഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ ഒരു മതമിതാണ്. ജീവിതം ഒരു വികാസവും, ഈ വികാസത്തിന്റെ മുഖ്യമായ കർത്തൃത്വം വഹിയ്ക്കുന്നതു അസ്മാദ്ദശന്മാരായ ചിന്തകന്മാരും, അവരിലുംതന്നെ കായ്ക്ഷമമായ സ്വാധീനശക്തിയെ വ്യാപരിപ്പിക്കുന്നവർ, കലാകാരന്മാരായ (കവികളായ) നമ്മളുമാകുന്നു. നമ്മുടെ ധർമ്മം മനുഷ്യരെ ഉപദേശിച്ചു പഠിപ്പിക്കുകയാണ്.

അന്യരെ പഠിപ്പിക്കത്തക്ക അറിവോ കഴിവോ ഒരുത്തനുണ്ടോ എന്നൊരു ചോദ്യം പ്രകൃതത്തിൽ ന്യായമാണെങ്കിലും, അതിനെ പരിഹരിക്കാൻ പാകത്തിൽ പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സിദ്ധാന്തസൂത്രമിതാണ്. അവനവനെന്തറിയാം, എന്തുപദേശിക്കാൻ സാധിയ്ക്കും, എന്നുതുടങ്ങിയ ചോദ്യങ്ങളും അകിഞ്ചിൽക്കരങ്ങളാണ്. എന്തെന്നാൽ, കലാകാരനും കവിയും ലോകത്തെപഠിപ്പിക്കുന്നതു് അബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ യത്നംകൊണ്ടാണ്.

ഇതരന്മാരെ അതിശയിച്ചനിഷ്ണനായ ഒരു കലാകാരനും കവിയുമാണ് ഞാൻ എന്നു പരക്കേ സമ്മതമായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, പ്രസ്തുത പ്രമാണസരണിയെത്തന്നെ ഞാനുമനുവർത്തിച്ചു. എനിയ്ക്കറിവില്ലാത്തതിനെപ്പറ്റി എഴുതുകയും ഉപദേശിയ്ക്കുകയും എല്ലാംചെയ്തു. ഇതിനു പ്രതിഫലമായി എനിയ്ക്കു പണം കിട്ടിയിരുന്നു. നല്ലപേരും ഞാൻകേട്ടു. എന്റെയുപദേശങ്ങളും വളരെ വിശേഷപ്പെട്ടവതന്നെയായിരുന്നിരിക്കണം!

* * *

അവനവനാൽ കഴിയുന്ന ധൃതിയിൽ, എന്തെങ്കിലും ചിലതു പ്രസംഗിക്കുകയും, എഴുതുകയും, അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ഓരോരുത്തന്റെ കടമയാണെന്നും, അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനെ ഉപാശ്രയിച്ചാണ് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ശ്രേയസ്സു നില്ക്കുന്നതെന്നുമായിരുന്നു ഞങ്ങളും അന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു്. ഇതനുസരിച്ചു്, ഞങ്ങളിൽപ്പെട്ട ബഹുസഹസ്രം ജനങ്ങളും പലതും എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും, ലോകത്തെ ഉപദേശിക്കുകയും, അതേസമയംതന്നെ പരസ്പരം ആക്ഷേപിക്കുകയും വെറുക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു.

* * *

വിചിത്രമായ ഈ സാഹചര്യവ്യതികരത്തിന്റെ പരമാർത്ഥം ഇപ്പോളെനിയ്ക്കു മനസ്സിലായിക്കഴിഞ്ഞു. ഞങ്ങളുടെ സിദ്ധാന്തോന്നയങ്ങൾക്കെല്ലാം പ്രേരകമായി നിന്നിട്ടുള്ളതു് ദ്രവ്യത്തിലും യശസ്സിലുമുള്ള ലോഭം മാത്രമാണ്. ഇതുരണ്ടും സമാർജ്ജിക്കാൻ നിരുപായങ്ങളായ മറ്റുപായങ്ങളൊന്നും തോന്നാത്തതുകൊണ്ടു, ഞങ്ങളും ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിനും പത്രപ്രവർത്തനത്തിനും പുറപ്പെട്ടു. അത്രേയുള്ളൂ. ഏവം പ്രായങ്ങളായ മിഥ്യാചാരങ്ങളിൽ വ്യാപൃതന്മാരാണെങ്കിലും, ഞങ്ങളും യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രമാണപ്പെട്ടവർതന്നെയാണെന്നുള്ള ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിനു് ഇളക്കംതട്ടാതിരിക്കാൻവേണ്ടി, പ്രസ്തുതസാഹിത്യവ്യാപാരങ്ങളെ സാധുകരിയ്ക്കേണ്ട ആവശ്യം ഞങ്ങൾക്കു നേരിട്ടു. അപ്പോഴാണ്, അതിനൊരു പ്രമാണവും ഞങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു.

ഇതാണ് ആ പുതിയ പ്രമാണം. യാതൊന്നു പ്രത്യക്ഷത്തിലുണ്ടോ, അതു ശരിയായിട്ടുള്ളതാണ്. ഇന്നു യഥാർത്ഥത്തിൽ വർത്തിക്കുന്നതാ

സകലം, വികാസത്തിന്റെ, അല്ലെങ്കിൽ അഭിവൃദ്ധിയുടെ ഫലമാണ്. വികാസം വൈജ്ഞാനികസംസ്കാരത്തിൽനിന്നുമുണ്ടാവുന്നു. ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും പത്രങ്ങളുടേയും പെരുപ്പം കൊണ്ടും പ്രചാരംകൊണ്ടും വൈജ്ഞാനികസംസ്കാരത്തെ അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തണം.

* * *

ഈ യുക്തിവാദം നിരാക്ഷേപം സ്വീകരിയ്ക്കപ്പെടാമായിരുന്നു, നാമെല്ലാവരും ഏകാഭിപ്രായക്കാരായിരുന്നുവെങ്കിൽ. എന്നാൽ ഈ വൈഷമ്യം നാം സാരമാക്കുന്നില്ല. ധനവും, കീർത്തിയും നമ്മുടെ വ്യവസായത്തിൽനിന്നു നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതുകൊണ്ടു, നമ്മുടെ അഭിപ്രായം ശരിയാണെന്നുതന്നെ കരുതണം!—"

* * *

തന്റെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന കൃതികളെല്ലാം ദുഷ്ടങ്ങളും അരോചകങ്ങളുമായിരുന്നുവെന്നു പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്ന ഒരു അത്ഥവാദത്തിൽ വിചാരരമണീയങ്ങളായ പല തത്വങ്ങളും ടോംസ്റ്റോയി ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയെപ്പറ്റി ചിലതു പൂർവ്വലേഖനത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

സാഹിത്യത്തിലെന്നപോലെ, ഇതരവിഷയങ്ങളിലും ടോംസ്റ്റോയിയുടെ ചിന്തകം പ്രക്ഷോഭജനകങ്ങളും മാമൂലാദർശങ്ങളെയുല്ലംഘിക്കുന്നവയുമാണ്.

ബൈബിളിലെ ദിവ്യോപദേശങ്ങളേയും ജനങ്ങൾ ആദരിയ്ക്കുന്നില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, അവയുടെ താല്പര്യങ്ങളും ആരും നേരെ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ലെന്നാണ് മതവിഷയമായി ടോംസ്റ്റോയിയുടെ ഒരു വാദം. ഇതു കാരണം അദ്ദേഹം വ്യവസ്ഥാപിതമതത്തിനേറയും അതിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഭരണസംസ്ഥാനത്തിനേറയും ദാരുണമായ വിദ്വേഷത്തിനു പാത്രമായി. അക്കാലത്തെ കലാകാരന്മാരിലദ്വിതീയനെന്നു സമ്മതനായ അദ്ദേഹം ഒരു നാട്ടാപത്തായി ഗണിക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു. ഉദ്ദേശശുദ്ധിയും പ്രതിഭാസംപത്തിയും തികഞ്ഞ മഹാന്മാരാണ് നമ്മുടെ ഈ ലോകത്തിൽ ഏറെറവുമധികം കുഴപ്പങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതെന്നുള്ളതിനു ടോംസ്റ്റോയിയുടെ ജീവിതം മുഖ്യനേദാഹരണമാണ്.

ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ദാരിദ്ര്യദുഃഖങ്ങളെപ്പറ്റിയും, നിലവിലുള്ള സമുദായസമ്പ്രദായത്തെ പൊളിച്ചു നീക്കി, പുനഃസംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയും ടോംസ്റ്റോയിയുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളും അപ്രകംപ്യങ്ങളും, സുവ്യവസ്ഥിതമായ ഏതു ഭരണകൂടത്തേയും തകർത്തു തരിപ്പെടുത്താൻ പര്യാപ്തങ്ങളുമായിരുന്നു.

കാലത്തിന്റെ ഭിത്തിമേൽ, തീച്ചിതറുന്ന ലിപികളിൽ, ലോകമൊന്നാകെ നടുങ്ങുമാറ്, അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.— "നമ്മുടെയിടയിൽ, ധനവാന്മാരുടേയും ദരിദ്രന്മാരുടേയും അന്തരാളത്തിൽ, അനർത്ഥബഹുളമായ "മിഥ്യാവിദ്യാഭ്യാസം" എന്നൊരു വന്മതിലിന്റെ ദുർമതിലംഘ്യമായ തടസ്സമുണ്ട്. അഗതികൾക്കുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും സഹായംചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പ് ഈ മതിൽക്കെട്ടു തട്ടിനിരത്തണം. ജനസാമാന്യമനുഭവിക്കുന്ന ദുരിതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥകാരണം ധനവാന്മാരായ അസ്വാതന്ത്ര്യന്മാരുടെ ധനമാണെന്നു് എനിയ്ക്കു ബോദ്ധ്യംവന്നിരിയ്ക്കുന്നു.—"

എന്നാൽ, ഹിംസാത്മകങ്ങളായ വിപ്ലവങ്ങളല്ല, ധർമ്മബുദ്ധി പ്രയുക്തമായ മാനസികപരിവർത്തനമാണ് സമാധാനതൽപരനായ അദ്ദേഹം സാമുദായികവൈഷമ്യപരിഹാരത്തിനു നിർദ്ദേശിച്ചുമാർഗ്ഗം. ധനവാന്മാർ സ്വമേധയാ തങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കളും സാധുക്കൾക്കു വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്നാണദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം.

ഇന്നു ലോകത്തിൽ അപ്രതിരുദ്ധമായി പ്രചരിച്ചുവരുന്ന ദോഷങ്ങൾക്കും, ദുരാചാരങ്ങൾക്കും ദുരിതങ്ങൾക്കും വളംവെച്ചുകൊടുക്കുന്നതു നടപ്പിലിരിക്കുന്ന ഭരണതന്ത്രം തന്നെയാണെന്നും അദ്ദേഹം ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. ദൈവത്തേയും ദിവ്യോദ്ദേശങ്ങളേയുംമാത്രം പ്രമാണിയ്ക്കുന്ന ഒരുവനു മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ ഭരണാധികാരത്തിനു കീഴ്പ്പെട്ടു നി

ല്ലാൻ ന്യായമില്ല. തന്റെ അന്തഃകരണ സാക്ഷിയൊന്നുമാത്രമാണ് അയാളുടെ ന്യായാദ്ധ്യക്ഷൻ. ഉദ്ദേശശുദ്ധിയുള്ള അരാജകതവാദിരേണസ്ഥാനത്തെ നിരാകരിയ്ക്കണം. ധർമ്മമായ ജീവിതം നയിയ്ക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അയാൾ രാജ്യാപരപര്യായമായ അധർമ്മസ്ഥാനത്തുനിന്നു വിട്ടുനില്ക്കുകതന്നെവേണം.

അവിക്രിയവും, ഉദാസീനവും, ശാന്തവുമായ അവജ്ഞയോടുകൂടി ഏതു കഷ്ടങ്ങളേയും പകകൂടാതെ സഹിയ്ക്കുകയെന്നതാണ് ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ കർമ്മസിദ്ധാന്തം. ജനസമുദായത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന ജാതിവൈഷമ്യങ്ങളേയും, ആഭിജാത്യനിബന്ധനങ്ങളായ ഉൽക്കർഷാപകർഷവ്യവസ്ഥകളേയും, ലൗകിനിന്ദയേപ്പോലെതന്നെ, അത്ര ഉത്കോടം ഉറപ്പോടുംകൂടി ടോൾസ്റ്റോയിയും അധിക്ഷേപിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രസ്തുത സാമുദായിക ദുരവസ്ഥകളുടെ അപാകരണത്തിൽ നിഷ്ഠുരവും ഹിംസാത്മകവുമായ ബലപ്രയോഗം അദ്ദേഹം നിശ്ശേഷം വിലക്കി. വിപ്ലവപരങ്ങളായ സന്താനങ്കം പകരം, പ്രത്യേകവ്യക്തികളെ അനുവർത്തിക്കുന്ന സഹനസമരമാണു ടോൾസ്റ്റോയി നിർദ്ദേശിച്ച വഴി. ലോകസമ്പ്രദായത്തിൽ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തണമെങ്കിൽ, ആദ്യംതന്നെ ജനഹൃദയങ്ങളിൽ മാറ്റംവരുത്തണം. മാനസികശക്തികൾകൊണ്ടാണു ജനങ്ങളിൽ പരിവർത്തനം സാധിയ്ക്കേണ്ടതു്, സമ്പ്രഹാരസന്നദ്ധങ്ങളായ മുഷ്ടികൾ കൊണ്ടല്ല.

രണാധികാരവിരോധികളും, അരാജകതവാദികളുമായ പ്രസ്തുത സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ ദൗർബ്ബല്യം വെളിപ്പെടുത്തു്, സങ്കുചിതമായ വൈയക്തികപരിധിവിട്ട, വിപുലമായ രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലത്തിൽ അവയെ വ്യാപരിപ്പിക്കാൻ ടോൾസ്റ്റോയി ഉദ്ദേശിച്ചപ്പോളാണ്. താത്വികമായി എത്രമേൽ തർക്കിച്ചാലും, സമകാലീനപരിതഃസ്ഥിതികളിൽ നിന്നകന്നു, ബാഹ്യലോകാസംപൃക്തമായ ശുദ്ധശൂന്യത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ജീവിക്കാനാകുന്നു സാദ്ധ്യമല്ല. നാനാതരത്തിൽ, നാനാപതനങ്ങളിലെത്തിച്ചേർന്നിട്ടുള്ളവരും, പലവിധം ജീവിതവൃത്തികളിലേർപ്പെട്ട തിക്കിത്തിരക്കുന്നവരുമായ ബഹുലക്ഷം ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു സങ്കുലമായ ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ, ദോഷകലുഷമായ ഭരണസംസ്ഥാനത്തെ ഒഴിച്ചുനിർത്തിനാൽക്കൂടി, ജനതയുടെ ജീവിതത്തെ ക്രമപ്പെടുത്തി നയിക്കുന്ന ചില ബാഹ്യനിയമങ്ങളും ആവശ്യങ്ങളാണെന്നു് ആരും സമ്മതിയ്ക്കുകതന്നെ വേണം. എന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ടോൾസ്റ്റോയി വിധിയ്ക്കുന്ന ഉപായം വെറും "പ്രേമം", "സാഹോദര്യം", ആസ്തിക്യബുദ്ധി, 'ലഘുജീവിതം" മുതലായ ചില ആദർശങ്ങളാണ്. മനുഷ്യമനസ്സിനെ മറേറതൊരു വനേക്കാളുമധികം അടിയറവു ചൂഴിഞ്ഞുനോക്കീട്ടുള്ള ഒരാൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുവല്ലൊ എന്നു നാം അത്ഭുതപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു.

സംസ്കാരപുരോഗതിയിൽ ഇതുതോളമെത്തിയശേഷം, പ്രാകൃതമായ ഒരു സമുദായസംവിധാനത്തിലേയ്ക്കു നാം പിൻവലിയുന്നതു സാംസ്കാരികസമ്പത്തിനു ഹാനികരമായിരിയ്ക്കുമെന്നു ടോൾസ്റ്റോയി അറിയാതിരുന്നില്ല. അതിനാൽ, ഇതൊരു നഷ്ടമായി നമുക്കു തോന്നാതിരിയ്ക്കാൻവേണ്ടി, കലയുടെ മൌലികങ്ങളായ തത്വങ്ങളെ സ്വാഭിമതമായ സമുദായഘടനയ്ക്കനുഗുണമായവിധം അദ്ദേഹം വ്യഖ്യാനിച്ചു. ജനസാമാന്യത്തിനു് അനായാസേന മനസ്സിലാവുന്ന രൂപത്തിലും ഭാഷയിലുമുള്ള കല മാത്രമേ വിശ്വജനീനമായിരിയ്ക്കയുള്ളു. ലോകസമ്മതന്മാരായ ഷേക്സ്പീയർ, ബീഥോവൻ തുടങ്ങിയവരുടെ കൃതികളും പോലും ഈ കലാധർമ്മത്തെ നിർവ്വഹിയ്ക്കാത്തതുകൊണ്ടു ത്യാജ്യങ്ങളാണെന്നുപോലും ടോൾസ്റ്റോയി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഇതെത്രത്തോളം ശരിയാണെന്നല്ല പ്രകൃതം. പുതിയ സാമുദായികനീതികളെ പ്രചരിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ ഉദ്ദേശം. അതിൽ സാഹിത്യം ഒരു പ്രകൃഷ്ടോപകരണമാണ്. അതുതന്നെ.

എന്നാൽ ഇതേതുകൊണ്ടും, തന്റെ ആദർശങ്ങളോട് പൊരുത്തമില്ലാതെ വർത്തിച്ച നില്ക്കുന്ന ബാഹ്യലോകത്തിന്റെ പാരമാർത്ഥിക പ്രകൃതിയെ ജയിക്കാൻ ടോൾസ്റ്റോയിയ്ക്കു കഴിഞ്ഞില്ലെന്നതന്നെയല്ല, തന്റെ പ്രേമാലംബനമായ കുടുംബത്തെപ്പോലും സ്വാധീനിയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹം പോരാത്തവനായി. കർശമായ പ്രജ്ഞാബലംകൊണ്ടുമാത്രം താൻ വിഭാവനംചെയ്ത ആദർശത്തെ അനുഭവത്തിൽ ഫലിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിടത്തോളം പരിപക്വതയും സന്നദ്ധതയും തന്റെ മനസ്സിനും ജനതയുടെ മനസ്സിനും വന്നിട്ടില്ലെന്നു ഇപ്പോൾ ടോൾസ്റ്റോയിയ്ക്കു ബോദ്ധ്യമായി. ഏറെ താമസിയാതെ തന്റെ എൺപത്തിമൂന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം നിയ്ക്കാതനാകയുംചെയ്തു.

* * * *

എങ്കിലും, ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ ആദർശങ്ങളും, പ്ലേറോവിന്റെ "യൂട്ടോപ്പിയ" പോലേയോ, ജീൻജേക്സ്റൂസ്സോവിന്റെ "സമുദായസംവിധാനം" പോലേയോ അപ്രായോഗികങ്ങളും ദിവ്യസ്വപ്നങ്ങളുമാണെന്നു പറഞ്ഞു് അവയെ നിസ്സാരമട്ടിൽ തള്ളിക്കളയുന്നതു സാഹസമായിരിയ്ക്കും. ജീവിതധർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങളും ലോകചരിത്രത്തിൽ ചില അപൂർവ്വപരിവർത്തനയുഗങ്ങളെത്തന്നെ സൃഷ്ടിയ്ക്കാൻ ശക്തങ്ങളായിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേതീരൂ. അതു മാത്രമല്ല, തന്റെ സമകാലീനന്മാരായ കാൾമാർക്സ്, നീറ്റ്ഷേ (Neit Zshe) തുടങ്ങിയവർക്കുപോലും സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്തതോതിൽ, പല നൂറുലക്ഷം മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ ഏകകാലത്തിൽ സമാവർജ്ജിക്കാൻ ടോൾസ്റ്റോയിയ്ക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

തന്റെ അടിസ്ഥാനസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു വിപരീതമായി, ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലുത്ഭവിച്ച പല വൈജ്ഞാനിക വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനങ്ങളേയും വഴിതെളിച്ചിട്ടുള്ളതു ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ ആശയങ്ങളാണെന്നൊരു വിചിത്രസംഗതിയും ഈ പ്രകരണത്തിൽ ഓർമ്മവെയ്ക്കേണ്ടതാണു്. ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ മതത്തിൽ ബോൾഷവിക പ്രമാണങ്ങൾക്കും പരിപാടികൾക്കും സ്ഥാനമില്ലെന്നു സുവിദിതമാണു്. എന്നിട്ടും, സാഹചര്യശക്തികളുടെ വിപാകവൈപരീത്യം നോക്കുക. ലെനിനിന്റേയും ട്രോട്സ്കിയുടേയും (Trotsky) വിപ്ലവസംരംഭങ്ങൾ ഇത്ര ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യങ്ങളായതു പൂർവ്വശതാബ്ദത്തിലെ റഷ്യൻ വിപ്ലവകാരികളുടെ യത്നംകൊണ്ടല്ലേ; വിപ്ലവവിരോധിയായ ടോൾസ്റ്റോയിപ്രഭുവിന്റെ യത്നംകൊണ്ടുതന്നെയാണു്.

ഒരേ മന്ത്രവിദ്യതന്നെ, ഉപാസകവൈശിഷ്ട്യംകൊണ്ടും ഉപാധിഭേദംകൊണ്ടും, നാനാസിദ്ധികളെയുളവാക്കുന്നപോലെ, ടോൾസ്റ്റോയി സിദ്ധാന്തങ്ങളും അപരത്ര ഫലാന്തരം കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ടോൾസ്റ്റോയി ഉദ്ദേശിക്കാത്തതും, അസന്ദിഗ്ധമായി കണ്ടതു പ്രതിഷേധിച്ചിട്ടുള്ളതും ആയ "വിപ്ലവ"മായിരുന്നു റഷ്യയിൽ അവയുടെ പരിണതഫലം. എന്നാൽ അവിടെനിന്നെത്രയോ അകന്ന പൌരസ്ത്യഭൂമണ്ഡലത്തിന്റെ പ്രാണസ്ഥാനമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഭാരതത്തിൽ ഈ സിദ്ധാന്തങ്ങൾതന്നെ ഫലിച്ചതു മറ്റൊരുതരത്തിലാണു്. അഹിംസ, സഹനസമരം, സഹകരണവർജ്ജനം, മുതലായി ടോൾസ്റ്റോയി സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള സമരസാധനങ്ങൾതന്നെയാണു് ഇവിടേയും പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടതു്. ടോൾസ്റ്റോയി സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ചരിതാർത്ഥങ്ങളായതു് ഇന്ത്യയിലാണെന്നു "സ്റ്റെഫൻ സ്വീഗ്" പ്രത്യേകം എടുത്തുകാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

കേവലങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ സ്വതവേ നിഷ്ക്രിയങ്ങളും, അതു ശബ്ദരൂപങ്ങളിലടങ്ങിക്കിടക്കുന്നവയുമാകുന്നു. ദേശകാലാദിസാഹചര്യശക്തികളുടെ പ്രേരണകൊണ്ടു മാത്രമേ അവ വ്യാപാരപ്രവണങ്ങളായ്ത്തീരുകയുള്ളൂ. ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ തത്ത്വോപന്യാസങ്ങളിൽ അസ്വരസങ്ങളും ശാസ്ത്രീയങ്ങളുമായ അഭിപ്രായം എത്ര വേണമെങ്കിലുമുണ്ടായിരിയ്ക്കട്ടെ. ലോകചരിത്രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വചനങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ള ആ

സാഹിത്യവും ശബ്ദാർത്ഥവ്യവസ്ഥയും

സാഹിത്യത്തന്റെ ജീവസ്ഥാനീയമായ സത്ത എന്ത് എന്ന ഒരു നിരൂപണം

—സുകുമാർ അഴീക്കോട്

സാഹിത്യത്തിന്റെ ചൈതന്യാധായകമായ അന്തരാത്മാവ് ശബ്ദസാരൂപമോ അർത്ഥസാരൂപമോ എന്ന ഒരു ബൃഹൽപ്രശ്നം, രണ്ടിലൊരു സമാധാനം ലഭിക്കുന്നതിന്നായി, പണ്ടേ ഫണം വിരുത്തി ആട്ടുന്ന ഒന്നാണല്ലോ.

നമുക്ക് അതിനെ ഭാഷയുടെ സരണിയിലൂടെ ഒന്നു സമീപിച്ച് സമീക്ഷിക്കാം. ഭാഷയുടെ സരണിയിലൂടെ സമീപിക്കാൻ കാരണം, സാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാഷാത്മകത തന്നെ. ഉച്ചരിതശബ്ദങ്ങളാണ് സമസ്തഭാഷകൾക്കും വിധായകങ്ങൾ. ചരിത്രാരംഭകാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ശബ്ദനിഷ്ഠമായ ഈ സവിശേഷത ഭാഷകളിൽ ഉത്തേജനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട് എന്നാണ് നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഇ. ബി. ടെയ്ലരുടെ പക്ഷം. ഭാഷാസ്വഭാവം ഇങ്ങിനെ ശാബ്ദികമാവാൻ ഹേതു, ദുർജ്ഞേയമായ ഏതോ പരിണാമവിലക്ഷണതയാണെന്ന് കരുതുവാനേ നമ്മുടെ വശം ഇപ്പോൾ കരുക്കളുള്ളൂ. എന്നാൽ ഭാഷയുടെ ഈ ശാബ്ദികത്വം സർവ്വഥാ നിയതവുമല്ല എന്നും ഓർക്കണം. അതായത്, ശബ്ദംകൊണ്ടേ ഭാഷ സൃഷ്ടിച്ചുകൂടാ എന്നില്ലല്ലോ. ഒരു ഉദാഹരണം കാട്ടട്ടെ—ഏകദേശം മൂന്നു ശതവർഷ

ത്തിനുമുമ്പുവരെ ഭാരതത്തിന്റെ ഗൗരവം അതുകൊണ്ടേതും കുറയുന്നില്ല. വ്യക്തിപരമായ ജീവിതത്തിൽ അവയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനത്തിനു ഒരിളക്കവും ഇന്നോളമില്ല. സമാധാനതൽപരന്മാരായ ലോകസേവകന്മാർക്ക് ടോൾസ്റ്റോയിയെപ്പോലെ ഒരാചാര്യൻ പാശ്ചാത്യലോകത്തിൽ മുമ്പുണ്ടായിട്ടില്ല. "ഒരു രാഷ്ട്രത്തിലെ ജനതയുടെ സകല ശക്തികളേയും ശ്രേയോമാർഗ്ഗങ്ങളേയും ബലാൽക്കാരേണ നിയന്ത്രിച്ച് "ഭരണസംസ്ഥാനം" എന്നു പറയപ്പെടുന്ന അസൽ പദാർത്ഥത്തിനു കീഴ്പ്പെടുത്തി, വ്യക്തിയുടെ ജീവശക്തികളെ അവഗണിച്ചു വിജയിക്കുന്ന നവീനസംസ്കാരത്തിന്റെ അർത്ഥശൂന്യതയെ ഇത്രമേൽ വെളിവാക്കിട്ടുള്ളവർ അധികം പേരില്ല. ആധുനികലോകത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമർശനങ്ങൾ ത്രികാലജ്ഞനായ ഒരു പ്രവാചകന്റെ പ്രത്യയദാർഢ്യത്തോടുകൂടിയതാണെന്ന് ഏതു ഭരണതന്ത്രജ്ഞനും, ഏതു സമുദായസേവകനും സമ്മതിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കയില്ല. വാക്കുകളെമാത്രം ആയുധമാക്കി, തന്റെ അന്തഃകരണസാക്ഷിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ, പേരും, പണവും, പദവിയും ഗണിക്കാതെ, പലതരം കഷ്ടതകളും സഹിച്ച് ഏകനായി അധർമ്മത്തോടു പോരടിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ജീവയാത്രയവസാനിപ്പിച്ച ഈ മഹാപ്രാജ്ഞനായ കവി, ഭാവികലാകാരന്മാർക്കൊരു നിത്യനിദർശനമായിത്തന്നെയിരിക്കും.

ങ്ങൾക്കപ്പുറം, ആസ്ത്രിയക്കാരുടെ ഒരു സൈനികനായ കേപ്ലൻ ജോൺസ്മിത്തു്, തുർക്കികളുമായുള്ള ഒരു ആഹവത്തിൽ, രാത്രിയിൽ ഒരു സവിശേഷരീതിയിൽ ചൂട്ടുകറ്റ കത്തിച്ചു മിന്നിച്ചു കാണിച്ചു്, തന്റെ കൂട്ടുകാരെ സഹായിച്ചുവെന്നു് ചരിത്രമുണ്ടു്. ദീപശിഖകളുടെ മിന്നിക്കലിന്റെ ആ വിന്യാസമുണ്ടല്ലോ, അതും ഭാഷയാകുന്നു. അതേ, ശാബ്ദികമവാതെതന്നെ ഭാഷയാകുന്നു. കാരണം അന്തർഗ്ഗതപ്രകടനക്ഷമമാണു് അതു്. അപ്പോഠം, ഭാഷയുടെ ധർമ്മത്തിന്റെ മർമ്മം എവിടെക്കിടക്കുന്നു? മറെറവിടെയുമല്ലാ അന്തഃസ്ഥിതമായ ആശയങ്ങളുടെ ബഹിഃപ്രകാശനക്ഷമതയിൽ മാത്രം. എന്നുവെച്ചാൽ, ആശയാധിഷ്ഠിതമാണു് ഭാഷ. ആശയശൂന്യതയിൽ ഉൽഭവിയില്ല. തികച്ചും മൗലികവും പരമവുമായ ഒരു സത്യമാണു് ഇതു്. ആശയത്തിന്റെ അദ്ധ്യാസനിമിത്തം മാത്രമാകുന്ന ഭാഷകളിലെ ശബ്ദപ്രപഞ്ചത്തിനു് സാർത്ഥക്യം ലഭിക്കുന്നതെന്നു് വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. അതായതു്, ഭാഷയെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ശബ്ദത്തിനു് സ്വകീയമായ ചൈതന്യം വളരെ കുറവാണു്. അതിനുള്ള ചൈതന്യധന്യത സർവ്വവും തദർത്ഥ്യസ്തമായ ആശയവിശേഷത്തിന്റെ പരിവേഷമത്രേ. 'ബ്രഹ്മം' എന്ന ഉച്ചരിക്കുമ്പോൾ സത്യജ്ഞാനാനന്ദധാമമായ ഒരു ചിന്മയശക്തിയെ സംഭാവനം ചെയ്യുന്നതു് ബ്രഹ്മം എന്ന ഉച്ചരിതമാത്രശബ്ദവിശേഷത്തിന്റെ മാന്ത്രികതയാലല്ല. നേരേമറിച്ചു്, ആ ശബ്ദകങ്കാളങ്ങളുടെ സംബന്ധത്തിന്മേൽ ആരോപിതമായ ആശയസഞ്ചയത്തിന്റെ ഉന്നിദ്രീകരണത്താലാകുന്നു. ഈ മട്ടിൽ ശബ്ദസ്വരൂപമായ ഭാഷ ഒരു സങ്കീർണ്ണമായ 'സിംബോളിസം' മാത്രമാണെന്നു് സ്പഷ്ടമായിത്തീരും. ഏതു പദമെടുത്തു് അപഗ്രഥിച്ചാലും ഈ അധ്യവസായസമ്പ്രദായം സ്പഷ്ടമാവാതിരിക്കയില്ല. "മിന്നുന്നതു് മീൻ"—നിഷ്പാദനം ശരി. പക്ഷെ, 'മിന്നുക' എന്ന പദത്തിനു് അത്തരത്തിലൊരർത്ഥം എങ്ങിനെ സിദ്ധമായെന്നു് ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ? നിർഗ്ഗുണമായ ശബ്ദഘടനകളിന്മേലുള്ള ഉച്ചാവചമായ അദ്ധ്യാരോപങ്ങളുടെ ഒരു മാലയാണു് ഭാഷ എന്നു് ഈ മട്ടിൽ ആലോചിക്കുമ്പോഴേ തെളിയുകയുള്ളൂ. ചുരുക്കിപ്പറയാം,—ഭാഷയുടെ അടിത്തറ അർത്ഥമാണു്, ആശയമാണു്. ശബ്ദങ്ങളിൽ അർത്ഥം ആരോപിതമാണെന്നുള്ള പ്രതിരൂപാത്മകതാവാദത്തിനു് പ്രൊഫസർഗോർഡൻ ചൈൽസ് സശക്തമായ ഒരുപപത്തി ഒരുക്കിത്തന്നിട്ടുണ്ടു്. പറകയാണു്: "വാക്കുകൾക്കുള്ള അർത്ഥങ്ങൾ തികച്ചും സാമ്പ്രദായികമാകകൊണ്ടാണു് കുട്ടികളെ സംസാരിക്കുവാൻ പഠിപ്പിക്കേണ്ടിവരുന്നതു്" 1. പരമാർത്ഥമാണു്—ഇന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്കു് ഇന്ന അർത്ഥങ്ങൾ എന്ന പരിഗണനനിയമേന ശബ്ദങ്ങളുടെ സ്വീയശക്തിമൂലം, ഉല്പന്നമായതാണെങ്കിൽ ലോകത്തിൽ ഭാഷ ഒന്നേ പാടുള്ളൂ; മാത്രമല്ല ആ ഭാഷ പഠിക്കാൻ ഒരു ആയാസവും നമുക്കു് തോന്നുകയുമരുതു്. പക്ഷേ പദാർത്ഥബോധം നൈസർഗ്ഗികമായി ആർക്കും വശ്യമല്ലല്ലോ.

മതി'' (4.)മലയാണ്മയുടെ സമീപവർത്തിനികളായ കൊങ്ങിണി, തുളു എന്നീ വാണികളെ വീക്ഷിച്ചാൽ ഈ നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ നിഗമനം നിർദ്ദുഷ്ടമാണെന്ന് നമുക്കറിയുമാറാകും. 'ലിപിയുടെ ശാപശക്തിയാൽ ശിലീഭവിക്കാത്ത' ഒരു പാരമ്പര്യമാണ് അവയ്ക്കുള്ളതു്. എന്നിട്ടും അവയുടെ സാഹിത്യനിർമ്മാണക്ഷമത എങ്ങനെ? ശിഥിലങ്ങളും ശ്ലഥചൈതന്യങ്ങളുമായ ചില ഗാനശിലീസ്തൂങ്ങളെ ഒഴിച്ചുനിർത്തിയാൽ ആ ലിപിരഹിതഭാഷകളുടെ സാഹിതീയ സമ്പത്തിയെ സംബന്ധിച്ചു് സംസാരിക്കാത്തതാണ് നല്ലതു്. മുദ്രണവിദ്യ ഒരു പുതുസമ്പ്രദായമാവാം. പക്ഷേ സാഹിത്യത്തിന്റെ ലിപിനിഷ്ഠത വളരെ പഴയതാണ്. അതിനെ അനാദരിക്കുമ്പോൾ സൂക്ഷിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ കേടാണ്.. ഉണങ്ങിയ ഓലത്താളകം എടുത്തു് സാരസത്തമായ നാരാചത്തിന്റെ നിശിതാഗ്രം കൊണ്ടു് അവയിൽ കലാദേവിക്കു് വരിഷ്ഠതയാൻ ശ്രീകോവിലുകൾ ചമച്ച എഴുത്തച്ഛൻ ആദിയായ ചിരന്തനധന്യരുടെ അക്ഷീണയത്നങ്ങളെ അവഹേളിക്കലാണ് അതു്. നാം സഭക്തിപ്രശ്രയം സമാദരിക്കുന്ന താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവരുടെ ആ മഹാശ്രമത്തിനു് ശംഖവാദനംചെയ്യുന്ന ഇന്നും.

ഭാഷാലിപികളെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഈ പരമാർത്ഥതത്ത്വത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ സാഹിത്യത്തെ സംവീക്ഷിച്ചാൽ, വെറും പ്രതിരൂപകങ്ങളായ കേവലശബ്ദത്തിനും, അതുപോലെ ലിപിക്കും, ജീവതല്പം സംപ്രദാനംചെയ്യുകൊണ്ടുള്ള വാദത്തെ ഉന്നയിക്കുവാൻ ആർക്ക് ധൈര്യംവരും? അന്തർബ്ബോധമണ്ഡലത്തിലുള്ള ആശയങ്ങളാൽ ആശീർവ്വദിക്കപ്പെടാത്ത ശബ്ദങ്ങൾക്കു് സാഹിത്യവേദിയിൽ കയറുവാൻതന്നെ അർഹതയില്ല. ശബ്ദങ്ങളാണ് അതിന്റെ ജീവൻ എന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ, മൻ ഖണ്ഡികകളിൽ ഉപപാദിച്ച ഭാഷാതത്ത്വത്തെ വിസ്മരിക്കുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ശബ്ദമാണ് വാങ്മയമെങ്കിൽ അർത്ഥവിധുരമായ കേവലനാദങ്ങളെക്കൊണ്ടു് മാത്രം സംഘടനംചെയ്യപ്പെട്ട വല്ല സാഹിത്യകൃതിയും ഉത്തമകോടിയിൽവെച്ചു് ആദരിക്കപ്പെടേണമായിരുന്നു. പോൾവെർലയിൻ എന്ന ഫ്രഞ്ചു് കവിയുടെ ഈ വാദമായിരിക്കുമോ കേവലശബ്ദവാദികളുടെ മുദ്രാവാക്യം?

> ''Music, music, before all thing !
> The eccentric still prefer,
> Vague in air, and nothing weighty".

മതിഭ്രംശം വന്നവർക്കു് രുച്യവും തുലശകലങ്ങൾക്കൊപ്പം ലഘുതരവുമായ അസ്ഥിസംഗീതമാണ് സാഹിത്യമെന്ന വെർലെയിനിന്റെ വാദം യഥാർത്ഥമാണെന്നു് കരുതുന്ന ഒരു ലോകത്തിൽ സഹൃദയതത്ത്വത്തിനു് വനവാസം നല്ലു.

കലാത്മകതയില്ലാത്ത സാധാരണതരം എഴുത്തുകളെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ശബ്ദാർത്ഥങ്ങളുടെ ബന്ധം ഗമ്യഗമക ബന്ധമാണെന്നു് കാണാം. അർത്ഥത്തിനു് ഗമകമാണ് ശബ്ദം; അർത്ഥം ഗമ്യവും. സാഹിത്യത്തിലെത്തുമ്പോളാവട്ടെ, ഈ ബന്ധത്തിനുപുറമേ ശ

(4) 'Anthropology' — Vol. i — p. 142.

ബദ്ധാർത്ഥങ്ങൾ പോഷ്യപോഷകബന്ധം ഇയലുന്നു. അർത്ഥത്തിന്നു് പോഷകമാണു് ശബ്ദം കവിതയിൽ എന്നു സാരം. ഈ പോഷകത്വം അർത്ഥാനുസാരിയായ ശബ്ദപശ്ചാത്തലത്തിന്റെ ഗ്രഥനത്താൽ സാധിക്കുന്നതത്രെ. "ലാളിച്ച പൊറ ലത" എന്നാരംഭിക്കുന്ന ചരട്ടിയിലെ ലോലമായ ശബ്ദസൌഭാഗ്യത്തിന്നുള്ള മൂല്യം എന്താണെന്നു് നോക്കുക. മൃദുമഞ്ജുവായ ഒരു ലതികാസന്താനത്തിന്റെ ബാല്യകാലമാണല്ലോ അതിലെ പ്രമേയം. അതിഖരഘോഷാക്ഷരങ്ങളാൽ നിബദ്ധമായ പദങ്ങളാ ആ ആശയത്തെ നിഹനിക്കുകയാണു് ചെയ്യുക. മറിച്ചു് ആശാൻ പ്രയോഗിച്ച വാക്കുകളാ ആ ആശയത്തെ ഉന്മിഷിതമാക്കയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. അപ്പോളാ ആ ശബ്ദസൌന്ദര്യമല്ല അവിടെ ചമൽകാരാധായകം. പിന്നെയോ? ആ സുന്ദരശബ്ദങ്ങളാൽ ഉപസ്കൃതമായ ആശയമാണു്. അതോ, അർത്ഥസംവിധാനത്തെ അനുയാനം ചെയ്യുന്നതു മാത്രമാണു് കാവ്യങ്ങളിലെ ശബ്ദഭംഗിക്കു് ആധാരം.

ഉച്ചരിതശബ്ദത്തോടു് സാഹിത്യത്തിന്നുള്ള സംബന്ധം, പരിണാമഗതിയിൽ സംഭവിച്ച ഒരു യാദൃച്ഛിക വൈചിത്ര്യം മാത്രമാണെന്നു് ഗ്രഹിച്ചവർ ദൃശ്യബോധപരമായ ലിപിവ്യവസ്ഥയെ അപവദിക്കുവാനും ശ്രുതിപേയതയെ ഉപശ്ലോകിക്കുവാനും ഉദ്യമിക്കുകയില്ല. മറെറാരു സംഗതിയും ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം—ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ, കലാരംഗത്തു് പ്രാധാന്യം ശ്രവണത്തിന്നല്ല, ദർശനത്തിന്നാണു്. കല ഭാവനാലോകമാണല്ലോ. ഭാവനയുടെ അവബോധം അനുവാചകരിലുണ്ടാവുന്നതു് ഛായകളുടെ (Images) രൂപത്തിലാണു്. ഹെൻറി വുഡിന്റെ ഈ വാക്കുകളാ ശ്രദ്ധാർഹങ്ങളത്രേ. "മനസ്സിൽ ശുദ്ധഭാവനകളാ പോലും ഗ്രഹിക്കപ്പെടുന്നതു് നയനമാർഗ്ഗേണയുള്ള ഛായാരൂപത്തിലാകുന്നു! (5)

"ഇദമന്ധം തമഃ കൃത്സ്നം
ജായേത ഭുവനത്രയം
യദി ശബ്ദാഹ്വയം ജ്യോതി-
രാചന്ദ്രാർക്കം ന ദീപ്യതേ"

എന്ന ശബ്ദസ്തുതിപരമായ അഭിയുക്തസൂക്തത്തിൽപ്പോലും, ദൃശ്യബോധാത്മകമായ ജ്യോതിസ്സുമായാണു് നാദത്തിനു് അഭേദം കല്പിക്കപ്പെട്ടതെന്നു് ഓർക്കുന്നതു് നന്നു്.

കലാനുഭൂതിയുടെ കിടപ്പാവട്ടെ, ദർശനത്തേയും ശ്രവണത്തേയും അതിവർത്തിച്ചുകൂടുന്നു. പ്രൊഫസർ ഗ്രഹാം വാലസ് "Art of Thought" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലും ഡോ. എൻ. ഡി. എം. ഹിർഷ് "Seorius and Creative Intelligence" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലും പറയുന്നതു് കലാനുഭൂതി സാധാരണ ബോധമണ്ഡലത്തെ കവച്ചുനില്ക്കുന്ന ഒരു സവിശേഷ ചിത്തസത്വത്തെ ആശ്രയിച്ചുനില്ക്കുന്നുവെന്നാണു്. ആ മനശ്ശാസ്ത്രജ്ഞരെ നമുക്കു് വിശ്വസിക്കുക. അപ്പോളാ നമുക്കു് ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും, കലയുടെ അനുഭൂതിയെപ്പററിയല്ലാതെ ഉപാധിയെപ്പററി ഏറെ ചിന്തിക്കേണ്ടതില്ല ഒരു സഹൃദയൻ എന്നു്. ഭാഷാ സാഹി

(5) "Ideal Suggestion through Mental Photography"—p. 7.

കൂടാതെ ഭാഷകൾ പല തുണ്ടുതാനും. ഭാഷകളുടെ അനേകതയാലാണ് വിവർത്തനവിദ്യ രൂപമെടുത്തതു്. ഭാഷയുടെ ജീവൻ ശബ്ദമാണെങ്കിൽ വിവർത്തനത്തിനു് ശക്യതയില്ല. ചില തുംഗസാഹിത്യകൃത്തുക്കളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെടാൻ കഴികയില്ലെന്നു് പറഞ്ഞുകേൾക്കാറുണ്ടല്ലോ എന്നു് ചോദിച്ചേക്കാം നിങ്ങൾ. അതിനുത്തരം പറയാം—സൊഫോക്ലിസ്സിന്റെ ഭാഷ വിവർത്തനാവിധേയമാണെന്നു് വിവർത്തന വിചക്ഷണനായ ജെ. ടി. ഷെപ്പേഡ് എഴുതുകയുണ്ടായി. (2) എന്താണിതിന്റെ താല്പര്യം? ഇത്രമാത്രം: ആ നാടക കർത്താവിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രയുക്തങ്ങളായ പദങ്ങളിൽ അദ്ധ്യാരോപേണ നിഗിരിണം ചെയ്യപ്പെട്ട ആശയങ്ങൾ അന്യൂനമായി അനുവർത്തിക്കാൻ വേണ്ട അർത്ഥപ്രഗതതയുള്ള പദങ്ങൾ ഇതര ഭാഷകളിൽ വിരളമാണെന്നു്. ഒന്നുകൂടി വിസ്തരിക്കാം: സോഫൊക്ലിസ്സ് ഉപയോഗിച്ച ഓരോ പദത്തിലും നീരന്ധ്രനിബിരീസമായി ആശയകേസരങ്ങൾ ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കകൊണ്ടു്, ഇതരഭാഷകളിൽ അതുതന്നെ ഉൾക്കൊട്ടിയുള്ള ഒരു ശബ്ദച്ചട്ടം കിട്ടാൻ തെരുക്കുമുണ്ടു് എന്നാണു് ആ 'വിവർത്തനാവിധേയത'യുടെ വിവക്ഷ. അല്ലാതെ, സോഫോക്ലിസ്സിന്റെ പദങ്ങൾ മന്ത്രപൂതങ്ങളാണെന്നു് അർത്ഥമില്ല. ആ ഗ്രീക്കു നാടകകൃത്തിന്റെ "King Oepirus" എന്ന സുവിഖ്യാത നാടകത്തിലെ ചില പദങ്ങൾതന്നെ ദൃഷ്ടാന്തമാക്കിക്കൊണ്ടു് ഈ വാദമുഖം ഞാൻ അനാവരണം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കാം—'Zeus' എന്ന മൂലഗ്രന്ഥത്തിലുള്ള പദം ഇംഗ്ലീഷിൽ 'God എന്നാണു് അനുവാദം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. (മറെറാരു സൊഫോക്ലിസ്സ് വിവർത്തകനായ ഇ. എഫ്. വാറ്റ്ലിങ്ങിന്റെ തർജ്ജമയിൽ.) പക്ഷേ പ്രസ്തുത ഗ്രീക്കുപദത്തിന്റെ അർത്ഥഗരിമ 'ഗോഡ്' എന്ന ആംഗലവാക്കിനു് 'ഇല്ലേയില്ല' എന്നു് പറയണം. 'സിയൂസ്' എന്നും 'ഗോഡ്' എന്നുമുള്ള ആ രണ്ടും വെറും വാച്യശബ്ദങ്ങളുടെ വ്യത്യയം—കോമളിമയോ പാരുഷ്യമോ മറേറാ—അല്ല അർത്ഥത്തിൽ വന്ന ഈ വമ്പിച്ച അനന്യഗ്രണതയ്ക്കു് നിദാനം. പിന്നെ? 'സിയൂസ്' എന്ന പദത്തിൽ പ്രാക്തനഗ്രീക്കുകാർ അദ്ധ്യാസം ചെയ്തുവെച്ച അർത്ഥവിശേഷങ്ങൾ പലതാണു്. ആ പലതിൽ ചിലതും വേറെ ചിലതും കൂടിച്ചേർന്നു് അർത്ഥവിശേഷമായിപ്പോയി 'ഗോഡ്' എന്ന പദത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർ കല്പിച്ചുവെച്ച ഉള്ളടക്കം. ഇക്കണ്ട വ്യത്യാസം ശബ്ദത്തിനേർതല്ലല്ലോ. ഇതു് അർത്ഥത്തിന്റെ വിടവാണു്. ഇതാണു് വിവർത്തനാവിധേയതയുടെ കാരണം എന്നു് മറക്കരുതു്.

ഈ രീതിയിൽ നമ്മൾ അവധാരണം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞു, അന്തർഗ്ഗതമായ ആശയത്താൽ ആശ്ലേഷിച്ചനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട പദവിശേഷസമൂഹമാണു് ഭാഷയെന്നു്; ആശയപ്രതിരൂപമാണു് ശബ്ദപരമായ ഭാഷയെന്നു്. പ്രതിരൂപമായ അതിന്റെ മറെറാരു പ്രതിരൂപ

(1) 'What Happened in History'-P. II (2) 'Vide Greek Tragedy'.

മാണ് ലിപി. ശബ്ദപ്രതിരൂപണത്തിനു് ജീവൻ പ്രദാനംചെയ്യുന്ന ആശയം തന്നെയാകുന്നു ഈ ലിപിസഞ്ചയത്തിനും ജീവനേകുന്നതു്. ആശയത്തിനു് നാനാതരം പ്രതിരൂപങ്ങളുണ്ടാവും. ഒരുതരമേ പാടുള്ളൂ എന്ന നിബ്ബന്ധം വിലപ്പോവില്ല. അത്തരം പ്രതിരൂപങ്ങളെല്ലാം ഉച്ചരിത ശബ്ദാത്മകങ്ങളും മാത്രമേ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ എന്ന ശാഠ്യം മൌഢ്യമാകുന്നു. മദ്ധ്യാഫ്രിക്കയിലെ ഒരു വർഗ്ഗക്കാർ ചെണ്ടകൊട്ടി വാർത്താനിവേദനം ചെയ്തിരുന്നുവെന്നു് ലെഫ്ടനൻറ് ബോയിഡ് അലക്സാണ്ടർ "From the niger to the Nile" എന്ന രസകരമായ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചെണ്ടവായന അനുച്ചരിതമായ ശബ്ദമാണല്ലൊ. കഥകളി മറെറാരു തെളിവാകുന്നു. അതിൽ ആവിഷ്കൃതങ്ങളാവുന്ന പ്രതിരൂപങ്ങളും ദൃശ്യബോധാത്മകങ്ങളാകുന്നു, ശബ്ദബോധാത്മകങ്ങളല്ല. ഇവയൊക്കെ ഒരുതരത്തിൽ ഭാഷാഫലപ്രദായകങ്ങളും തന്നെ. ലിപികളും ദൃശ്യനകോടിയിൽ പെടുന്നു. ശാബ്ദികമായ ആശയ പ്രതിരൂപത്തിൻെറ (ഭാഷയുടെ) പ്രതിരൂപാന്തരമാണു് ദൃശ്യമായ ലിപിമാല എന്ന സംഗതി, അപ്പോൾ, എങ്ങിനെ ആക്ഷേപ്യമാവും എന്നു് മനസ്സിലാവുന്നില്ല. നിങ്ങൾ നോക്കണം—മനുഷ്യനു് ലിപിയുടെ പ്രതിരൂപംകൊണ്ടുപോലും സൂക്ഷ്മമായ ഭാഷയുണ്ടു്. ബിന്ദുവും രേഖയും ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സാമുവൽമോഴ്സിൻെറ അക്ഷരക്രമം ആശയനിവേദനസമർത്ഥമല്ലേ? പ്രതിരൂപത്തിനും പ്രതിരൂപമായ ലിപിയുടെ പ്രതിരൂപമാണു് മോഴ്സ് കോഡ് എന്നതുകൊണ്ടു് അതിൻെറ പ്രയോജനം അന്യഥാകരിക്കപ്പെടുന്നില്ല. ഇതേപോലെ, ലിപിയുടെ പ്രയോജനവും അസിദ്ധവൽകൃതമാവില്ല. മൂലകന്ദമായ ആശയവുമായി ബന്ധം വിടാത്തവരെ ഏതുതരം പ്രതിരൂപവും സ്വീകാര്യമാണു്. ഇന്നും ഇന്നലെയും ആരബ്ധമായതല്ലല്ലൊ ലിപിസമ്പ്രദായം. ക്രിസ്തുവിന്നുമുമ്പു് 2500 വർഷങ്ങൾക്കപ്പുറം പ്രതിഷ്ഠനേടിയ സൈന്ധവസംസ്കാരത്തിൻെറ അവശിഷ്ടങ്ങളായി കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട സചിത്രഫലകങ്ങളും ലിപിസമൂഹങ്ങളാണെന്നും, ക്രിസ്തുവിന്നുമുമ്പു് 400–500 കൊല്ലങ്ങളിൽ പുലർന്ന യഹൂദന്മാരുടെ മഹത്പം ഒരു ലിഖിത ഗ്രന്ഥസമുച്ചയം സൃഷ്ടിച്ചുവെച്ചതാണെന്നും നാമിന്നു് മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. സോക്രട്ടീസിൻെറ കാലത്തും ലിപിസമ്പ്രദായവും ലേഖനവിദ്യയും ഉണ്ടായിരുന്നെന്നു് സി. ഇ. റോബിൻസൺ എന്ന ചരിത്രകാരൻ പറയുന്നു. (3.) ഇത്രമാത്രം പ്രാക്തനമായ ലിപി വ്യവസ്ഥ അത്രതന്നെ അത്ഭുതവ്യവുമാണു്. കാരണം സർ ഇ. ബി. ടെയ്ലർ വചിക്കട്ടെ: "അപരിഷ്കൃതത്വത്തിൽനിന്നു് പരിഷ്കാരത്തിലേയ്ക്കു് ഉയരുവാൻ മനുഷ്യസമുദായത്തെ സഹായിച്ച മഹാപ്രസ്ഥാനമത്രേ ലേഖനവിദ്യയുടെ കണ്ടുപിടുത്തം. അതിൻെറ ഫലം എത്ര വിശാലമായിരുന്നു എന്നു് ഏറെറവും നന്നായി ഗ്രഹിക്കുവാൻ ലേഖനവിദ്യയില്ലാതെ ഇന്നും ജീവിക്കുന്ന വർഗ്ഗക്കാരുടെ അധഃസ്ഥിതി നോക്കിയാൽ

(3) 'Everyday Life in Ancient Greece'—p. 139.

ത്യകലയുടെ ഉപാധി മാത്രമാണ്. സാഹിത്യാനുഭൂതി ഉപാധിയായ ഭാഷയെ ആലംബിക്കുന്നില്ല. എങ്ങിനെ ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ ശ്ലക്ഷ്ണമായ മാർബിളും ശില സുലഭമായി ലഭിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവിടങ്ങളിലെ കൊത്തുവേല മാർബിളിൽ അധിഷ്ഠിതമായി നിലക്കൊള്ളുന്നുവോ, അമ്മട്ടിൽമാത്രമേ ഇന്നത്തെ സാഹിതീയമായ ശബ്ദബന്ധത്തെ നാം കണക്കാക്കേണ്ടതുള്ളൂ. മാർബിളിനെയെന്നപോലെ ശബ്ദത്തെയും നാം ഭംഗിയായി ഉപയോഗിക്കണം.—അത്രമാത്രം. അതിലപ്പുറം കടന്നു്, മാർബിളുകൊണ്ടു ശില്പകല പ്രവർത്തമാനമാകയുള്ളുവെന്നു് — ശ്രോത്രംകൊണ്ടു സാഹിത്യമാസ്വദിക്കാനാവൂ എന്നു് — ആരെങ്കിലും ഘോഷിച്ചാൽ, മേപ്പക കഠിനശിലാരൂപമായ ഗോമടേശ്വരപ്രതിമയും ബാഹുബലിശ്രീമാനായ വള്ളത്തോളിന്റെ സകല കലാവല്ലഭത്വവും അവക്കു് നിദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു് നമുക്കു് മാറിനില്ക്കാം.

ചുരുക്കുന്നു: ആശയസംവിധാനത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുനില്ക്കുന്ന സാഹിത്യത്തിന്റെ കലാംശം; ശബ്ദസംവിധാനം ആശയസംവിധാനത്തിന്റെ ഒരു അംശക്രിയ മാത്രമാകുന്നു. കലയുടെ ഏകദേശം ഗ്രഹിക്കാൻ ശബ്ദപ്രതിരൂപാത്മകമായ ഭാഷകൂടിയേ തീരൂ എന്നില്ല. സാഹിത്യത്തോടു് ശബ്ദത്തിനും ഭാഷയ്ക്കും ഉള്ള ബന്ധം കേവലമോ ആധികാരികമോ അല്ലെന്നു് സാരം.

"കൽപക"

ചെറുതരം വാഷിങ്ങ് സോപ്പ്

അതു്, വാങ്ങുന്നവക്കു് പൂർണ്ണസംതൃപ്തിയെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. പൊതുജനാവശ്യത്തിനായി പ്രത്യേകം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതു്. എല്ലാ ചില്ലറ വ്യാപാരികളും കച്ചവടക്കാരും സ്റ്റോക്കു് ചെയ്യുന്നു. ഒരു കട്ടസ്സോപ്പു് വാങ്ങി പരീക്ഷിക്കുക. ചില്ലറ വില ½ ണ. മാത്രം. 8 ഗ്രോസടങ്ങിയ ഒരു പെട്ടിക്കു് മൊത്തവില രൂ. 32. ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനങ്ങളിൽ റയിലിൽ എത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണു്.

KALPAKA OIL MILLS LIMITED,
EDACOCHI.

THE

WEST COAST ELECTROPLATING Co. Ltd.,

52. CHITTUR ROAD,

ERNAKULAM.

പൊതുജനസേവനംകൊണ്ട് എല്ലാവരുടേയും സന്തുഷ്ടിയും സംതൃപ്തിയും സമ്പാദിച്ച് അഭിവൃദ്ധിനേടിവരുന്ന ഞങ്ങളുടെ ഈ വ്യവസായ ശാലയിൽ നിക്കൽ, ക്രോമീയം, വെള്ളി, സ്വർണ്ണം മുതലായ എലക് ട്രോപ്ലേറ്റിങ്ങ് പണി നവീനശാസ്ത്രീയരീതിയിൽ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നു.

സൈക്കിൾസാമഗ്രികൾ, മോട്ടോർക്കാറിന്റെ സാമാനങ്ങൾ തുടങ്ങി ഏതു ലോഹം കൊണ്ടും ചെയ്യപ്പെട്ട സാമാനങ്ങളേയും പ്ലെയിറ്റിങ്ങ് ചെയ്ത പുതിയതാക്കാം. സ്വർണ്ണം, വെള്ളി മുതലായ ലോഹങ്ങളുടെ വിലയെ അപേക്ഷിച്ച് ചുരുങ്ങിയ ചിലവുമാത്രം

വില്പനയ്ക്ക് എപ്പോഴും തയ്യാർ.

എത്രയും പുതിയരീതിയിൽ ഞങ്ങളുടെ വ്യവസായശാലയിൽതന്നെ ഓട്ട്, പിച്ചള മുതലായ ലോഹങ്ങളിൽചെയ്ത സാമഗ്രികൾ പ്ലേയിറ്റ് ചെയ്തുതരുന്നു.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക് കമ്പനിയോട് നേരിട്ടപേക്ഷിക്കുക.

കേരളവർമ്മത്തമ്പുരാൻ.,
എം. എ. ആർ. എ,
മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടർ.

"തികവിന്റെ ഉദയം"

—പാറയിൽ ഷംസുദ്ദീൻ, ബി. ഏ.

പഴയകാലത്തെ കവികളിൽ പല രേയും പററി നാം വേണ്ട വണ്ണം അ റിഞ്ഞിട്ടില്ല. ചിലരുടെ പേരുകളം, ചില ജീവിതശകലങ്ങളം, കവിതാഖ ണ്ഡങ്ങളം മുതലായവമാത്രമാണ് ഏത ദ്ദിഷ്യകമായി കൈരളിക്ക് ലഭിച്ചിട്ട ള്ളത്. പേർഷ്യൻഭാഷയിൽ പ്രവത്തി ച്ചിട്ടുള്ള കവികളാണെങ്കിൽ അവരെപ്പ ററിയുള്ള നമ്മുടെ അറിവു വളരെ മോ ശമാണ്. പാരസിക കവികളെ മല യാളികൾക്ക് പരിചയപ്പെട്ടത്താൻ ശ്രീ. ജി. ശങ്കരക്കുറപ്പ് ചെയ്തകൊണ്ടി രിക്കുന്ന സ്തുത്യർഹമായ സേവനങ്ങളെ ഈ അവസരത്തിൽ ഞാൻ സന്തോഷ ത്തോടെ അനുസ്മരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

പതിമൂന്നാം നൂറാണ്ടിൽ ഡൽഹി യിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന പ്രസിദ്ധനായൊരു മഹാകവിയാണ് അമീർ ഖുസ്രു. അ ദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ഏററവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുനതു 'തികവിന്റെ ഉദയം' (ഖുറത്തുൽ കമാൽ) ആണ്. ജീവചരിത്രക്കുറിപ്പ്.

അമീർ ഖുസ്രു തുർക്കിവംശജനാണെ ന്നു ചരിത്രകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ട ന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂർവ്വികരുടെ ഇപ്പോൾ "ഖത്തബുൽഖദ്ദാ" എന്നറി യപ്പെടുന്ന "കിഷ്" എന്ന സ്ഥല ത്തായിരുന്നു. ചെങ്കിഷ്ഖാന്റെ ആ ക്രമണകാലത്തു് അവിടെനിന്നോടി പ്പോയ അവർ ഇൻഡ്യയിൽ എത്തി.

അമീർ സൈഫുദ്ദീൻ മഹ്മൂദ് എ ന്നായിരുന്നു അമീർ ഖുസ്രുവിന്റെ പി താവിന്റെ പേരു്. അന്നു് ഗംഗാനദീ തീരത്തു് "പാട്ട്യാല" എന്നൊരു സ്ഥ ലമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അവിടെ താമസം ഉറപ്പിച്ചു. അതു് അടിമവംശ രാജാവായ അൽത്തമിഷിന്റെ ഭരണ കാലമായിരുന്നു. ആയോധനവിദ്യയിൽ വിദഗ്ധനായിരുന്ന അമീർ, സൈനിക വകുപ്പിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നു. അൽത്തമിഷിന്റെ സൈനികപ്രവത്തനങ്ങളിൽ അമീർ വ ലിയ ഒരു ശക്തിയും സഹായവും ആയി രുന്നു. അമീർഖുസ്രു തന്റെ പിതാവി നെപ്പററി പരാമർശിക്കുമ്പോൾ, അൽ ത്തമിഷ് ദിഗ്വിജയം നടത്തിയതു് അ ദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായത്താലാണെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടുണ്ടു് "തന്റെ ശ ക്തിയുടെ ഉറയിൽനിന്നും ദൈവം ഉ രിപ്പിടിച്ച ഒരു വാളായിരുന്നു തന്റെ പിതാവെ"ന്നു് കവി സാഭിമാനം പ്രസ്താ വിക്കുന്നു. പിതാവിനെ പ്രശംസിക്കു മ്പോൾ ഏററവും കടന്ന ഭാഷ ഉപ യോഗിക്കുവാൻ കവി മടിക്കുന്നില്ല. അ ന്നു് ഉദ്യോഗമണ്ഡലത്തിൽ ഉയന്നു പ്ര ശോഭിച്ചിരുന്ന ഇമാദുൽ മുൽക്കിന്റെ

പുത്രിയെയാണ് അദ്ദേഹം വിവാഹം കഴിച്ചത്. ഈ ബന്ധം അമീറിനുണ്ടായിരുന്ന ഉന്നതനിലയെ കാണിക്കുന്നു.

"ഖറത്തുൽ കലാമി"ൽ കവി എഴുതുകയാണ്:

"എന്റെ പിതാവ് ഷെയ്ഫിഷംസി, (പിതാവിനെ ഖുസ്രു ഇങ്ങനെയാണ് തന്റെ കവിതകളിൽ പരാമർശിക്കുന്നത്.)

തന്റെ ഉജ്വലാനനത്താൽ കതിരവന്റെ ബന്ധുമായിരുന്നു; ധീരതയ്ക്ക് ഒരു നിദർശനമായിരുന്നു.

സപ്തപ്തത്തിൽ മാത്രമാണ് ഒരു യുക്തിവേനായി മാറുന്നത്. പക്ഷെ,

അദ്ദേഹം ജാഗ്രത്തിലും ഒരു ദേവനായിരുന്നു, 'ബാലാ'യിൽ നിന്നുള്ള ഒരു ദേവന്റെ ആഗമനം:

കിനാവിലല്ലാതെ അതു കാണാൻ കഴിയുകയില്ല. ദേവസഹജമായ ഗുണവിശേഷങ്ങൾ

അദ്ദേഹത്തിൽ ശ്രുതമൂലമായിരുന്നു. നീലലോചനയായ ഒരു ദേവസ്ത്രീക്കു വേണ്ടിപ്പോലും

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ രക്തവർണ്ണമാക്കിയിട്ടില്ല

ലൗകികകാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം സമ്പന്നനായിരുന്നു;

ആത്മീയകാര്യങ്ങളിൽ ഒരു സിദ്ധനായിരുന്നു....."

A. D. 1253-ൽ ഖുസ്രു ജനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ നാമധേയം അമീർ അബുൽഹസൻ ഖുസ്രു എന്നാണ്. എങ്കിലും ഖുസ്രു എന്നു വിളിക്കപ്പെടാൻ കവി കൂടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം അതൊരു ഓമനപ്പേരായി കരുതിയിരിക്കാം.

ഖുസ്രുവിന്റെ പിതാവു് ഒരു യോദ്ധാവുമാത്രമായിരുന്നില്ല; ഇതരകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാനും അറിവിന്റെ മേന്മ അറിയാനുംതക്ക ഒരു ഹൃദയം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ശാരീരികമായ ശക്തിമാത്രം പോരാ, ബുദ്ധിപരമായ ബലവും ആവശ്യമാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നു. രണാങ്കണത്തിലെന്നപോലെ സാഹിത്യക്കളരിയിലും പയറുവാൻ പരിശീലിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അനവധി വിദ്വാന്മാരും സാഹിത്യകാരന്മാരും നിറഞ്ഞ ഒരു രാജകീയ സദസ്സുമായി, സംസ്കാരത്തിന്റെയും പരിഷ്കാരത്തിന്റെയും മഹത്തായൊരു കേന്ദ്രവുമായി, അടുത്ത സമ്പർക്കത്തിൽ കഴിഞ്ഞ അദ്ദേഹത്തിനു് ഇങ്ങനെയൊരു മനോഭാവം ഉണ്ടായതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. തന്റെ കൂട്ടികൾക്കു് ഏറ്റവും പ്രയോജനപ്രദമായ മാർഗ്ഗത്തിൽ വേണ്ട പരിശീലനം നല്കുവാൻ അദ്ദേഹം ഏർപ്പാടുകൾചെയ്തു.

വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ സാഹിത്യാസക്തി കാണിച്ച ഖുസ്രുവിന്റെ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവെച്ച പിതാവിന്റെ ആഗ്രഹങ്ങളുടെ എല്ലാം ഉന്നം, സാഹിത്യത്തിൽ സർവ്വസമ്മതമായൊരു പ്രാമാണികത്വം മകനു് കിട്ടിക്കാണണം എന്നു മാത്രമായിരുന്നു.

വളരെ നേരത്തെതന്നെ ഖുസ്രുവിനെ സ്കൂളിലേക്കയച്ചു. പഠിക്കുവാൻ അതിവിരുതനായിരുന്നു. അന്നുതന്നെ കവി

തപത്തിന്റെ കതിരുകളം കാണാമായിരുന്നു. യഥാർത്ഥകവികളം ജാതന്മാരാണല്ലോ. അദ്ധ്യാപകന്മാർ പാഠങ്ങളം പറഞ്ഞു കൊടുക്കുമ്പോളം, കവിതാലോലമായ ആ കൊച്ചുഹൃദയം പ്രകൃതിഭംഗിയിൽ രസിച്ചുലയിക്കും; പുസ്തകത്തിൽ ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ദൃഷ്ടികളം, വാതായനങ്ങളം കടന്ന് ഹരിതാഭകോലുന്ന വൃക്ഷസമൂഹങ്ങളിലും മേഘശകലങ്ങളം പാറിനില്ക്കുന്ന നീലാകാശത്തിലും പാടിപ്പറക്കുന്ന പറവക്കൂട്ടങ്ങളിലും ചെന്നു പതിക്കും; ഭാവനാസാമ്രാജ്യത്തിൽ അങ്ങനെ വിഹരിക്കും.

ഉള്ളിൽ തിങ്ങിപ്പൊങ്ങുന്ന ആശയങ്ങൾക്ക് പ്രകാശനം നല്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഉജ്വലമായ പ്രതിഭ; നിസർഗ്ഗസിദ്ധമായ കവിതാവാസന. എഴുതുവാൻ ള്ള ആവേശം കൂടിവന്നു; അന്തർമുഖമായ പ്രചോദനം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മഹത്തായ ഒരനുഗ്രഹം!

ഒരു സദസ്സിൽവെച്ച് കുട്ടിയായിരുന്ന ഖുസ്രൂവിന്റെ കവനശക്തി പരിശോധിക്കപ്പെട്ടു. പ്രകടിതമായ കവിതയുടെ ആസ്വാദ്യത അത്ഭുതകരമായിരുന്നു. ഈ കൊച്ചുകവിയുടെ ആദ്യത്തെ പരസ്യമായ സാഹിത്യപ്രകടനം ഒരു വമ്പിച്ച വിജയമായിരുന്നു.

കവി എന്ന നിലയിൽ ഖുസ്രൂവിനൊരു പേരുകിട്ടി. പൊടുന്നനെ ഒരത്യാഹിതം നേരിട്ടു. അച്ഛന്റെ മരണം! അതു് ഖുസ്രൂവിനെ എത്രമാത്രം വേദനിപ്പിച്ചുവെന്നോ?.....

പഠനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെയും മൂല്യത്തെയും അച്ഛൻ മകന്റെ മനസ്സിൽ പാകിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പിൽക്കാലത്തു്, പ്രശസ്തി ദിഗന്തങ്ങളിൽ മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടപ്പോളം, മകൻ എഴുതി, 'എന്റെ മണ്ണിൽ അദ്ദേഹം വിതച്ച വിത്തു് ഇന്നിതാ പൂത്തു പൂവിട്ടു' എന്നു്.

ബാല്യകാലത്തെ സാഹിത്യാപദാനങ്ങളെ കവി അനുസ്മരിക്കുകയാണു്: "കേവലം എട്ടുവയ്സ്സു മാത്രമായിരുന്നു പ്രായം. എങ്കിലും, ഭാവനയുടെ ചിറകുകളം വിടർത്തി സ്വർല്ലോകങ്ങളിൽ ഞാൻ പറന്നുപോയി. ആ കുട്ടിക്കാലത്തും ഉജ്വല രത്നങ്ങളം എന്നപോലെ കവിതാശകലങ്ങളം എന്റെ വായിൽ നിന്നും ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു."

അക്കാലത്തെ രാഷ്ട്രീയസംഭവസ്ഥിതിഗതികൾക്കു് ഒരു കൊടുംകാറ്റിന്റെ വേഗതയുണ്ടായിരുന്നു. പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കാത്ത മാറ്റങ്ങളം അനുനിമിഷം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

മാതാമഹനായ ഇമാദുൻ മുൽകിന്റെ കൂടെയായിരുന്നു പിന്നത്തെ താമസം. വളരെ ആഡംബരപൂർവ്വമായിരുന്നു ജീവിതം. കവികളും വിദ്വാന്മാരും അവിടെ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങനെ സാഹിത്യശ്രമങ്ങളം വിജയകരമായി തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകാൻ പറ്റിയ പരിതഃസ്ഥിതികളം ലബ്ധമായി.

ഇങ്ങനെ പാട്ടുപാടി രസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു് ഗൗരവമായ പഠനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടതായി തോന്നുന്നില്ല. സാഹിത്യവൃത്തിയിൽ ഖുസ്രൂവിനൊരു ഗുരുവില്ല. സ്വതന്ത്രമായൊരു ആരംഭമായിരുന്നു അതു്. പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽതന്നെ മിക്ക കവിതാരീതികളിലും ഏതാണ്ടൊരുറപ്പു കിട്ടി.

ഖസ്സ് ആദ്യംമുതൽക്കേ തന്റെ നൈസർഗ്ഗികമായ പ്രതിഭയെ ആശ്രയിച്ചുനിന്നതേയുള്ളൂ. എന്നുവെച്ച് ഒരു ഗുരുവിന്റെമേൽനോട്ടത്തിലുള്ള പരിശീലനത്തെ കവി കുറച്ചുകാട്ടുന്നില്ല. ആദ്യകാലത്ത് അപകപമായി ചരിക്കുന്ന ഭാവനയെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ അതാവശ്യമാണെന്നും കരുതുന്നു. പൌരസ്ത്യദേശങ്ങളിൽ സാഹിത്യം, കല എന്നപോലെതന്നെ ശാസ്ത്രവുമാണല്ലോ. തന്റെ പുത്രനൊരു ഉപദേശമെന്ന നിലയിൽ കവി എഴുതുകയാണ്: "നിന്റെ പുരുഷതപത്തിൽ നിനക്കു സന്തോഷിക്കണമെങ്കിൽ നിന്റെ അദ്ധ്യാപകനെ അനുസരിക്കണം. ഒരു ഗുരുവിന്റെ സഹായമില്ലെങ്കിൽ, മഴ കൈയിൽ മുറുകെപ്പിടിച്ചതുകൊണ്ടെന്താണു പ്രയോജനം? എങ്കിൽ നിന്റെ കയ്യ് മരമാകുകയും മരം വിറകാകുകയും ചെയ്യും. കാട്ടുറോസാപ്പൂക്കളിൽനിന്നും പിഴിഞ്ഞെടുത്ത പനിനീർ ഹൃദ്യമായ സുഗന്ധം വഹിക്കുകയില്ല." എങ്കിലും ശിഷ്യതപത്തിന്റെ മൂലമായ ബന്ധംപോലും സഹിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത ചില പ്രത്യേക പ്രകൃതമുണ്ട്; സങ്കേതങ്ങൾകൊണ്ടു കൂട്ടിക്കിനിറത്താൻ കഴിയാത്ത മാനസങ്ങളുണ്ട്; സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റേയും മൌലികതപത്തിന്റേയും അങ്കുരങ്ങൾ അമന്നിരിക്കുന്ന സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളുണ്ട്. പ്രതിഭ, സാധാരണനിയമങ്ങൾക്കും സങ്കേതങ്ങൾക്കും മുകളിൽക്കൂടി എപ്പോഴും ഉയർന്നുനിന്നു, സാധാരണ മനുഷ്യ ജീവികളുടേതിനേക്കാൾ വ്യത്യസ്തമായൊരു മാർഗ്ഗം അവലംബിക്കുന്നു. ഖസ്സ് ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠരായ സാഹിത്യനായകന്മാരെ അനുകരിച്ച് അവസാനകാലത്തുപോലും നിസാമിയുടെ "കാൽനഖേന്ദുമരീചിക"യെ അനുഗമിക്കാൻ ശ്രമിച്ച എന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. എങ്കിലും തന്റെ നിസ്തുസിദ്ധമായ മൌലികതപവും പ്രതിഭയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ദൃഢമുദ്രിതമായിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് സ്വന്തമായ ഒരു രീതിയുണ്ടാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചതു്.

അനാവശ്യമായ കവിതാനിയമങ്ങളും മറ്റും അറിഞ്ഞുകൂടാ എന്നു് കവി തുറന്നു സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട് പണ്ഡിതന്മാരുമായുള്ള നിരന്തര സമ്പർക്കത്താൽ നക്ഷത്രശാസ്ത്രം, വ്യാകരണം, മതം, നിയമം എന്നിവയിൽ നല്ലൊരുപരിജ്ഞാനം നേടിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. ഇതിന്റെ തെളിവുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ കാണുവാനുണ്ട്. എങ്കിലും അദ്ദേഹം പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി ഒരു കവിയാണ്. മറ്റുള്ളതിനെല്ലാം അതിന്റെ പുറകിൽ മാത്രമേ സ്ഥാനമുള്ളൂ. അദ്ദേഹം ഒരു "പണ്ഡിതകവി" ആയിരുന്നില്ല—ശരിയായ പ്രതിഭയില്ലാതെ വെറും പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ പ്രകടനരംഗമായ ജീവനില്ലാത്ത പദ്യങ്ങളായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ. അതിൽ ജീവിതത്തിന്റെ സ്പന്ദനങ്ങൾ അമന്നിരുന്നു; വികാരത്തിന്റെ ഊഷ്മളതപം ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ സാമാന്യജ്ഞാനവും കവിതയിൽ അസാധാരണമായ പ്രഗ

തടതയും സുന്ദരവും ഹൃദ്യവുമായ കാര്യങ്ങളും ആസ്വദിക്കാനുള്ള ശക്തിയും നല്ല വിനോദബോധവും ബുദ്ധിശക്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പൊതുജീവിതം വിജയകരമാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു.

ഭാഗ്യം ആദ്യം മുതൽതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചു. പ്രാചീനകാലത്തെ സ്ഥിതിയനുസരിച്ച് ഈ കവി രാജാക്കന്മാരുടെ ഔദാര്യം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടാണ് ജീവിച്ചതെന്നുള്ള കാര്യം ശരിതന്നെ. എന്നുവെച്ച് പണത്തിനു വേണ്ടി കവിതയെ വ്യഭിചരിപ്പിച്ച എന്നൊരു ദോഷാരോപണം ഖസ്രുവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പുറപ്പെടുവിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അദ്ദേഹം മഹത്തായ കവിതകളും എഴുതി; രാജാക്കന്മാരിൽ നിന്നും പ്രതിഫലംവാങ്ങി. കവിയ്ക്കും ജീവിക്കണം; അവനും ജീവിതാവശ്യങ്ങളും നിവൃത്തിക്കണം. അതിനുള്ള വകതന്റെ കവിതകൊണ്ടു നേടി എന്നു മാത്രം. അല്ലാതെ മുഖസ്തുതിഗീതങ്ങളും വാരിച്ചൊരിയാനും, സ്വാതന്ത്ര്യവും വ്യക്തിത്വവും നിഹനിച്ചുള്ളൊരു ജീവിതം നയിക്കാനും യഥാർത്ഥ കലാകാരനായ അമീർ ഖസ്രു ഒരുമ്പെട്ടില്ല. കുറച്ചൊരു വിഷമം അനുഭവപ്പെട്ടപ്പോൾ, എത്ര ശക്തിയേറിയ ഭാഷയാണ് അലാവുദീനോട് ഉപയോഗിച്ചതു്!

ഖസ്രുവിന്റെ കവിത രാജകൊട്ടാരങ്ങളിലും പ്രൗഢമന്ദിരങ്ങളിലും മാത്രമല്ല, സാധാരണജനങ്ങളുടെ വീടുകളിലും ആസ്വദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു കൊട്ടാരത്തിന്റെമാത്രം കവിയായിരുന്നില്ല. സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രസ്വതന്ത്രതയാണ് ഇവിടെ വെളിപ്പെടുന്നതു്.

ഒരു ആസ്ഥാനകവി എന്ന നിലയിൽ എന്നും സദസ്സിൽ സന്നിഹിതനാകുകയും ജോലി കൃത്യമായി നിവൃത്തിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്ന് അലാവുദീൻ ഖസ്രുവിനോട് ആജ്ഞാപിച്ചു. മുമ്പുള്ള രാജാക്കന്മാർ നല്ല സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു. അപ്പോഴൊക്കെ പ്രത്യേകാവസരങ്ങളിൽ മാത്രം സദസ്സിൽ ഹാജരായാൽമതി. കവിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെമേൽ നടത്തിയ ഈ കയ്യേറ്റം എത്ര ശക്തിയായ ഭാഷയിലാണ് പ്രതിഷേധിക്കുന്നതെന്നു നോക്കുക:

"ഞാൻ എപ്പോഴും അങ്ങയുടെ സദസ്സിൽ ഹാജരായി എന്റെ എളിയ സേവനങ്ങളും നിവൃത്തിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽതന്നെ, അതു നിസ്സാരമാണ്. അനുദിനം ആയിരം മകുടംചാർത്തിയ ശിരസ്സുകളും അങ്ങയുടെ മുമ്പേ നമിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, ഈ ഭിക്ഷുവിന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യം ദയവായി ക്ഷമിച്ചുതരാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

എനിക്കു പരിചരിക്കുവാൻ അറിയാൻ വയ്യാത്തതുകൊണ്ടല്ല ഇങ്ങനെ അപേക്ഷിക്കുന്നതു്. രാവും പകലും അങ്ങയെ പരിചരിക്കാൻ എനിക്കു കഴിയും. രാജകീയ സദസ്സുകളിൽ കവിതയുടെ മായാവിദ്യകളും പ്രദർശിപ്പിക്കാം; യുദ്ധഭൂമിയിൽ വാളെടുത്തു് പോരാടാം. ആകാശത്തുനിന്നു് കൂരമ്പുകളും കുന്തവു

ചൊരിഞ്ഞാലും ഞാൻ ഓടിപ്പോകുകയില്ല. ശുദ്ധമായ ഭാവനയോടെ എനിക്കു മുത്തുകളെ സമാഹരിക്കുകയും യുക്തിയുക്തമായ കായ്ങ്ങളം പറയുകയും വേണം. ഒരിക്കൽ എനിക്കു പാടിപ്പതഞ്ഞൊഴുകുന്ന പുഴയെ നിരീക്ഷിക്കണം; അടുത്തതായി പച്ചപ്പട്ടുടുത്തു വിലസുന്ന നെല്പാടങ്ങളം ആസ്വദിക്കണം. നിങ്ങൾക്കു രസിക്കുവാൻ ഒരു മുക്തകം കാഴ്ചവെയ്ക്കുന്നതുവരെ ഒരു നടനംപോലെ എന്റെ രക്തം തിളയ്ക്കണം. എപ്പോഴും അങ്ങയുടെ മുമ്പിൽ നിന്നാൽ എന്റെ മനസ്സ് എങ്ങനെ കവിതോന്മുഖമാകും? ചിന്തയെ ഉൾക്കൊള്ളാത്ത കവിത നിസ്സാരമല്ലേ, ആഴമില്ലാത്തതല്ലേ?.....

ഞാൻ എന്റെ സാഹിത്യത്തെ രാജാക്കന്മാരുടെ ആനുകൂല്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ബലികഴിച്ചിട്ടില്ല. അഭിമാനം കെട്ടുത്തി ധനം നേടാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു ഭിരാഗ്രഹിയല്ല ഞാൻ. എനിക്കു കിട്ടുന്ന പ്രതിഫലംകൊണ്ട് — അതു വലുതോ ചെറുതോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ — ഞാൻ തൃപ്തിപ്പെടുന്നു. എന്നിൽ ഭയതോന്നി അങ്ങനെന്നെ ഉയർത്തുകയാണെങ്കിൽ എന്റെ കവിത ആകാശത്തോളം ഉയരും. പക്ഷെ അങ്ങനെന്നെ പരിഗണിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ — അതെ, ഒരു ഭിക്ഷുവിന്റെ മരണംകൊണ്ട് ഒരു മഹാരാജാവിനെന്താണ്? എന്റെ നിർധനതയിലും വിനീതമായ ഏകാന്തതയിലും ഞാൻ സംതൃപ്തൻ. എന്റെ വിശ്വാസം ദൈവത്തിൽ ഉറച്ചിരിക്കുന്നു. ആദ്ദേഹം എനിക്ക് ആഹാരം തരും.... ....ലോകം മുഴുവൻ ആനന്ദിക്കുകയും എന്നെപ്പോലെയുള്ള ഒരു കവി പട്ടിണികിടക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് ദയനീയമാണ്. ഞാൻ പാടാൻ പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞ ഒരു പക്ഷിയെപ്പോലെ. പക്ഷെ അതിന്റെ നാവു് ബന്ധിക്കപ്പെട്ടുപോയി, തൊണ്ട വരണ്ടുപോയി. ഞാൻ നല്കുന്ന സാഹിത്യസമ്പത്തിനു് തുല്യമായ പ്രതിഫലം എനിക്കു കിട്ടുന്നില്ല. എന്നിട്ടും വിലയേറിയ എത്ര രത്നങ്ങളം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അമർന്നിരിക്കുന്നു. ഞാൻ റാബിയിലോ റൂമിലോ ജനിച്ചെങ്കിൽ എന്റെ മുള്ളുനിറഞ്ഞ കുറിക്കാട്ടുകളം മനോഹരമായ മലർവാടികളായി മാറുമായിരുന്നു. എന്റെ കവിത ശ്രവിക്കുന്നവരെല്ലാം കവിയുടെ നിലയെപ്പറ്റി അനേഷിക്കുമായിരുന്നു; ചിന്തിക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷെ ഇപ്പോളം എന്റെ പൂക്കളിൽനിന്നുപോലും ചവർപ്പിക്കുന്ന ചായമാത്രമെഉണ്ടാകുന്നുള്ളു. അതിൽ മണവുമില്ല നിറവുമില്ല. മുത്തിന്റെ മൂല്യം, അതിന്റെ വിരളതയിൽ നിന്നാണുണ്ടാകുന്നതു്. ജീവിതസാരമായ ജലം, അതിന്റെ ധാരാളത്വം കൊണ്ട് ഏറ്റവും വിലകുറഞ്ഞുപോയി. അല്ലയോ മഹാരാജാവേ! എന്നെ ഇങ്ങനെ കുറപ്പെടുത്തരുതു്. എന്റെകലയ്ക്കു് ഒരധിരാജനില്ല. ഞാൻ ഇതുനാളം ചെയ്ത സേവനം നിങ്ങളുടെ പരിരക്ഷണം നേടാൻ പര്യാപ്തമല്ലെങ്കിൽ, ഞാൻ സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന നിധികളെപ്പറ്റി ഓർമ്മിക്കണം. അതെഴുതിയിരിക്കുന്ന മഷിയുടെ നിറം മാറിപ്പോകുന്നതുവരെ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി 'കിസർ' അനശ്വരതയുടെ ജലം പക

ന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. ഒരു കവി തൂലികത്തുമ്പു ചലിപ്പിക്കുമ്പോൾ, ഒരു നിമിഷനേരംകൊണ്ട് ഇരുന്നൂറുകൊല്ലത്തെ സേവനം നിർവ്വഹിക്കുകയാണ്. കവികളെ നിസ്സാരമായി കരുതരുത്. അവരുടെ ഓരോ മധുരമായവാക്കും ഓരോ പുതിയ ജീവിതത്തെ വിരചിക്കുകയാണ്. മരണശേഷം ഫലമില്ലെന്നിരിക്കെ സമ്പന്നംകൊണ്ടെന്താണ് പ്രയോജനം? അങ്ങയുടെ പ്രശസ്തി എന്നും ജീവിക്കത്തക്കവിധത്തിലുള്ള ഒരു നിത്യജീവിതം ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കണം....."

'ലൈലാ മജ്നൂൻ' എന്ന തന്റെ ഒരു കൃതിയുടെ അവസാനത്തിൽ, സാഹിത്യവൃത്തിയിൽമാത്രം വ്യാപൃതനായിരുന്ന നിസാമിയോടു തന്റെ നിലയെ തട്ടിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ട് കവി പറയുകയാണ്; "പക്ഷെ പാവപ്പെട്ട ഞാൻ— എനിക്ക് ആഗ്രഹങ്ങളുണ്ട്; വിഷമങ്ങളുമുണ്ട്. എന്റെ മസ്തിഷ്കം അഗ്നികുണ്ഡംപോലെ എരിയുന്നു. എപ്പോഴും എനിക്കു വിഷമം. സ്വാത്മാവായ കായ്ക്കുന്നതിനായി എന്നെപ്പോലുള്ള ഒരാളിന്റെ മുമ്പിൽ എനിക്കു നില്ക്കണം. എന്റെ പാടങ്ങളിൽനിന്നും രക്തം ശിരസ്സിലേക്കു പ്രവഹിക്കാത്ത കാലത്തോളം എന്റെ കരം ആരും കഴുകിവെടിപ്പാക്കുകയില്ല. എനിക്കു തരുന്ന കൂലി ഒരു സഹായമാണെന്നാണ് അവരുടെ മട്ട്. ഞാൻ ചെയ്യുന്ന ജോലി വിഗണിക്കപ്പെടുന്നു....."

അവസാനകാലത്തു്, 'ഷൈക്കു് നിസാമുദ്ദീൻ ഔലിയാ' എന്നൊരു ആത്മീയഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യനായി പ്രശാന്തമായ ഒരു ജീവിതം നമ്മുടെ കവി നയിച്ചു. തന്റെ ചുറവും കണ്ട കൊള്ളരുതായ്മകളും ആ കവിഹൃദയത്തെ നന്നേ വേദനപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ആത്മീയകാര്യങ്ങളിലാണ് ആ ഹൃദയം പിന്നെ സാന്ത്വനം കണ്ടെത്തിയതു്. ഗുരുവിന്റെ അന്ത്യനിമിഷത്തിൽ ശിഷ്യൻ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ ദുഃഖവാർത്ത ഖുസ്രുവിനെ നന്നേ വ്യാകുലപ്പെടുത്തി. ഷൈക്കിന്റെ ശവകുടീരത്തിൽചെന്നു് വ്യഥിതമനസ്കനായി കവിപാടി:

—"ആ മനോഹരി കട്ടിലിൽ കിടക്കുകയാണു്,

കറുത്തിരുണ്ട മുടിച്ചുരുളുകളും മുഖത്തുകൂടി പാറിക്കിടക്കുന്നു.

അല്ലയോ ഖുസ്രു,

ഇനി വീട്ടിലേയ്ക്കു പോരിക,

ലോകത്തു് ഇരുൾവീണു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു"—

തന്റെ അന്ത്യം അടുത്തുപോയെന്നു് കവി പ്രസ്താവിച്ചു. അതങ്ങനെതന്നെ സംഭവിക്കയും ചെയ്തു. ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുശേഷം അദ്ദേഹം ചരമഗതിയടഞ്ഞു.

ഒരു കലാകാരൻ എന്ന നിലയിൽ സുന്ദരവും വികൃതവും, ഹൃദ്യവും ജുഗുപ്സാവഹവുമായ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള സൂക്ഷ്മബോധവും പ്രകൃതിയുടെ വിവിധവശങ്ങളെ വ്യക്തവും വിശ്വസനീയവുമായി ചിത്രീകരിക്കാനുള്ള ശക്തിയും ഒരു കലാകാരനു് വേണ്ടതാണു്. പ്രതിപാദ്യത്തിലും പ്രതിപാദനത്തിലും അ

വന്റെ ശ്രദ്ധ ഒന്നുപോലെ വ്യാപരിച്ചിരിക്കണം. പറയേണ്ട കാര്യം തികച്ചും വ്യക്തമാക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കണം. അതു് അനുയോജ്യമായ വാക്കുകൾകൊണ്ടു് പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും വേണം. വിശേഷിച്ചു് വർണ്ണനാപരമായ കവിതയ്ക്കു് ഭാഷയിൽ നല്ല പ്രവീണതയും, പദപ്രയോഗത്തിൽ നല്ല പ്രഗത്ഭതയും, ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഈ കാര്യങ്ങളിൽ പാരസിക കവികളുടെ ഇടയിൽ ഖ്വാസ്വിനുള്ള സ്ഥാനം വളരെ പ്രധാനമാണു്.

നിസാമി നല്ല കവിതകൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള പേരെടുത്ത ഒരു പേർഷ്യൻ കവിയാണു്. എങ്കിലും ഭാഷാപ്രയോഗത്തിൽ അല്പം കൃത്രിമത്വം തോന്നിപ്പോകും. ഖ്വാസ്വിനെ സംബന്ധിച്ചു് ഇങ്ങനെയാതൊരു കുഴപ്പവും പറയാനില്ല. "ഖ്വാൻഅവു്സഇയ്ൻ" എന്ന കൃതി ഉജ്വലമായ തൂലികാചിത്രങ്ങളുടെ കൂട്ടമാണു്. പല വിഷയങ്ങളേയുംപറ്റി അതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വ്യത്യസ്തവും വിഭിന്നവുമായ സംഗതികളെപ്പറ്റിയുള്ള ഒന്നാംതരം ചിത്രീകരണങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽകാണാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവരണങ്ങൾ സംക്ഷിപ്തമാണു്, എങ്കിലും അതിനു ശക്തിയും ഇമ്പവും കൂടും.

മങ്കോളിയൻ തടവുകാരേയും, ലൈലായുടെയും ദൈവാൻ ദിയുടെയും ആകർഷണീയതയേയും, ഗായകന്മാരേയും നർത്തകികളേയും വർണ്ണിക്കുന്നിടത്തു് ചിത്രീകരണസാമർത്ഥ്യം ഏറ്റവും നല്ല നിലയിൽ വെളിപ്പെടുന്നു.

ഉചിതമായ അലങ്കാരപ്രയോഗത്തിനു് ഖ്വാസ്വിനു് ഒരു വിശേഷനാണു്. അതിനുമുണ്ടൊരു പുതുമ, ഒരു മൗലികത്വം. പഴയ സങ്കേതങ്ങൾക്കു് കവി ഒരടിമയല്ല.

പദസ്വീകരണത്തിൽ സംഗീതാത്മകത്വം ഖ്വാസ്വിനു് ദീക്ഷിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളെല്ലാം സംഗീതരീതിയിൽ പാടാം. അദ്ദേഹത്തിനു് സംഗീതത്തിലും നല്ല അഭിരുചിയുണ്ടായിരുന്നു. പല പുതിയ ഗാനരീതികളും അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

പേർഷ്യൻ സാഹിത്യത്തിൽ പുരോഗമനോന്മുഖമായൊരു നവീകരണശ്രമമാണു് ഖ്വാസ്വിനു് നടത്തിയതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രചിന്തയും പുതുമയോടുള്ള പ്രേമവും പഴയ നിലയെ എതിർക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഉറച്ച നിയമങ്ങളെയും പഴയ സങ്കേതങ്ങളെയും ഉലച്ചു. നവീനമായ ഒരാകർഷകത, ചേതസ്സമാകർഷകമായ ഒരു പുതുമ, പേർഷ്യൻ സാഹിത്യത്തിൻ അക്കാലത്തു് വരുത്തി. അതാണു് ഖ്വാസ്വിന്റെ മേന്മ.

തികവിന്റെ ഉദയം: ഇതു് ഖ്വാസ്വിന്റെ പലതുകൊണ്ടും പ്രധാനപ്പെട്ട കൃതിയാണു്. 'ദിവാൻ' എന്നുപറയുന്ന വിഭാഗത്തിലാണു് ഇതുൾപ്പെടുന്നതു്. ഖണ്ഡകവിതകൾ സമാഹരിച്ചാണു് ഇതു് പ്രസാധനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ആമുഖമായി ഒരു കവിതാഖണ്ഡം എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. മുഖവുരയിൽ കവിയുടെ ചുരുങ്ങിയ ജീവചരിത്രവും സാഹിത്യപരമായ ചിന്തക

ളുമാണ്. കവിതയുടെ പ്രത്യേകഗുണങ്ങളും, പാരസിക കവിതയുടെ മേന്മ, ഇൻഡ്യയിലെ കവിതയുടെയും ഭാഷയുടെയും ഉൽക്കൃഷ്ടത, വിവിധ കവിതാരീതികളും, തന്റെ കവിതയുടെ പ്രത്യേകതകളും, സാഹിത്യത്തിൽ തന്റെ സംഭാവനകളും, എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചർച്ചകളും ഇതിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

ഇതിൽ 90-ൽപരം ഖസീദകളും 9 മസ്നവികളും പിന്നെ ധാരാളം ചെറിയ കവിതാശകലങ്ങളുമുണ്ട്. ഇതിൽ പലതും മുന്തിയ കവിതകളാണ്. അൻവാരി, ഖഖാനി തുടങ്ങിയവരെ അനുകരിച്ചെഴുതിയ ഏതാനും കവിതകളുക്കു പുറമെ മറവുള്ളതെല്ലാം മൌലികതപത്തിനു് മകുടം ചാർത്തുന്നതാണ്. ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ട "ജന്നത് ഉൽനജാത്" എന്ന ഖണ്ഡകൃതി സനായിയെ അനുകരിച്ചെഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു ദൈവസ്തുതിയാണ്. അതിൽ ദൈവത്തെപ്പറ്റിയും, മതത്തെപ്പറ്റിയുമുള്ള തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെ കവി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. "മിറാതുസ് സാഫാ" എന്ന കൃതി ഒരു പ്രവാചകസ്തുതിയാണ്. പ്രബോധനാത്മകമായ "നാസ് മുട്ടറാർ" എന്ന കൃതിയിൽ പുരുഷാരുംപ്പടെ പലർക്കുമുള്ള ഉപദേശങ്ങളാണ്.

പേർഷ്യൻ കവിതയുടെ മാതൃകകളായി എടുത്തുകാണിക്കാവുന്ന പല കവിതാഭാഗങ്ങളുമുണ്ട്".

"സ്നേഹഭാജനത്തിന്റെ സുന്ദരവദനം!
അതു് ജീവിതത്തിനു് നിർവൃതിനല്കുന്നു.

ജീവശ്ശക്തി നശിച്ചവർക്കു് ശക്തിദായകമായ
മധു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

ഹ! ഞാൻ ഇവിടെ; അവളെച്ചൊല്ലിയുരിതം
അനുഭവിക്കുന്നവരിൽ ഒരാൾ!

തീച്ച, അവൾ കപടമായ ആശനല്കിയവരുടെ എല്ലാം
സ്ഥിതി ഇതുതന്നെ.

വളരെക്കാലം ഇങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുപോകും,
ഈ ഹതാശരായ ചങ്ങാതികളുടെ കാര്യം
അവൾ ഓർമ്മിക്കയില്ല.

ഞാൻ ആശിക്കുകയാണ്—അവൾക്കു് പരാശക്തി മാത്രവുമുള്ള ഒരുഹൃദയം നല്കി എങ്കിൽ എന്നു്.

രാജകീയപ്രൌഢിയിൽ കഴിയുന്നവൾ,
ഉന്നതവും ഉജ്വലവുമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നവൾ,
ഒരാൾ അങ്ങകലെനിന്നു് നിരീക്ഷിച്ചാൽ
ജീവിതംതന്നെ നശിപ്പിച്ചാൽ—
അവൾ ഗൌനിക്കുകയോ?

എന്റെ ഹൃദയംവിനഷ്ടമായി—അവളുടെ ഉപവീഥികളിൽകൂടി
ഇരുളിൽ ഞാനുഴ തിരഞ്ഞുനടന്നു.

എനിക്കൊരു സൂചനനല്കാൻ ഈ നഷ്ടപ്പെട്ടതിൽ
ഒരു ഹൃദയമെങ്കിലുമുണ്ടോ?

ഉദ്യാനപാലകാ, വാനംപാടിമുക്തമാക്കുന്ന
തീക്ഷ്ണനിശ്വാസങ്ങൾ അറിയുക!
ആ മനോഹരമായ പനിനീർപ്പൂ മധുരമായസൌരഭ്യം

പുലർകാലസമീരണനു നല്ലാതിരിക്കട്ടെ!
ആധിക്കാരിയായ പൂവിനോടുള്ള അസൂയകൊണ്ട്
എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ രക്തം ചിന്തുന്നു!
നോക്കണം, അതു് അനുനിമിഷം
ഓരോ ചുബനം നല്കുന്നതു്!
ഹാ! എന്റെ ജീവൻ മോഷ്ടിച്ചെടുക്കാൻ
'സാകി'പോലും ശ്രദ്ധാലോചന നടത്തുകയോ!
മദിരകൊണ്ടു് ഞാൻ ഏതാണ്ടു മരിച്ചു,
എന്നിട്ടും പുതിയ ചഷകം നല്കുന്നു!
ഞാൻ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി, അവളുടെ
സുന്ദരപാണികമലംപോലും പുനർജ്ജീവിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല.
അവൾ എനിക്കുവേണ്ടി മുന്തിരിച്ചാറു പകർന്നു—
ഒരു സുന്ദരസ്മിതത്തോടെ നല്കി!
അവൾ നല്കിയ രാജകീയ പാനീയത്തിൽ
അധരംചേർത്തു ഞാനൊരു വിനീത ചുംബനം
അർപ്പിക്കുംമുമ്പെ
ശുദ്ധമായ മധുവിൽ ഞാനെന്റെ വായ്
ഒരായിരം തവണ പ്രക്ഷാളനം ചെയ്യും!".....

ANDHRA INSURANCE Co. Ltd.,

MASULIPATTAM.

Branch: T. D. ROAD,

ERNAKULAM.

The soundest & most Liberal Company in South India.

Your provision for your family need not worry you.

Please correspond with our Ernakulam Office.

Branch Manager,

GOSRIS Ltd., ERNAKULAM.

മാടത്തയോട്

—സി. ജെ. മണ്ണമ്മൂട്

മാനം നീളേ ഗാനം മൊഴിയും
മാടത്തേ, യൊരു കഥപറയാം.
അഴലിൽ മുഴകിയ മാമകകഥയി-
ന്നഴകു വിതയ്ക്കും നീ കേട്ടാൽ,
കളകളമൊഴുകും വിയതലമെങ്ങും
കളിയായ് പോലും വീശൊല്ലേ!

കാട്ടും മേട്ടും കുന്നുകളും കിളി
പാട്ടും കൊച്ചുപടപ്പുകളും;
കാലാകാലം കതിരുകളണിയും
ചേലിയലും നെൽവയലുകളും;
തുള്ളിച്ചാടിത്തുള്ളിച്ചാടി
ത്തള്ളിവരും കുഞ്ഞരുവികളും;
പള്ളനിറച്ചു മദിച്ചു നടക്കും
പുള്ളിപ്പുശുവും പൂവാലിം,
പിറകെയാപ്പും കുരവയുമായി
പാടിനടക്കും 'പിള്ളേരും';
കൂടിയിണങ്ങിയ നാടാണെന്നുടെ
മോടിയെഴുന്നുകുഗ്രാമം.
അവിടൊരുപുലയച്ചെറുറയിൽമരുവു-
ന്ന,''ളകീ''യെന്നാണെൻ നാമം.
'അമ്മനു' 'മമ്മിയു' മഞ്ചുകിടാങ്ങളു
മമ്മൻപുരയിൽ മേവുന്നു!.....

കുന്നിൻചെരുവൊരു നെല്ലിൻപാട-
ച്ചെന്നിയിൽവന്നു തൊട്ടൊന്നോരിടം
വാഴകും തെങ്ങുകും മാവുകളെന്നിവ
ചൂഴവതാണാപ്പാക്കുമിടം!

ഉച്ചത്തണലത്തവയുടെ ചോട്ടിൽ
കൊച്ചുകിടാങ്ങളൊടൊത്തന്നു,
കൊച്ചുന്നാളിൽ പിച്ചകും വച്ചതു
കണ്ടിട്ടുണ്ടോ, മാടത്തേ!.....

കൂട്ടിക്കളികളൊടൊത്തക്കാലം
പെട്ടന്നങ്ങിനെ പോയപ്പോഗം
മാമകമെയ്യിൽ പല ഭാവങ്ങളു-
മോടിയണഞ്ഞതു കണ്ടോ, നീ!.....
മാറും കവിളും മാധുരിയിട്ടു-
മ്മാദകമാമന്നാളുകളിൽ
മറിമാന്മിഴിയേ, കുറുമൊഴിയേയെ-
ന്നരചെയ്തെത്തിയ കണ്ടോ, നീ!.....

വെയിലിൽ വയലിൽ ഞാറുകുഗം
[നടുവാൻ
വെളികളി 'ലമ്മി'യൊടൊത്തന്നു
വിമ്മി, റിതുമ്പി, ക്കുനിക്കുനി-
ച്ചെമ്മേ പിമ്പേചെല്ലുമ്പോഗം,
മേനി മിനുത്തോർ മിഴികളയത്തിയ
മാതുകളെങ്ങാൻ കണ്ടോ, നീ!.....
പൊരിയും വെയിലിൽ തെരുതെരെ
[യെങ്ങും
വരിവരി ഞാറുകുഗം പാകുമ്പോഗം,
'നടുവും' 'പുറവും' പൊള്ളിപ്പൊള്ളി
അടിമുടി ചുട്ടന കനൽ വീഴുമ്പോഗം,
'പുത്തി' യെഴാത്താ വളകുഗം പോലും
'അത്തുക്ക'ത്തിൽ കേഴുമ്പോഗം
അതിരില്ലാത്ത സുഖങ്ങളിൽ വാഴും
മുതലാളന്മാർ തണലിങ്കൽ
കാറുകൊണ്ടു കിനാവുകുഗം കാണും
കണ്ടിട്ടുണ്ടോ, മാടത്തേ!.....

കളകളം നെല്ലിൻ തൈകളമ്മി
കിളികിളയായി വളന്നപ്പോളം,
കാറും മഴകളുമേറ്റവ മാറി-
പ്പോററിയതെങ്ങാൻ കണ്ടോ നീ!.....

വേനലു മൂത്തപ്പാടത്തെല്ലാം
വേഗം വെള്ളം വാന്നപ്പോളം,
പാരം ദാഹിച്ചാ നെൽ തൈകളം
പാടെശിരസ്സു കുനിച്ചപ്പോളം,
ദേഹം തളരുംവരെ യീയെങ്ങളം
തേകി നനച്ചതു കണ്ടോ, നീ!.....

കുളിരുപൊഴിക്കാനപ്പോളൊരു ചെറ
'കുഴയൻ' കാറേറ വന്നൊള്ള!
താന്തപനമോതാനപ്പോഴൊരു ചെറ
മാന്തളിർ കുയിലേ വന്നൊള്ള!

വേലക്കുലിയതിന്നെല്ലാമൊരു
കുല്യാൻനെല്ലും കിട്ടീലാ.....
അടിമകളടിയും കഥകളിതൊക്കെയു-
മറിയാവുണ്ടോ മാടത്തേ!.....

'കുണ' 'കുണെ' യാടിക്കതിരിൻ
[താലിക-
ളുണിയായ് നെല്ലുകളുണിയുമ്പോളം,
വെയിലും മഴയും വകവയ്ക്കാതെ
വയലിലിറങ്ങുകയായെങ്ങളം,
അരിവാളം കൈകളിലേന്തിക്കതിരുക-
ളതിവേഗത്തിലിറക്കുമ്പോളം,
പയ്യും ദാഹവുമൊന്നും 'ഞങ്ങടെ'
മെയ്യൊടടുക്കുകയില്ലൊട്ടും!

കാലുകളം നൊന്തും കറ മെതിക്കും
കാണാൻ നെല്ലിൻ കൂമ്പാരം.
നെല്ലിൻമണികളം വേർതിരിയുമ്പോളം
മെല്ലെ വിഴുങ്ങു 'ന്നാഗാരം'*.

പിന്നെപ്പതിരും മണികളുമായി-
ത്തന്നെന്നാകിലൊരുപകാരം!

പണിചെയ്യാനും പാട്ടുപെടാനും
പാവപ്പെട്ടോരീയെങ്ങളം.
അറിയുന്നുണ്ടോ നീയെഴാത്തസുഖത്തിനി,
[യഴലുക-

ളറിയാതുള്ളോരുടയോരും!
കാലക്കേടിതു തീരാനിനിയൊരു
കാലം വരുമോ, മാടത്തേ!!....
കഷ്ടത തിങ്ങിന കഥയൊന്നിങ്ങനെ
കേട്ടിട്ടുണ്ടോ, മാടത്തേ!!.....
കളമൊഴകുന്നമ്മാനത്തിക്കഥ
കളിയായ് പോലും വീശൊല്ലേ!!.....

* പത്തായം

കാവ്യത്തിൽ ഉപേക്ഷിത

—രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ

(വിവർത്തകൻ: ഉണിക്കാട്ട് പി. രാമചന്ദ്രമേനോൻ)

കവി വാല്മീകി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സങ്കല്പോത്സവത്തിലെ കരുണാവാരി മുഴുവനും ജനകതനയയുടെ പുണ്യാഭിഷേകത്തിന്നായ് നിശ്ശേഷം വിനിയോഗിച്ചു. എന്നാൽ മാനമുഖിയായി, ഐഹികത്തിലെ സർവ്വസുഖങ്ങളിലും സ്വാപഹൃതയായി വേറൊരു രാജവധു സീതാദേവിയുടെ ഛായാതലത്തിൽ ചേലാഞ്ചലത്താൽ മുഖം മറച്ചു നില്പുണ്ടായിരുന്നുവല്ലൊ. അവളുടെ ചിരദുഃഖാഭിതപ്തമായ നമ്രലലാടം എന്തുകൊണ്ടാണ് കവിയുടെ കമണ്ഡലുവിലെ ഒരുതുള്ളി അഭിഷേകജലത്താലെങ്കിലും സിഞ്ചിതമായ്തീരാഞ്ഞതു്! അവ്യക്തവേദനാവിവശയായ ഹൈമവി ഉമ്മിളേ, വേതി പ്രത്യൂഷത്തിലെ നക്ഷത്രത്തെപ്പോലെ മഹാകാവ്യത്തിന്റെ സുമേരുശിഖരത്തിലൊരിക്കൽമാത്രം ഉദിച്ചയന്നു. അനന്തരം അരുണകിരണപ്രഭാപൂരത്തിൽ വേതിയെ കാണ്മാനില്ലാതായി. വേതിയുടെ ഉദയാചലമെവിടെയെന്നൊ, അസ്തമയാബ്ധിയെവിടെയെന്നൊ, അന്വേഷിപ്പാനും ഏവരും മറന്നു.

കാവ്യസംസാരത്തിൽ ഒന്നുരണ്ടു രമണികളുണ്ട്; അവർ കവിയാൽ സമ്പൂർണ്ണമാംവണ്ണം ഉപേക്ഷിതരായാലും, അമരലോകത്തുനിന്നും ഭ്രഷ്ടരായ്തീരുന്നില്ല. പക്ഷപാതകൃപണമായ കാവ്യം അവരോട് സ്ഥാനസങ്കോചം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് വായനക്കാരുടെ സൗഹാർദ്ദം മുന്നോട്ടുചെന്നു് അവർക്ക് സ്വാഗതം നല്കുന്നതു്.

എന്നാൽ ആ കാവ്യപരിത്യക്തകളുടെയിടയിൽ ആർക്ക് ആരാണു് അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആശ്രയം നല്കുകയെന്നതു് വായനക്കാരുടെ പ്രകൃതത്തേയും അഭിരുചിയേയും ആസ്പദിച്ചാണിരിക്കുക. ഞാൻ പായാം, സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്റെ കാവ്യശാലയുടെ പ്രാന്തഭൂമിയിൽ എനിക്ക് പരിചയത്തിന്നിടയായ ഏതാനും ചില അനാദൃതകളുടെയിടയിൽ ഊർമ്മിളയ്ക്കാണ് ഞാൻ പ്രധാനമായൊരു സ്ഥാനം കൊടുക്കുന്നതു്. അതിനൊരു കാരണമെന്തെന്നാൽ, ഇതുപോലെ മധുരമായൊരു നാമധേയം സംസ്കൃതകാവ്യത്തിൽ രണ്ടാമതൊന്നില്ലെന്നുതന്നെ. പേരിനെ വെറുമൊരു പേർമാത്രമായി ഗൗനിക്കുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിലല്ല ഞാൻ. ഷേക്സ്പീയർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, പനിനീരിനു് വേറെയെന്തു പേരു് കൊടുത്താലും അതിന്റെ മാധുര്യത്തിനു് ഹാനിപറ്റുന്നതല്ലെന്നു്. പനിനീരിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു് ഒരു പക്ഷെ വാസ്തവമായിരിക്കാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, പനിനീരിന്റെ മാധുര്യം സങ്കുചിതങ്ങളായ സീമകളാലാബദ്ധമാണ്. അതു് ഏതാനും ചില സുസ്പഷ്ടങ്ങളും പ്രത്യക്ഷങ്ങളുമായ ഗുണങ്ങളെമാത്രം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ മാധുര്യം ഇപ്രകാരം സർവ്വാംശങ്ങളിലും സുഗോചരമല്ല. അതു് സൂക്ഷ്മങ്ങളായ അനേകം സുകുമാരതകളുടെ സമാവേശത്താൽ ഒരു അനിർവ്വചനീയതയെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. കേവല ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ സഹായത്താൽ മാത്രം നമുക്കു് അതു് ലഭ്യമാകുന്നില്ല. സങ്കല്പത്താൽ നാം അതിനെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ആ സൃഷ്ടിയുടെ കാര്യത്തിൽ പേരു് സഹായം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഒരിക്കൽ ആലോചിച്ചു നോ

ക്കിയാൽ മതി, ദ്രൌപദിയുടെ പേർ ഊർമ്മിളായെന്നായിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ പഞ്ചവീരപതിഗവ്വിതയായ ക്ഷത്രിയനാരിയുടെ ഉദ്ദീപ്തമായ തേജസ്സ് ഈ തരുണകോമളമായ നാമധേയം ഹേതുവായി അടിക്കടി എത്രമാത്രം മാറ്റു കുറഞ്ഞുപോകുമായിരുന്നു!

അതിനാൽ, ഈ പേരിന്നായ് വാല്മീകിയോട് ഞാൻ കൃതജ്ഞതയുള്ളവനാണ്. കവി ഗുരു ഊർമ്മിളയോട് ഒട്ടധികം അനാസ്ഥ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ അവളുടെ പേർ മാണ്ഡവിയെന്നോ ശ്രുതകീർത്തിയെന്നോ ഇടാതിരുന്നതുതന്നെ വലിയൊരു ഭാഗ്യമാണ്. മാണ്ഡവിയേയും ശ്രുതകീർത്തിയേയുംപറ്റി നമുക്ക് യാതൊന്നുമറിവില്ല, അറിവാനുള്ള ആഗ്രഹവുമില്ല.

ഊർമ്മിളയെ നാമൊരിക്കൽ കണ്ടിരുന്നു, വധുവിന്റെ വേഷത്തിൽ, വിദേഹനഗരിലെ വിവാഹ സഭയിൽ. അതിനുശേഷം, എന്നു് അവൾ രഘുരാജകുലത്തിലെ സുവിപുലമായ അന്തഃപുരത്തിന്നകത്തു് പ്രവേശിച്ചുവോ, അന്നുമുതൽ അവളെ പിന്നീടൊരിക്കലും നാം കണ്ടിട്ടുള്ളതായോർക്കുന്നില്ല. വിവാഹസദസ്സിലെ അവളുടെ ആ വധുവേഷത്തിന്റെ ചിത്രം തന്നെയാണ് നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതു്. ഊർമ്മിളാവധുവാണ്—നിവ്വാക്കുകണ്ടിതയാണ്, നിശ്ശബ്ദചാരിണിയാണ്. വേളുതിയുടെ കാവ്യത്തിലും അവളുടെ ആ ചിത്രംതന്നെയാണ് അല്പനേരത്തേക്ക് തെളിഞ്ഞുകണ്ടതു്. സീതാസ്നേഹകൌതുകം ഒരിക്കൽമാത്രം അവളെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ലക്ഷ്മണനോട് ചോദിക്കയുണ്ടായി — "വത്സാ, ഇവരാരാണ്?" ലക്ഷ്മണൻ ലജ്ജായുക്തമായ പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി തന്നെത്താൻ സമാധാനപ്പെടുകയുണ്ടായി, ഊർമ്മിളയെപ്പറ്റിയാണ് ആര്യ ചോദിക്കുന്നതെന്ന്. അതോടുകൂടി തൽക്ഷണം ആ ചിത്രത്തെ സുലജ്ജം മറിച്ചുകളഞ്ഞു. അതിൽപിന്നീട്, ശ്രീരാമചരിതത്തിന്റെ ഇതുയും വിചിത്രസംഭവബഹുളമായ സുഖദുഃഖചിത്രശ്രേണിയുടെയിടയിൽ ഒരു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും ആരുടേയും കൌതുകാവഹമായ ഒരു കൈവിരൽ ഈ ചിത്രത്തിനേൽ പതിഞ്ഞിട്ടില്ല. അവൾ വെറുമൊരു വധുവായ ഊർമ്മിള മാത്രമായിരുന്നു.

തരുണമായ ശുഭ്രഫാലത്തിൽ എന്നാദ്യമായി ഊർമ്മിള സിന്ദൂരബിന്ദുവണിഞ്ഞുവോ, അന്നുമുതൽ എന്നെന്നേക്കുമായൊരു നവവധുവായ്തീർന്ന അവൾ. എന്നാൽ രാമന്റെ രാജ്യാഭിഷേകസംബന്ധമായുള്ള മംഗളാചരണങ്ങൾക്കുവേണ്ടുന്ന ഒരുക്കങ്ങളിൽ അന്തഃപുരസ്ത്രീകളെല്ലാം വ്യാപൃതരായിരുന്ന ആ ദിവസത്തിൽ ഈ വധുവും സീമന്തത്തിന്നുമേൽ ആവരണത്തെ പാതി വലിച്ചിട്ട് മറ്റു രഘുകുലലക്ഷ്മികളോടൊപ്പം പ്രസന്നകല്യാണമുഖത്തോടുകൂടി മാംഗല്യം രചിക്കുന്നതിൽ നിരതിശയമാംവിധം ഉത്സുകയായിരുന്നില്ലേ? അനന്തരം എന്നു് അയോദ്ധ്യയെ അന്ധകാരമയമാക്കിത്തീർത്തു് യുവാക്കളായ രണ്ടു രാജ്ഭ്രാതാക്കളും സീതാദേവിയേയും കൂടെക്കൂട്ടി താപസവേഷധാരികളായി പെരുവഴിയിലിറങ്ങിയോ, അന്നു് നവോഢയായ ഊർമ്മിള രാജഹർമ്മ്യത്തിന്റെ നിഭൃതമായ ഏതൊ ഒരു ശയനമുറിയിലെ ധൂളിമെത്തയിൽ, തണുത്തമൊട്ടപോലെ, താഴെ മറിഞ്ഞുവീണു കിടന്നിരുന്നതു് ആക്കെങ്കിലും അറിയാമൊ? അന്നത്തെ വിശ്വവ്യാപിയായ വിലാപങ്ങൾക്കിടയിൽ വിതുമ്പിവിതുമ്പിക്കരയുന്ന ഈ പിഞ്ചുഹൃദയത്തിന്റെ അസഹ്യമായ ശോകത്തെ ആരെങ്കിലും തിരിഞ്ഞുനോക്കിയോ? കേവലമൊരു ക്ഷത്രിയവീരഭാര്യയുടെ വൈധവ്യദുഃഖത്തെ ഒരു നിമിഷം കണ്ടുസഹിപ്പാൻ ശക്തനല്ലാതിരുന്ന ആ ജഗദ്വിധ്വംസകൻപോലും അവളെ ഒരിക്കലെങ്കിലും തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ല!

ലക്ഷ്മണൻ ശ്രീരാമന്നായി സർവ്വപ്രകാരത്തിലും ആത്മദാനമനുഷ്ഠിച്ചു. ഗൌരവാനുഭവതമായ ആ കൃത്യത്തെ ഭാരതവർഷത്തിലെ ഓരോ ഗൃഹത്തിലും ഇന്നും കൊണ്ടാടുന്നുണ്ട്.

എന്നാൽ സീതയ്ക്കുവേണ്ടി ഊർമ്മിളയുടെ ആത്മവിലോപം സംസാരത്തിൽ മാത്രമല്ല, കാവ്യത്തിലുമാണ്. ലക്ഷ്മണൻ തന്റെ ദേവതായഗളഞ്ഞിന്നായ് തന്നെത്താൻ ഉഴിഞ്ഞിട്ടിരുന്നു. ഊർമ്മിളയാവട്ടെ, തന്നെക്കാൾ തനിക്ക് വലുതായ തന്റെ സ്വന്തം ഭർത്താവിനെ ദാനം ചെയ്തു. ആ വാസ്തവത്തെ കാവ്യത്തിലെഴുതിയില്ല. സീതയുടെ കണ്ണീരിൽ ഊർമ്മിള മാഞ്ഞുപോയി.

ലക്ഷ്മണൻ ഒരു പന്തീരാണ്ടു കാലം മുഴുവനും തനിക്ക് ഉപാസ്യരായ പ്രിയജനങ്ങളുടെ പ്രീതികരം സാധിപ്പിക്കുന്നതിൽ തന്റെ ജീവിതം നയിക്കയുണ്ടായി. നാരീജീവിതത്തിൽ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ ഈ പന്തണ്ടുസംവത്സരങ്ങളും എങ്ങിനെയാണ് ഊർമ്മിള കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു്? സലജ്ജമായ നവപ്രേമത്തിൽ ആമോദിതമായി വികസിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്ന ഹൃദയമുകുളത്തോടുകൂടി പ്രിയതമനോടൊപ്പം ആദ്യമായുള്ള മധുരമനോഹരമായ പരിചയമാരംഭിക്കുവാനുള്ള ഊർമ്മിളയുടെ ആ സുന്ദരമുഹൂർത്തത്തിൽ ലക്ഷ്മണൻ സീതാദേവിയുടെ രക്തചരണങ്ങളിൽ ആനതങ്ങളായ ദൃഷ്ടികളന്നി വനത്തിലേക്ക് ഗമിച്ചു. എപ്പോഴാണ് മടങ്ങിവന്നുവോ, അപ്പോഴെക്കും നവവധുവിന്റെ സുചിരപ്രണയാലോകവഞ്ചിതമായ ഹൃദയത്തിൽ ആ നവീനതയെങ്ങാനുമുണ്ടോ അവശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു! സീതാദേവിയോടൊപ്പം പരമദുഃഖിനിയായ ഊർമ്മിളയെ ആരെങ്കിലും താരതമ്യപ്പെടുത്തിയെങ്കിലോ എന്നുള്ള ആശങ്കകൊണ്ടായിരിക്കുമോ കവി സീതയുടെ സ്വർണ്ണമന്ദിരത്തിൽനിന്നും ശോകോജ്ജ്വലയായ ആ മഹാദുഃഖിനിയെ എന്നെന്നേക്കുമായി ദൂരെയകറ്റിയതു്—ജനകിയുടെ പാദപീഠത്തിന്നരികിലെങ്കിലും ഇരുത്തുവാൻ സാഹസപ്പെടാഞ്ഞതു്!

൨

സംസ്കൃതകാവ്യത്തിൽ വേറെ രണ്ടു തപസ്വിനികളും നമ്മുടെ ചിത്തഭൂവിൽ തപോവനം കെട്ടിയുണ്ടാക്കി താമസമുറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്—പ്രിയംവദയും അനസൂയയും. ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലേക്കു് പുറപ്പെട്ടപോകുന്ന ശകുന്തളയെ വഴിക്കുട്ടിയയച്ചശേഷം അവർ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് മടങ്ങിപ്പോന്നു. നാടകത്തിന്നുള്ളിലേക്കു് അവർ വീണ്ടും പ്രവേശിച്ചില്ല; നേരെ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിന്നകത്തു് ചെന്നുകയറി അവിടെ ഇരിപ്പായി.

എനിക്കറിയാം, കാവ്യത്തിൽ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ സ്ഥാനാധികാരമില്ലെന്നു്. കഠിനഹൃദയനായ കവി അദ്ദേഹത്തിന്റെ നായികാനായകന്മാരുടെ എതുയെതു അക്ഷയങ്ങളായ പ്രതിമകളും നിർമ്മിച്ചു് നിർദ്ദയമായ് വെള്ളത്തിൽ ഒഴുക്കിക്കളയുന്നു! എന്നാൽ അദ്ദേഹം എവിടെ ഏതൊരു ചരിത്രത്തെ കാവ്യത്തിന്റെ പ്രയോജനമനുസരിച്ചു് മുഴുമിക്കുന്നുവോ, അവിടെ അതു് നിശ്ശേഷം അവസാനിക്കുന്നുണ്ടോ? അരിശംകൊണ്ടു വീർയ്യുന്ന രണ്ടു ഋഷിശിഷ്യന്മാരും അമ്പരന്നു് ഏങ്ങിക്കരയുന്ന ഗൌതമിയും തപോവനത്തിലേക്കു് മടങ്ങിച്ചെന്നു് ഔത്സുക്യലോലകളായ രണ്ടു സഖികളോടു് രാജസദസ്സിലെ വൃത്താന്തങ്ങളും അറിയിച്ചപ്പോഴും അവർക്കു് തൽസമയം എന്തുപറഞ്ഞറിയിക്കണമെന്ന വിമർശനം ശകുന്തളാനാടകത്തിനു് അനാവശ്യംതന്നെ; എങ്കിലും ആ ഒരു കാരണത്താൽമാത്രം അവരുടെ ആ പറഞ്ഞറിയിക്കാത്തതും അളവറ്റതുമായ വേദന അവിടെത്തന്നെ അവസാനിച്ചുപോയോ? നമ്മുടെ മനസ്സിൽ അതു് വൃത്തത്തിലല്ലാതെയും ഭാഷയിലല്ലാതെയും എന്നും കിടന്നു് തിരിഞ്ഞുമറിയുവാൻ തുടങ്ങിയില്ലേ?

കാവ്യം വൈരക്കൽപോലെ കഠിനമാണു്. പ്രിയംവദയും അനസൂയയും ശകുന്തളയുടെ എതുത്തോളമൊരു അംശമായിരുന്നുവെന്നു് ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ, കണ്വന്റെ പുത്രിയുടെ അത്യന്തമായ ദുഃഖസമയത്തു് ആ സഖികളെ അനാവശ്യമായി ദൂരെ പരിത്യജിച്ചതു് കാവ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം

ഒരുപക്ഷേ ന്യായവിചാരസംഗതമായിരിക്കാം; പക്ഷെ അതു് നിഷ്ഠുരതയുടെ മൂർത്തിമാണു്.

ശകുന്തളയുടെ സുഖസൌന്ദര്യത്തെയും, പേരും പെരുമയേയും ഉയർത്തുവാൻതന്നെയാണു് ഈരണ്ടു ലാവണ്യപ്രതിമകളും അവരുടെ സവ്വസ്വവും കൊണ്ടു് അവളെ ചുറ്റിനിന്നിരുന്നതു്. ആ മൂന്നു സഖികളും വെള്ളംനിറച്ച കുടങ്ങളുമെടുത്തു് അകാലത്തു് പൂത്തുതുടങ്ങിയ പുതിയ മാലതീലതികയുടെയരികിൽ വന്നു നിലകൊണ്ട ആ മുഹൂർത്തത്തിൽ ദുഷ്യന്തൻ ശകുന്തളയെ മാത്രമാണോ മോഹിച്ചുതുടങ്ങിയതു്? തൽസമയം ഹാസ്യത്താലും, കൌതുകത്താലും, നവയൌവനത്തിന്റെ വിലോലമാധുര്യത്താലും, ആരാണു് ശകുന്തളയെ സമ്പൂർണ്ണയാക്കിത്തീർത്തതു്? ഈരണ്ടു താപസകുമാരികാതന്നെ. ശകുന്തള ഒറ്റയ്ക്കു് ശകുന്തളയുടെ മൂന്നിലൊരംശം മാത്രമാണു്. ശകുന്തളയുടെ അധികഭോഗവും അനസൂയയും പ്രിയംവദയുമാണു്. ശകുന്തളയുടെ സ്വാവകാശം സ്വല്പമത്രെ. പ്രേമാലാപത്തിന്റെ മുക്കാൽ ഭാഗവും അവർതന്നെയാണു് ഭംഗിയായി നടത്തിതു്. മൂന്നാമങ്കത്തിൽ ഒറ്റയ്ക്കിരിക്കുന്ന ശകുന്തളയ്ക്കു ദുഷ്യന്തനോടുള്ള പ്രേമാകുലതയെപ്പറ്റി വർണ്ണിക്കുന്നേടത്തു് കവിക്കു് അല്പം ബലക്ഷയമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്—ഏതാനുമൊരു ഒഴികഴിവിൽ ഗൌതമിയെ അവിടെക്കൊണ്ടുവന്നു് ഹാജരാക്കിട്ടാണു് അദ്ദേഹം ആശ്വസ്തനായതു്. അതിനുകാരണമെന്നു നാൽ, ശകുന്തളയെ ആർ ചുറ്റിപ്പിടിച്ചു് അവളെ സമ്പൂർണ്ണയാക്കിത്തീർത്തിരുന്നുവോ അവർ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. കുലയിൽ നിന്നു് കൊഴിഞ്ഞുവീണുപോയ പൂവിനു് ദിവസത്തെ ഉഗ്രമായ വെളിച്ചം മുഴുവനും സഹിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. കുലയോടുകൂടിയുള്ള ബന്ധവും ഇലകളുടെ ഏതാനും മറവും ഇല്ലെങ്കിൽ ദിവസത്തിന്റെ വെളിച്ചം പൂവിനേൽ അത്രതന്നെ കമനീയമായും കോമളമായും പതിയുന്നില്ല. നാടകത്തിലെ ഈ വിധമുള്ള ചില അവസ്ഥകളിൽ സഖികളോടുകൂടിയല്ലാത്ത ശകുന്തള എത്രയും നിസ്സഹായയായും, അസമ്പൂർണ്ണയായും, അനാവൃതയായും, നമുക്കു് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. അവളുടെ നേക്കൊന്നു് നോക്കുന്നതിനും നമുക്കു് സങ്കോചമുണ്ടാവുന്നു. ആ സന്ദർഭത്തിൽ ഗൌതമിയുടെ പൊടുന്നനവേയുണ്ടായ ആഗമനം വായനക്കാരുടെമനസ്സിന്നു് ഒരാശ്വാസമുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

രാജസദസ്സിൽവെച്ചു് ദുഷ്യന്തനു് ശകുന്തളയെ തിരിച്ചറിവാൻ സിദ്ധിക്കാഞ്ഞതിനുള്ള മുഖ്യകാരണം, അവളുടെകൂടെ അനസൂയയും പ്രിയംവദയുമില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടാണെന്നാണു് എന്റെ പക്ഷം.

ശകുന്തള പിരിഞ്ഞുപോയി. അതിനുശേഷം സഖികളും രണ്ടുപേരും ശൂന്യമായ തപോവനത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന ദുഃഖം അവരുടെ ബാല്യസഹചരിയുടെ വേർപാടൊന്നു മാത്രമായിരുന്നോ? ശകുന്തളയുടെ വേർപാടൊഴിച്ചു ഇതിന്നിടയിൽ തപോവനത്തിൽ വെറെ മാറ്റങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായിട്ടില്ലേ? ഉവ്വു്, അവർ ജ്ഞാനവൃക്ഷത്തിന്റെ ഫലത്തെ ആസ്വദിച്ചിരിക്കുന്നു. അവർക്കു് അറിവില്ലാതിരുന്നതു് ഇപ്പോൾ അറിഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു—കാവ്യത്തിലെ സാങ്കല്പികമായ നായികയുടെ വിവരണത്തെപ്പറ്റി വായിച്ചറിഞ്ഞിട്ടില്ല, അവരുടെ പ്രിയ സഖിയുടെ ഹൃദയത്തിന്നകത്തേക്കു് ഇറങ്ങിനോക്കിയിട്ടു്. ഇനിമേൽ ഇളംചെടികൾക്കു് വെള്ളം കോരിനനയ്ക്കുന്നതോടെ അവർ ഇടയ്ക്കിടെ തന്നെത്താൻ മറക്കുകയില്ലേ? ഇലകളുടെ ഇളക്കത്താലുണ്ടാവുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ കേട്ടു് അവർ അശോകവൃക്ഷത്തിന്റെ മറവിൽ ഒളിച്ചുനില്പുന്ന ഏതോ പുതിയ ആഗന്തുകന്റെ സാന്നിധ്യത്തെ ഇനി സംശയിക്കയില്ലേ? മാൻകുട്ടിക്കു് അവരുടെ പരിപൂർണ്ണമായ ആദരവുണ്ടോ ഇനിമേൽ ലഭിക്കുന്നു?

സഖികളുടെ നിലയിൽനിന്നും വേർതിരിഞ്ഞു് സ്വതന്ത്രകളായിത്തീർന്ന അനസൂയയേയും പ്രിയംവദയേയും സില്ലീസംകാരമർമ്മരിതമായ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തപോവനത്തിൽ അവരുടെ സ്വന്തമായ ജീവിതവൃത്താന്തത്തിലൂടെ ഇപ്പോഴും അന്വേഷിക്കാം. അവർ വെറും നിഴൽമാത്രമല്ലല്ലൊ. ശകുന്തളയോടൊപ്പം അവരും ഒരു ദിക്കിൽനിന്നു് പൊങ്ങി വേറൊരു ദിക്കിലെത്തി അസ്തമിച്ചു പോയിട്ടില്ലല്ലൊ. അവർ ജീവസ്സുള്ളവരാണു്, മൂർത്തിമതികളാണു്. രചിക്കപ്പെട്ട കാവ്യത്തിനും പുറത്തു്, അഭിനയിക്കപ്പെടാത്ത നാടകത്തിന്റെ നടുവഴിയിൽ, അവർ വളർന്നെത്തിയിരിക്കുന്നു. മുറുക്കെക്കെട്ടിയ വല്ക്കലത്തുണ്ടുകൊണ്ടു് അവരുടെ യൌവനത്തെ അമർത്തിനിർത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. അവരുടെ അകത്തെ കനത്തഭാവങ്ങളുടെ കുത്തിയൊഴുക്കു് അവരുടെ കളഹാസ്യത്തിനിടയിലൂടെ പുതിയ വർഷകാലത്തെ ആദ്യത്തെ മേഘമാലകളെന്നപോലെ അശ്രുഗംഭീരമായ ഒരു നിഴൽ പതിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും ചിലസമയങ്ങളിൽ തന്നെത്താൻ മറന്നിരിക്കാറുള്ള അവരുടെ ഹൃദയാങ്കണത്തിൽ അതിഥികളും വന്നു് മടങ്ങിപ്പോകാറുണ്ടു്. നാമും മടങ്ങിപ്പോന്നു.

൫

സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ വേറൊരനാദൃതകൂടിയുണ്ടു്. വായനക്കാരെ അവളുമായി പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതിൽ എനിക്കു് കുണ്ഠിതമുണ്ടു്. അവളും വേറെയാരുമല്ല, കാദംബരിയിലെ പത്രലേഖ. അവളെവിടെ പ്രവേശിച്ചു് ഒരെളിയ സ്ഥാനത്തു് ആശ്രയമെടുത്തുവോ അവിടെ അവൾക്കു് പ്രവേശിക്കേണ്ട പ്രത്യേകാവശ്യംതന്നെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ആസ്ഥാനം വളരെ ഇടുങ്ങിയതാണു്. അല്പമെങ്കാനുമീങ്ങോട്ടോ അങ്ങോട്ടോ കാൽതെറ്റിയാൽ വലിയ അപകടമാണു്.

കാദംബരി ആഖ്യായികയിൽ പത്രലേഖ ഏതൊരു പ്രകാരം സൂക്ഷ്മമായ സംബന്ധത്താൽ ആബദ്ധയായിരിക്കുന്നുവോ, അപ്രകാരമൊരു സംബന്ധം വേറെ സാഹിത്യങ്ങളിലൊന്നും കണ്ടിട്ടില്ല. പക്ഷെ കവി എത്രയും അനായാസമായി, ആശയശുദ്ധിയോടുകൂടി, ഈ അപൂർവ്വസംബന്ധത്തെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. യാതൊരേടത്തും ഈ ബന്ധത്തിനു് അല്പംപോലും മുറുക്കം തട്ടീട്ടില്ല, ഇത് പൊട്ടിപ്പോകുന്നതാണെന്നു് ശങ്കിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ.

യുവരാജാവായ ചന്ദ്രാപീഡൻ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കി കൊട്ടാരത്തിലേക്കു് തിരിച്ചു വന്നപ്പോൾ ഒരു ദിവസം രാവിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുറിയിൽ കൈലാസനെന്നു പേരായ ഒരു കഞ്ചുകി പ്രവേശിച്ചു. അവന്റെ പിന്നിൽ ഒരു കന്യക. അനതിയൌവനയായൊരുവൾ. അവളുടെ ശിരസ്സു് രക്താംബരത്താൽ മൂടിയിരുന്നു; നെറ്റിയിൽ ചന്ദനം കൊണ്ടുള്ള തിലകം; കടിപ്രദേശത്തിൽ രോമമേഖല; കോമളമായ തനുലതയുടെ ഓരോ വരിയും പുതുതായി വരച്ചെന്നപോലെ കാണപ്പെട്ടു. ഈ തരുണി തന്റെ ലാവണ്യപ്രഭാപൂരത്താൽ കൊട്ടാരത്തെ അലംകൃതമാക്കിത്തീർത്തു്, കിലുങ്ങുന്ന മണിനൂപുരത്താൽ വിഭൂഷിതങ്ങളായ ചരണപല്ലവങ്ങളോടുകൂടി കഞ്ചുകിയെ അനുഗമിച്ചു.

കഞ്ചുകി നമസ്കരിച്ചശേഷം നിലത്തു് ഇടത്തുകൈ കുത്തിക്കൊണ്ടു് അറിയിച്ചു, "കുമാര, അവിടുത്തെ മാതാവു്, മഹാമതി വിലാസവതി അരുളിച്ചെയ്യുന്നു—ഈ കന്യക പരാജിതനായ കുതുലേശ്വരന്റെ പുത്രിയാണു്, തടവുകാരിയാണു്, പത്രലേഖയെന്നാണു് പേരു്. അനാഥയായ ഈ രാജകന്യകയെ ഞാനിതുയുംനാം എന്റെ പുത്രിയെപ്പോലെയാണു് നോക്കി വളർത്തീട്ടുള്ളതു്. ഇപ്പോഴും ഇവളെ നിന്റെ താംബൂലവാഹി

നിയായി ഞാനയയ്ക്കുന്നു. വെറുമൊരു വേല
ക്കാരത്തിയെപ്പോലെ ഇവളെ കരുതരുതു്,
ഒരുത്തമശിഷ്യയെപ്പോലെ നോക്കണം. ഒരു
സ്നേഹിതയോടുകൂടി ആലോചിക്കാവുന്ന
കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം ഇവളെ അടുപ്പിച്ചുകൊ
ള്ളൂ. ഇവൾക്കു് നിന്റെ ഉറ്റപരിചാരിക
യായ്തീരുവാൻ സാധിക്കത്തക്കവിധം ഈ ക
ല്യാണാംഗിയെ മറ്റു കാര്യങ്ങളിലും നി
യോഗിച്ചുകൊള്ളൂ.'' കൈലാസൻ ഇതുയും
പറഞ്ഞപ്പോഴേക്കും പത്രലേഖ രാജകുമാരനെ
പുതിയ രീതിയിൽ പ്രണമിക്കയും ചന്ദ്രാപീ
ഡൻ ഇമയടയ്ക്കാതെ കുറെനേരം അവളെ
സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയശേഷം ''അമ്മയുടെ
കല്പനപോലെ എല്ലാമാവുന്നതാണു്'' എന്നു
പറഞ്ഞു് ദൂതനെ അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

പത്രലേഖ പത്നിയല്ല, പ്രണയിനിയുമല്ല,
കിങ്കരിയുമല്ല; ഒരു പുരുഷന്റെ സഹചരിമാ
ത്രമാണു്. ഇപ്രകാരമപൂർവ്വമായൊരു സഖീ
ത്വം രണ്ടു സമുദ്രങ്ങൾക്കിടയിൽ കിടക്കുന്ന
ഒരു മണൽത്തിട്ടപോലെയാണു്. എങ്ങിനെ
യാണു് അതു് നിലനിന്നുപോരുക? നവയൌ
വനയുക്തരായ കുമാരീകുമാരന്മാരുടെയിട
യിൽ അനാദികാലം മുതല്ക്കേയുള്ള പ്രബലമാ
യ ആകർഷണം ഇരുവശത്തുനിന്നും ഈ ചെറു
മണൽത്തിട്ടിനെ അനാദരിച്ചു് എന്തുകൊണ്ടു്
ലംഘിക്കുന്നില്ല?

എന്നാൽ കവിയാകട്ടെ അനാഥയായ ഈ
രാജകന്യകയെ എന്നെന്നേക്കുമായി ഈ അ
പ്രശസ്തങ്ങളായ ആശയങ്ങളുടെ ഇടയിലിരു
ത്തി; ഇട്ടുങ്ങിയ ഈ സ്ഥലത്തുനിന്നും അവളെ
പുറത്തേക്കൊരിക്കലും ഇറക്കീട്ടില്ല. ഭാഗ്യ
ഹീനയായ ഒരു ബന്ധനസ്ഥയുടെമേൽ ക
വിക്കു് ഇതിൽ പരമൊരുപേക്ഷയെന്താണു്
ഉണ്ടാകേണ്ടതു്? എതുയും നേരിയ ഒരു മറ
യുടെ പിമ്പിൽ താമസിച്ചിട്ടും അവൾക്കു്
അവളുടെ സ്വാഭാവികമായ സ്ഥാനം ലഭി
മായില്ല. ഒരു പുരുഷന്റെ ഹൃദയത്തിന്നരി
കിൽ അവൾ ഉണർന്നതന്നെ നിന്നു; അക
ത്തേക്കു് കാൽവെച്ചതേയില്ല. അച്ചടക്കമി
ല്ലാത്ത വസന്തത്തിന്റെ കാറ്റിൽപോലും
സഖിത്വമാകുന്ന ആ തിരശ്ശീലയുടെ ഒരു
മൂലക്കെങ്കിലും ഒരിക്കലും പൊങ്ങിപ്പറന്നില്ല.

സഖിത്വത്തിന്നാവട്ടെ യാതൊരു അവ
സ്ഥാഭേദവുമുണ്ടായില്ല. കവി പറയുന്നു—പത്ര
ലേഖ ആദ്യത്തെ ആ ദിവസംമുതൽ ചന്ദ്രാപീ
ഡന്റെ മുഖചലനത്തിൽ വേണ്ടുംവിധമറി
ഞ്ഞു് സേവനനിരതയായ്തന്നെ നിന്നു്, ആന
ന്ദിതയായ് ഇരുവരുകൾ ഇരിക്കുമ്പോഴും എ
ഴുന്നേല്ക്കുമ്പോഴും നടക്കുമ്പോഴും നിഴലെന്ന
പോലെ രാജപുത്രനെ വിട്ടുപിരിയാതെ അ
നുഗമിച്ചിരുന്നു. ചന്ദ്രാപീഡനും അവളെ
കണ്ടതുമുതൽ പ്രതിമുഹൂർത്തം അവളിൽ പ്രീതി
വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടതന്നെ വന്നിരുന്നു; അനു
ദിനം അവളോടുള്ള വാത്സല്യത്തെ പുലർത്തി
ക്കൊണ്ടിരുന്നു; വിശ്വാസ്യമായ കാര്യങ്ങളി
ലെല്ലാം അവളെ സ്വന്തമനസ്സിൽനിന്നും
വ്യത്യസ്തയല്ലെന്നു് രാജകുമാരൻ കരുതിക്കൊ
ണ്ടതന്നെ വന്നിരുന്നു.

ഈ ബന്ധം അപൂർവ്വമാംവിധം സുമധുര
മാണു്. എന്നാൽ ഇതിൽ സ്ത്രീക്കുള്ള അവകാ
ശത്തിന്നു് പരിപൂർണ്ണതയില്ല. സ്ത്രീകൾക്കു്
മറ്റു സ്ത്രീകളോടു് ഏതൊരു പ്രകാരം ലജ്ജാ
ഹീനമായ സഖിത്വമുണ്ടാവാനുണ്ടോ, പുരുഷ
നോടു അപ്രകാരമുള്ള സങ്കോചരഹിത
വും വേർപിരിയാത്തതുമായ ഒരു പെരു
മാറ്റംമൂലം പത്രലേഖയുടെ സ്ത്രീസഹജ
മായ മര്യാദയുടെ കാദംബരീകാവ്യത്തിൽ അ
വജ്ഞയോടുകൂടിയ ഒരു സൂചന വായന
ക്കാരെ ഏറ്റടിക്കുന്നില്ലേ? എന്തൊന്നി
ന്റെ അലർടിയാണു്? ആശങ്കയുടേതല്ല, സം
ശയത്തിന്റെയുമല്ല. കാരണമെന്തെന്നാൽ,
കവി ആശങ്കയ്ക്കോ സംശയത്തിന്നോ അല്പ
മെങ്കിലുമൊരവസരം അനുവദിച്ചുകൊടുത്തെ
ങ്കിൽ അതു പത്രലേഖയുടെ സ്ത്രീത്വത്തെ
സ്വല്പമെങ്കിലും ബഹുമാനിച്ചുവെന്നു് നമുക്കു്
സമാധാനപ്പെടാമായിരുന്നു. പക്ഷെ ഈ യുവ

തിയുടേയും യുവാവിന്റേയുമിടയിൽ ലജ്ജയുടെയാവട്ടെ, ആശങ്കയുടേതാവട്ടെ, സന്ദേഹത്തിന്റേതാവട്ടെ യാതൊരുവിധം ലാഞ്ഛനയുടെ നിഴലാട്ടം പോലുമില്ല. ഈ അസാധാരണമായ ബന്ധംമൂലം പത്രലേഖ അന്തഃപുരംതന്നെ വേണ്ടെന്നുവെച്ചു. എങ്കിലും സ്ത്രീയും പുരുഷനും തമ്മിലുള്ള അടുത്ത പെരുമാറ്റത്തിൽ സ്വാഭാവികമായുണ്ടാവാവുള്ള സങ്കോചംമൂലം, അല്ലെങ്കിൽ സഹാസ്യമായ ഒരു ഒളികളിയുടെ മറവിൽ തുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു മനസ്സ് സ്വതന്ത്രമായി തളിരിടുകപോലും ഇവരുടെയിടയിലുണ്ടായില്ല. അതുകാരണം, ഈ അന്തഃപുരത്തെ അവഗണിച്ചിറങ്ങിയ കന്യകയായി നമ്മുടെ മനസ്സിൽ സദാ ക്ഷോഭമുണ്ടാകുന്നു.

ചന്ദ്രാപീഡനുമായി പത്രലേഖയുണ്ടായിരുന്ന സാമീപ്യം കുറച്ചൊന്നുമല്ല. ദിഗ്വിജയഘോഷയാത്രയിൽ പത്രലേഖയെ ആനപ്പുറത്ത് മൻവശത്തിരുത്തി രാജപുത്രൻ പിന്നിൽ ആസനസ്ഥനായി. രാത്രിസമയത്ത് ശിബിരത്തിൽ ചന്ദ്രാപീഡൻ തന്റെ ശയനീയിൽ ശയിതനായി, അധികം അകലെയല്ലാതെ ചാരിക്കിടക്കുന്ന പുരുഷസഖാവായ വൈശമ്പായനനോട്ടക്കുടെ കാൽത്തലം ആലോചിക്കുമ്പോഴും, നിലത്തവിരിച്ച മെത്തയിൽ സഖിയായ പത്രലേഖ ഉറങ്ങിക്കിടപ്പുണ്ട്.

ഒടുവിൽ, കാദംബരിയുമായി ചന്ദ്രാപീഡനും എത്രപ്രാവം പ്രണയസംഘടനമുണ്ടായോ, അപ്പോഴും പത്രലേഖ അവളുടെ എന്നിയ സ്ഥാനത്തുതന്നെ ഒതുങ്ങി നിന്നിരുന്നു. കാരണം, ഒരു പുരുഷന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു സ്ത്രീക്ക് എത്രമാത്രം സ്ഥാനം ലഭിക്കാൻ സാദ്ധ്യമാണോ, അതിന്റെ ഒരു വക്കിനെ മാത്രമേ പത്രലേഖ അംഗീകരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അവിടം മഹാമഹോത്സവത്തിനുവേണ്ടി എപ്പോഴും ഒഴിച്ചിടേണ്ടിവന്നുവോ. അപ്പോഴും ഈ ഒരു വക്കിൽനിന്നും അവളെ മാറിനിൽക്കേണ്ട ആവശ്യംതന്നെയുണ്ടായില്ല.

പത്രലേഖയുടെമേൽ കാദംബരിക്ക് അസൂയയുള്ളതായി ഒരു സൂചനപോലുമില്ലാ എന്നു മാത്രമല്ല ചന്ദ്രാപീഡനു പത്രലേഖയോടുള്ള പ്രീതിബന്ധത്തെ ആദരിച്ച് കാദംബരി അവളെ പ്രിയസഖിയായി സാദരം അംഗീകരിച്ചു. കാദംബരീകാവ്യത്തിൽ പത്രലേഖ ഏതൊരു അപത്രപമായ ഭൂഖണ്ഡത്തിൽ പരിലസിക്കുന്നുവോ, അവിടെ അസൂയയില്ല, സങ്കടമില്ല, വേദനയില്ല. അവിടം സ്വർഗ്ഗത്തെപ്പോലെ നിഷ്ളങ്കമാണ്; പക്ഷെ സ്വർഗ്ഗത്തിലെ അമൃതബിന്ദു അങ്ങെവിടെ?

പ്രേമത്തിന്റെ അത്യുത്തീയോടുകൂടിയ അമൃതപാനം അവളുടെ മുമ്പിൽവെച്ചുതന്നെ നടക്കുന്നു. അതിന്റെ സൗരഭ്യത്തിൽ അവളുടെ സിരയിലെ രക്തം ഒരിക്കലെങ്കിലും തുടിച്ചിട്ടില്ലേ? അവളും ചന്ദ്രാപീഡന്റെ നിഴൽ മാത്രമാണോ? രാജകുമാരന്റെ തപ്ത യൌവനത്തിന്റെ ചൂട് അവളെ സ്പർശിച്ചിരുന്നില്ലേ? ആ പ്രശ്നത്തിനു സമാധാനം നല്കാനും കവി മടിച്ചു. കാവ്യസൃഷ്ടിയിൽ അവളും അത്യുഷ്ണമാത്രം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടവളാണ്.

പത്രലേഖ കുറച്ചുകാലം കാദംബരിയുടെകൂടെ ഒറ്റയ്ക്ക് താമസിച്ചശേഷം ചന്ദ്രാപീഡന്റെനാട്ടിൽ മടങ്ങിവന്നു പുണ്ഡരീകനെ കണ്ടു സംസാരിച്ചു അകലെനിന്നും നമസ്കരിച്ച ചന്ദ്രാപീഡനോടുള്ള തന്റെ ഉൽപ്രീതി പ്രകാശിപ്പിച്ചു നിലകൊണ്ടു. അതോടൊപ്പം പത്രലേഖ കാദംബരിയിൽനിന്നും രാജകുമാരനു ലഭ്യമായ വേറൊരു വൈഭവപ്രസാദമായി മാറി. അതിശയിക്കത്തക്ക ആദരവോടുകൂടിയുവരാജാവു് ആസനത്തിൽനിന്നുമെഴുന്നേറ്റ് അതിനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു.

ചന്ദ്രാപീഡന്റെ അത്യാദരവോടുകൂടിയ ആലിംഗനം ഹേതുവാണ്തന്നെ പത്രലേഖ കവിനാൽ അനാദൃതയായി. നമുക്കു പറയാം, കവി അന്ധനാണെന്നു്. കാദംബരിയേയും മഹാശ്വേതയേയും മാത്രം നോക്കിനോക്കി

സാഹിത്യസമീക്ഷ

നവമുകുളം

[ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:—സരളാരാമവർമ്മ, ബി. എ., 75മൈൻഡ്രൈവ്,
ബോമ്പേ— "മംഗളോദയം," തൃശ്ശൂർ—വില 1 ക. 4 ണ.]

പുതുമയുള്ള ഒമ്പതു ചെറുകഥകളാണ്, തന്റെ സാഹിത്യവല്ലരിയുടെ നവപ്രസൂതിയായ "നവമുകുള"ത്തിൽ മിസിസ്. സരളാരാമവർമ്മ ബി. എ. ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കൈരളീനിശ്ചടത്തിൽ ഇന്നു് ഏറ്റവുമധികം ആമോദം പരത്തിക്കൊണ്ടു വളരുന്ന ലഘുകഥാശാഖയിൽ, ജനസാമാന്യത്തിനു സുസമ്മതമായ ഒരു സ്ഥാനം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥകർത്രിയുടെപേർ, മാസികകളും പത്രങ്ങളും വായിക്കുന്നവർക്കു സുപരിചിതമാകുന്നു. "മുകുള"ങ്ങളുടെ നിലയിൽനിന്നും പരിണതങ്ങളായി ഫുല്ലകുസുമങ്ങളുടേയും നല്ല ഫലങ്ങളുടേയും നിലയിലേയ്ക്കെത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള അനേകം ചെറുകഥകൾ, ഈ ശ്രീമതിയുടെ പ്രതിഭ മലയാളത്തിനു് സമ്മാനിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവയും ക്രമേണ പുസ്തകരൂപത്തിൽ ഇതുപോലെ പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായാൽ അനുവാചകന്മാർക്കു് അതൊരനുഗ്രഹമായിരിക്കുമെന്നു് ആദ്യംതന്നെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകൊള്ളുന്നു. എന്തെന്നാൽ, ഹൃദയത്തിനു വികാസവും മനസ്സിനു് ഉന്മേഷവും ഒരേ സമയത്തുതന്നെ അനായാസം നല്കുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളായ് ഇത്തരം കഥകൾ സർവ്വഥാ, സർവ്വത്ര, സ്വാഗതാർഹങ്ങളായിരിക്കുമെന്നതിനു സംശയമില്ല.

ചുറ്റും കാണുന്ന ജീവിതത്തിലെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ, അവ എത്രതന്നെ കഷ്ടാരിഷ്ടമയങ്ങളായാലും വേണ്ടതില്ല, കാണുന്നപടി തന്നെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു്, അവയിലെ വൈകൃതങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനു

കവിയുടെ കണ്ണുകൾ മഞ്ഞളിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു—ഈ എളിയ ബന്ധനസ്ഥനെ കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പ്രണയതൃഷ്ണാർത്തവും ചിരാപഹൃതവുമായ ഒരു നാരീഹൃദയം ഇവളിലുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുതതന്നെ അദ്ദേഹം മറന്നുപോയി. ബാണഭട്ടന്റെ സങ്കല്പം മുക്തഹസ്തമാണു്; അസ്ഥാനത്തിലും അപാത്രത്തിലും അദ്ദേഹം കരുണ കോരിച്ചൊരിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന കൃപണതമൂഴവനും ഈ അനാഥയായ രാജകുമാരിയുടെ നേർക്കായിരുന്നു. പക്ഷപാതദൂഷിതമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ധതനിമിത്തം പത്രലേഖയുടെ ഹൃദയത്തിലെ നിഗൂഢതമമായ വാസ്തവാത്ഥം അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹം കരുതിയിരിക്കാം, ഓളത്തിനു് ഉരുണ്ടുകളിക്കാൻ ഏതൊരു പരിധി അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ചുകൊടുത്തുവോ, അതു് ആ അർത്ഥിയോളമെത്തിനിന്നുപോയെന്നു്—പൌർണ്ണമിച്ചന്ദ്രന്റെ സമാഗമത്തിലും ആ തിരമാല തന്റെ കല്പനയെ ലംഘിച്ചില്ലെന്നു്. അതുകൊണ്ടാണു് കാദംബരി വായിക്കുമ്പോളൊക്കെയും തോന്നാറുള്ളതു്, ബാക്കിയുള്ള നായികമാരെ കവി അനാവശ്യമായ ബാഹുല്യത്തോടുകൂടി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്, പത്രലേഖയെപ്പറ്റിമാത്രം ഒന്നുംതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു്.

പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന പുരോഗമനേച്ഛുക്കളായ ഇന്നത്തെ മലയാളഖണ്ഡകഥാകൃത്തുക്കളുടെ ഇടയിൽ മിസിസ് സരള രാമവർമ്മയ്ക്ക് ഗണ്യമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടെന്നു "നവമുകുളം" പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നു. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥകർത്രി തന്റെ പ്രതിഭാദർപ്പണത്തെ പ്രത്യേകമായി തിരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളതു്, പ്രേമം, വിവാഹം, ഗാർഹികജീവിതം എന്നിവയുടെ പരിധികളിൽ ഇന്നും കണ്ടുവരുന്ന ഗതിവിഗതികളുടെ നേർക്കാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ, വൈവിധ്യവും വൈചിത്ര്യവും വേണ്ടുവോളം കളിയാടുന്ന കഥാമുകുളങ്ങളെ ഏതാണ്ടൊരു ചരടിലിണക്കിക്കോർത്തു കെട്ടിയിരിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണല്ലോ.

(1) പ്രഥമദർശനത്തിൽ അന്യോന്യം ആകൃഷ്ടരാകുന്ന യുവതീയുവാക്കന്മാർ "സമുദ്രത്തിൽചെന്നുചേരുവാൻ വെമ്പിപ്പായുന്ന നദികളെപ്പോലെ മുന്നോട്ടു പായുന്നു"—പക്ഷെ, വ്യത്യസ്താദർശത്തോടുകൂടിയ രക്ഷാകർത്താക്കന്മാരുടെ ഇടയ്ക്കു ചാടിവീണ് അലമ്പാക്കുന്നതു് ഇങ്ങനെയാണ്:—"പോടിപെണ്ണേ! പ്രേമം! പ്രേമം! പ്രേമംതിന്നാൽ വയറുനിറയുമോ? പോടിവിഡ്ഢിത്തം പറയാതെ. നീ ഞാൻ പറയുന്ന ആളെത്തന്നെ വിവാഹം ചെയ്യണം. ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചപോലെത്തന്നെ കാര്യങ്ങൾ നടക്കുമോ എന്നറിയട്ടേ!".....ശരി; കാര്യങ്ങൾ അങ്ങനെതന്നെ നടന്നു; അതോടുകൂടി രണ്ടു ഹൃദയങ്ങളും തകർന്നു! (2) മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ നിശ്ചയംമാത്രം അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു് തന്റെ ഭാവിഭർത്താവിന്റെ മുഖദർശനംപോലും കാംക്ഷിക്കാതെ, "കറുത്തുതടിച്ച ശരീരവും സല്ലും പതിഞ്ഞ മൂക്കും ചെറിയകണ്ണുകളും പുറത്തേറിയ പല്ലുകളും" മറവുചെന്നു ഒരു വൈരൂപ്യമൂർത്തിയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യുന്ന ശ്രീദേവി പ്രഥമനിശയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഥമദർശനത്തിൽ വടുക്കുന്നതും, അനന്തരം ഗത്യന്തരമില്ലാതെ വിധിയ്ക്കു കീഴടങ്ങി വൈവാഹികജീവിതം കാഞ്ഞിരക്കഷായംപോലെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതും, ഒടുവിൽ, സമാനാവസ്ഥയിലുള്ള ഒരു സഖിയുടെ സംപ്രാപ്തികണ്ടു് "എട്ടുമാസമായി താൻ പിച്ചിച്ചീന്തിക്കളഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ആ ദാമ്പത്യലത"യെ വീണ്ടും നനച്ചു വളർത്തുന്നതുമാണു് മറെറാരു കഥ. (3) തറവാടിത്തം തുളുമ്പുന്ന ഒരു പ്രൌഢയായ "കുഞ്ഞിലക്ഷ്മിയമ്മ"യ്ക്കു് മര്യാദയ്ക്കാരാളുണ്ടായതായിരുന്നു; പക്ഷെ അയാളെ ഉഗ്രശാസനനായ അമ്മാമൻ തല്ലിപ്പുറത്താക്കി; എന്താ ചെയ്യാ! അവളൊരു പെണ്ണല്ലേ? എങ്കിലും "കുഞ്ഞിലക്ഷ്മിയമ്മയുടെ രഹസ്യബന്ധത്തെപ്പററി ജനങ്ങൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടു, പുച്ഛിച്ചു, ആക്ഷേപിച്ചു".....അവരൊരു സ്ത്രീയല്ലേ എന്നുമാത്രം ആക്ഷേപിക്കുവാൻ തോന്നിയില്ല! (4) ആദർശലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു്, വിവാഹത്തെപ്പററി കനകക്കിനാവുകൾ കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രൊഫസർ രാജശേഖരനു് പ്രേമപരാജയം വന്നുചേർന്നതിലെന്താണത്ഭുതം? "ആദർശംപോലെയൊരു സ്ത്രീയെ കാണും; സ്നേഹിക്കും. പക്ഷെ അവർ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചില്ലെന്നുവരും. അതല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നുവരും. അതു പറഞ്ഞതെവരുമ്പോൾ വേറെ കല്യാണം കഴിക്കും; ആ സ്ത്രീയെ സ്നേഹിക്കാൻ സാധിക്കയുമില്ല." ഇങ്ങനെയുള്ള "പ്രേമപരാജയ"ങ്ങൾ നമ്മുടെ ചുറ്റും എത്രയെത്ര നാം ഇന്നും കണ്ടുവരുന്നു! (5) ഇതൊന്നും കൂടാതെ യഥേഷ്ടം വിവാഹജീവിതമധു സുഖമായി ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെത്തന്നേ, ദമ്പതികളിൽ ഒരാൾക്കു് പണ്ടൊരുകാലത്തു് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്ന പ്രേമത്തിന്റെ ഒന്നാം പതിപ്പിന്റെ" സ്മരണ അനാവശ്യമായി വലിച്ചിട്ടു് "പുലിവാൽപിടിച്ചു", രണ്ടാംപതിപ്പു മലീമസമാക്കിത്തീർക്കുന്ന അസംപ്രേക്ഷ്യകാരിത്വം ഒരു ഭാഗത്തു്; (6) വിദേശവാസത്തിനുപോയ ഭർത്താവു കാലാന്തരത്തിൽ ഏറെവും അപ്രതീക്ഷിതവും ആകസ്മികവുമായവിധം മടങ്ങിവരുമ്പോൾ, ആ ഭർത്താവു് ഇഹലോകവാസം

വെടിഞ്ഞുപോയി എന്നു് ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിച്ചു്, രക്ഷാകർത്താക്കളുടെ നിർബ്ബന്ധം സഹിക്കവയ്യാതായതുകൊണ്ടു മാത്രം വൈമനസ്യത്തോടുകൂടി രണ്ടാം വിവാഹം കഴിച്ചിരുന്ന ഭാര്യയെ അമ്പരപ്പിക്കുന്ന വിധിയുടെ വികൃതി മറെറാരു ഭാഗത്തു്; (7) "ഒന്നല്ലാ, പത്തു തവണ, തന്റെ അടുക്കൽ പ്രാർത്ഥനയുംകൊണ്ടു വന്നു് താൻ പുല്ലുപോലെ വിചാരിച്ച" ഒരു യുവാവു്, താനറിയാതെ, രക്ഷാകർത്താക്കളുടെ ആനുകൂല്യം മാത്രം അവലംബിച്ചു്, തന്നെ വിവാഹം കഴിക്കുന്ന പാവന മുഹൂർത്തത്തിൽ, അപമാനിതയായ അംഗന, അനുകരമായ പ്രതികാരമെന്നോണം ഭർത്താവിനെ അവഹേളിക്കുന്നതും, ഉള്ളിൽ വെളിച്ചംവീണ ആ ഉദാരമനസ്കൻ മറെറാരു സഹധർമ്മിണിയെ തേടി രഹസ്യമായി കടക്കുന്നതുമായ കഴ്ച ഇനിയൊരു ഭാഗത്തു്; (8) പ്രേമത്തെക്കുറിച്ചും മറെറാരു വലിയ ആദർശങ്ങളെപ്പറ്റിയുമില്ലാതെ, നാട്ടുനടപ്പനുസരിച്ച ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ഭർത്തൃമതിയായി, ആണ്ടുതോറും കാനേഷുമാരിക്കണക്കിൽ ഓരോ സംഖ്യ വീതമെങ്കിലും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു്, സന്തതിയും ദാരിദ്ര്യക്ലേശവും ഒപ്പം വർദ്ധിപ്പിച്ചു്, എല്ലാം ദൈവഹിതമെന്നുവെച്ചു് അരിഷ്ടിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന തൊഴിലാളിയുടെ കെട്ടിയവൾ വേറെയൊരു ഭാഗത്തു—ഇങ്ങനെ പോകുന്നു വിവാഹജീവിതം.(9)അമ്മാമന്റെ മകളെ മരുമകൻ വിവാഹം ചെയ്യുക എന്ന പഴയ ഏർപ്പാടനുസരിച്ചു് "അമ്മു"വിനെ "ദാമു" സംബന്ധംചെയ്യണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന കാരണവൻ ആ നിശ്ചയത്തെക്കുറിച്ചു യാതൊന്നും പുറത്തു പറയാതിരിക്കേ, "ദാമു" സ്വയം വേറെ വിവാഹബന്ധത്തിലേർപ്പെടുന്നു; എല്ലാവർക്കും അതു വലിയ ഇച്ഛാഭംഗത്തിനു വഴിയാകുന്നു, എന്നാൽ തറവാടിലെ മുത്തശ്ശി എതു എളുപ്പത്തിൽ കഴപ്പം തീർപ്പാനുള്ള ഉപദേശം നൽകുന്നു എന്നു നോക്കുക: "അമ്മുവിനെ ദാമുവിന്റെ അനിയൻ സമ്മതം ചെയ്യോട്ടെ. നമുക്കു ദാമുവാസ്സും വ്യത്യാസല്യല്ലോ".....മുത്തശ്ശിയുടെ യുക്തി എല്ലാവർക്കും സ്വീകാര്യമായിത്തോന്നി. പക്ഷെ, വാതിലിന്റെ മറവിൽ ഒരു തേങ്ങലും കാൽപ്പെരുമാറ്റവും കേട്ടപ്പോൾ എല്ലാവരും ആശാഭംഗത്തോടെ മുഖത്തോടുമുഖംനോക്കി. മുത്തശ്ശി പറഞ്ഞു: അതൊക്കെ ശരിയായിക്കോളും. സാരല്യോ.....രാമ.....രാമ."

പഴയതും പുതിയതും തമ്മിലുള്ള അന്തരം ഇതിലടങ്ങീട്ടുണ്ടു്. പൂർവ്വസങ്കേതങ്ങളോടും അന്ധപാരമ്പര്യങ്ങളോടും പടവെട്ടണമെന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥിഭൂതസന്ദേശം "നവമുകുള"ത്തിലെ മിക്ക കഥകളിലും അനുവാചകനാക്കു കേൾപ്പാൻ കഴിയും. ശ്രീമാൻ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ മർമ്മഗ്രാഹിണിയായ അവതാരികയിൽ എടുത്തു കാണിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ, "വ്യക്തിജീവിതത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രസുഗമമായ വികാസത്തിനു പ്രതിബന്ധമായി നിൽക്കുന്ന സമുദായാചാരങ്ങളോടു സംശയവും, അവയുടെ പിടിയിൽ ഞെരിയുന്ന ഹൃദയങ്ങളോടു ധീരമായ സഹാനുഭൂതിയും" ഗ്രന്ഥകർത്രി പ്രകടമാക്കുന്നുണ്ടു്; "മാനസികനിയമങ്ങളുടെ അപഗ്രഥനത്തിലുള്ള കൌതുകം ഈ സഹാനുഭൂതിയ്ക്കു് എപ്പോഴും തുണനിൽക്കുന്നു" എന്നു മി: കുറുപ്പു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ളതും കഥകളിൽനെടുനീളം നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടു്; നാനാത്വത്തിൽ കാണുന്ന ഐക്യവും ഇതുതന്നെയാണു്.

പ്രേമത്തിന്റെ വഴിക്കല്ല വിവാഹത്തിന്റെ പോക്കു്; പലപ്പോഴും വിപരീതഗതികളാണവ; അങ്ങിനെവരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ, പ്രേമമസൃണങ്ങളായ ഹൃദയങ്ങളും ആശാഭംഗത്തെ ഏതെല്ലാം പ്രകാരങ്ങളിലാണു നേരിടുന്നതു്? ഇന്നത്തെ പല ചെറുകഥകളിലും കാണുന്നതുപോലെ, "നവമുകുള" കഥകളിൽ, കാമുകീകാമുകന്മാരുടെ ജീവിതം ആത്മഹത്യയിൽ പര്യവസാനിക്കുന്നില്ല. നേരേമറിച്ചു് അവർ തന്നേടത്തോടും വിനയത്തോടും കൂടി

പരിതഃസ്ഥിതികൾക്കു വഴങ്ങിക്കൊടുത്തു് "വൈതസീവൃത്തി" അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടു സംതൃപ്തിതേടുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ആവിധത്തിൽ അവർ നമ്മുടെ അനുകമ്പയ്ക്കു കൂടുതൽ അർഹരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെയാണു് അനുഭാവമില്ലാത്ത, അന്ധസങ്കേതവിധേയമായ സമുദായത്തിന്റെ മർദ്ദനത്തിനെതിരായി "ഇങ്കിലാബു് സിന്താബാദു്" വിളിക്കുവാൻ അനുവാചകന്മാർ പ്രേരിതരാകുന്നതു്.

എന്നാൽ ഈവക ചിത്രങ്ങൾക്കെല്ലാം ഒരു മറുവശമില്ലേ? ഉണ്ടു്; തീച്ചയായും ഉണ്ടു്. യുവതീയുവാക്കന്മാർക്കു പ്രഥമദർശനത്തിൽ അന്യോന്യം അനുഭവപ്പെടുകയാവുന്ന ആകർഷണമെല്ലാം യഥാർത്ഥപ്രേമമായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ തമ്മിൽ കൂട്ടിയടുപ്പിച്ച സംസാരം നിലനിർത്തുവാനുള്ള പ്രകൃതി കൌശലം മാത്രമായ ആ വികാരത്തിന്റെ ഉറവുകൾ പ്രകൃതിധർമ്മനിർവ്വഹണത്തിനു വേണ്ടിടത്തോളം കാലം നിലനിന്നതിനു ശേഷം പിന്നീടു തീരെ വറ്റിപ്പോയാലും അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. സംസ്കാരസമ്പന്നമായ സമുദായത്തിന്റെ മയ്യിട്ടെഴുത്തു സ്ത്രീപുരുഷബന്ധത്തിനു ദാർഢ്യവും ദൈർഘ്യവും ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ അതിനടിസ്ഥാനമായ ഉപാധികൾ വേറെയും പലതുണ്ടു്—വെറും പ്രഥമദർശനത്തിലെ ആകർഷണംമാത്രം പോരാ എന്നർത്ഥം. ആത്മാവിനെ ആത്മാവിനോടു ചേർക്കുന്നതായ ആ യഥാർത്ഥപ്രേമമൊന്നു വേറെതന്നെയാണു്. കാമുകീകാമുകന്മാർ തമ്മിൽ ആദ്യം കാണുമ്പോഴത്തെ പരസ്പരം തോന്നുന്ന "ഭ്രമം" എല്ലാം അത്തരം പ്രേമമായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല; അതുകൊണ്ടു്, അതു എല്ലായ്പോഴും പ്രോത്സാഹനാർഹമായിക്കൊള്ളണമെന്നുമില്ലാ;—രണ്ടാമതു്, ലൈംഗികമായ തൃഷ്ണാത്യാഗപരങ്ങളായ ഉന്നതാദർശങ്ങളിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവിടുന്നതുകൊണ്ടും സംതൃപ്തി ഉണ്ടാകാവുന്നതാണു്; "കുഞ്ഞിലക്ഷ്മിഅമ്മ" യെപ്പോലെതന്നെയാകണം എല്ലാവരുമെന്നില്ല. പക്ഷെ നമ്മുടെ ചുറ്റും ഭൂരിപക്ഷം "കുഞ്ഞിലക്ഷ്മിഅമ്മ"മാരെയാണു കാണുന്നതെന്നുള്ളതു പരമാർത്ഥവുമാണു്. ലോകം ഇന്നു് എങ്ങനെ ഇരിക്കുന്നു എന്നാണല്ലോ ചെറുകഥകളിൽ സ്പഷ്ടമാകുന്നതു്, എങ്ങനെ ഇരിക്കണം എന്നല്ലല്ലോ. അതിനാൽ ഈ പ്രകരണം ഇവിടെ അധികം വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

സർവ്വോപരി, നവമുകുളത്തിന്റെ ഹൃദയാവർജ്ജകത്വം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് ഇതിലൊന്നുമല്ലതാനും! ആനക്കൊമ്പിനെൽ "താജ് മഹാൽ" കൊത്തിയുണ്ടാക്കുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു സൂക്ഷ്മാരകലയാണു് "നവമുകുള"കർത്തൃക്കു് സ്വഭാവേന സാധീനം. ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയ തോതിലുള്ള സാമുദായിക ജീവിതവശങ്ങളെഏറ്റവും കൌശലം വിളങ്ങുന്ന മനോഹരശില്പവേലകൊണ്ടു പ്രകാശിപ്പിക്കുക; അതും നിസർഗ്ഗമധുരമായ രീതിയിൽ: അകൃത്രിമസുഭഗവും അക്ലിഷ്ടപ്രസന്നവുമായ ഭാഷയിൽ. സാധാരണ സംഭാഷണഭാഷയുടെ ശൈഥില്യവും സ്വാതന്ത്ര്യവും, രസഭ്രഷ്ടമായ സാഹിത്യഭാഷയുടെ അനാലംകൃത ഭംഗിയും ആഹ്ലാദജനകത്വവും കൂടിച്ചേർന്ന വ്യക്തിമുദ്രാങ്കിതമായ ഒരു ശൈലി "നവമുകുള"ത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകതതന്നെയാണു്—അതിന്റെ അഴകും ഒഴുക്കും കേവലം അഭ്യസ്യയാഹ്മാണെന്നു പറയാം. മലയാളത്തിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള എഴുത്തുകാർ (വിശേഷിച്ചും എഴുത്തുകാരികൾ) വളരെച്ചുരുക്കമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ.

ആരുടെ വിജയം?

[രാഷ്ട്രീയ പശ്ചാത്തലമുള്ള ഏകാങ്കനാടകം.]
ഗ്രന്ഥകർത്താ: നാഗവള്ളിൽ ആർ. എസ്സ്° കുറുപ്പ്
പ്രകാശകൻ: തോമസ് പാപ്പി വേലിക്കളം, ആലപ്പുഴ.

—പി. കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ

വഞ്ചിരാജ്യത്തിൽ 'പത്തിൽപരം സംവത്സരക്കാലത്തെ' പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി കൈവന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം ആഘോഷിക്കുവാനായി 'ത്യാഗത്തിന്റെയും അക്രമരാഹിത്യത്തിന്റെയും ശാന്തിയുടെയും സമാധാനത്തിന്റെയും ചിഹ്നമായ' ത്രിവർണ്ണപതാകയുംകൊണ്ട് ആനന്ദപുളകിതനായ കോൺഗ്രസ്സുകാരൻ മുമ്പോട്ടുവരുന്നു. ഈ വിജയം സ്വന്തം പരിശ്രമത്തിന്റെ കൃത്യകയാണെന്നഭിമാനിക്കുന്ന കോൺഗ്രസ്സിനെ അമംഗളശബ്ദംകൊണ്ട് അലട്ടുവാനായി നാലുവശത്തുനിന്നും ഇതരസംഘടനകളും തിരക്കിക്കൂട്ടുന്നു— തൊഴിലാളി, മഞ്ഞവസ്ത്രക്കാരനായ എസ്°. എൻ. ഡി. പി. ക്കാരൻ, തമിഴൻ, മുസ്ലീം, വിദ്യാർത്ഥികോൺഗ്രസ്സ്°—ഇവരാരും കോൺഗ്രസ്സിന്റെ കൃത്യകവാദത്തിനു വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നില്ല. ഈ കോലാഹലത്തിനിടയിൽ വഞ്ചിമാതാവു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് ഓരോരുത്തനേയും സമാധാനിപ്പിക്കുന്നു. അധികാരം മോഹിക്കാതെ പൊതുജനങ്ങളെ സേവിക്കുന്ന ജനകീയ സാഹിത്യകാരനും, തോളിൽ കലപ്പയും മുതുകിലെത്തുന്ന വസ്ത്രവും തലയിൽ തൊപ്പിപ്പാളയുമായി ത്യാഗസന്നദ്ധമായ ജീവിതം മാത്രം അനുവർത്തനമായിച്ചെയ്യുന്ന കഷ്ടകർഷകത്തൊഴിലാളിയുമത്രേ വഞ്ചിമാതാവിന്റെ വിശ്വാസം കൈവരിച്ചവരുടെ തമ്മിലുള്ള ഐക്യം. 'ത്യാഗത്തിൽ പിറന്ന് സേവനത്തിൽ പുലർന്നുവരുന്ന അവന്റെ (കർഷകന്റെ) കൈയ്യിൽ അനിയന്ത്രിതമായ അധികാരം പോലും ആത്മാർത്ഥസേവനമായിരൂപാന്തരപ്പെട്ടുമെന്നത്രേ വഞ്ചിമാതാവ് ആ അധികാരക്കൊതിയന്മാരെ സമുൽബോധിപ്പിക്കുന്നത്. ആ ഉപദേശം

കോലാഹലക്കാരൻ ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നവനാണെങ്കിൽ എന്തായിരിക്കണം അവന്റെ കലാസൃഷ്ടിയുടെ ഉള്ളടക്കം? ഇന്നു് അതു പൊടുന്നനെ സമാധാനം പറയാവുന്നൊരു പ്രശ്നമല്ല അതു്. പൊതുജനത്തിന്റെ പേരിൽ ഓരോരുത്തർക്കുമുണ്ടു് പ്രത്യേകം ചില ആദർശങ്ങൾ; സ്ഥാപിതങ്ങളായ ചില താല്പര്യങ്ങൾ; സ്വന്തമായ ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ. ജനതയുടെ ആവശ്യങ്ങൾ വിവിധങ്ങളാണെന്നും അവയിൽ ഏതെങ്കിലുമൊന്നു പ്രതിഫലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കലാപ്രവർത്തനം ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ളതാണെന്നും സമാധാനിച്ചാൽ സംഘട്ടനത്തിന്നിടവരുത്താതെ കഴിക്കാം. പക്ഷെ, അതുണ്ടോ അതു എളുപ്പത്തിൽ നടക്കാൻ പോകുന്നു?

നാഗവള്ളിയുടെ ഈ ഏകാങ്കനാടകത്തെ സ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം 'ജനകീയതാ'വാദത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ പിന്തുണയുണ്ടാകാൻ പ്രയാസമില്ല. എത്രയേറെ പ്രശ്നങ്ങളങ്ങനെ കൊട്ടമ്പിരിക്കൊണ്ടിരുന്നാലും അവയൊക്കെ രാഷ്ട്രീയലക്ഷ്യത്തോട്ടു കൂടിച്ചേർക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. അങ്ങനെ, കോൺഗ്രസ്സ്° എന്ന പദത്തോട്ടു സംഘടിപ്പിച്ച ചിന്തിക്കാനും, കോൺഗ്രസ്സിന്റെ രാഷ്ട്രീയലക്ഷ്യത്തിന്റെ വിജയത്തോട്ടുകൂടി നിവാരണം കണ്ടെത്താനും കഴിയാത്ത കാര്യങ്ങളൊന്നും നമുക്കു് ഉദാഹരിക്കാൻപോലും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഈ ഒരന്തരീക്ഷത്തിന്റെ പ്രസ്പഷ്ടമായ പ്രതിഫലനമാണു് നാഗവള്ളിയുടെ "ആരുടെ വിജയം' എന്ന ഏകാങ്കനാടകത്തിൽ കാണുന്നതു്. ഇതിലധികം ജനകീയമായൊരു ഇതിവൃത്തം മറ്റെന്താണുള്ളതു്?

സമസ്തകേരള സാഹിത്യപരിഷത്ത്

(ഇരുപതാം വാർഷികത്തെപ്പറ്റി)

—എസ്. ഗുപ്തൻനായർ

"സാഹിത്യപരിഷത്തിനു പോയിരുന്നു ഇല്ലേ? എങ്ങനെയായി?" ഗംഭീരമായി. ചിലതൊക്കെ കുറേ അധികപ്പറ്റായോ എന്നൊരു ശങ്കമാത്രം. ഇലയിൽ പലതും ശേഷിക്കുന്നൊരു സദ്യമാതിരി.

"എന്തിനീ പഴഞ്ചന്മാരുടെ സംഘത്തിനു് നിങ്ങളൊക്കെ പോകുന്നു?"

"പോകുന്നതിലെന്താ തകരാറു്. അവർ അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും പറയുന്നു. നാം നമ്മുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും പറയുന്നു. അതു യല്ലേ ഉള്ളൂ. എല്ലാതരവും കേൾക്കാമല്ലോ."

"ജയകേരളത്തിന്റെ ലേഖകൻ എഴുതിയിരുന്നതു വായിച്ചുവോ?"

"ഓഹോ വായിച്ചല്ലോ. സ്വന്തം ലേഖകന്റെയും സ്വന്തമല്ലാത്തലേഖകന്റെയും നിരീക്ഷണങ്ങളും വായിച്ചു. അവരൊക്കെ 'പിരിച്ചുവിടൽ' പക്ഷക്കാരാണു്."

"ശരിയല്ലേ അവർ പറയുന്നതു്, എന്തിനിങ്ങനെയൊരു സംഘടന?"

"എങ്ങനെയൊരു സംഘടന?"

"ഇങ്ങനെ ആണ്ടുതോറും ഉത്സവച്ചടങ്ങും സദ്യവട്ടവുമായിട്ടു്."

"കഥയറിയാതെ ആട്ടം കാണുന്നവരുടെകൂടെ നിങ്ങളും കൂടരുതു്."

ആണ്ടിലാണ്ടിൽ ഓരോ ദിക്കിൽവച്ചു് നടത്തുന്ന വാർഷികസമ്മേളനങ്ങളും സാഹിത്യ

അവർ കൈക്കൊണ്ടു. കർഷകന്റെ കൊടിക്കീഴിൽ അവർ അണിനിരന്നു. അവന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കമ്മട്ടിത്തിലൂടെ പുരോഗമിക്കുവാൻ അവർ ഒത്തുചേർന്നു—രംഗം പൊടുന്നപ്രകാശപൂർണ്ണമായിത്തീർന്നു. ഇതാണു് ഇതിവൃത്തം. കർഷകവൃത്തിയിൽ പരിപൂർണ്ണമായ വ്യക്തിത്വം അധിഷ്ഠിതമായ ഭാരതത്തിന്റെ ഒരു ഘടകമായ വഞ്ചിരാജ്യത്തിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം ജനതയെ ബാധിക്കുന്ന ഈ വിഷയം ഒരു ജനകീയ സാഹിത്യകാരന്റെ കലാപരിശ്രമത്തിനു വിധേയമാകുന്നതു് അഭിനന്ദനാർഹംതന്നെ.

രാഷ്ട്രീയമായൊരു പശ്ചാത്തലം സൃഷ്ടിച്ചു് ഏതാനും കഥാപാത്രങ്ങളെ അരങ്ങത്തുകൊണ്ടുനടക്കുകയല്ലാ നാടകകർത്തു് ഇവിടെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. വ്യക്തികളെയല്ലാ സമൂഹങ്ങളെയാണു്; അഥവാ രാഷ്ട്രീയാദർശങ്ങളെയാണു് ഗ്രന്ഥകാരനു പ്രദർശിപ്പിക്കാനുള്ളതു്. അവയുടെ പ്രതിനിധ്യം വഹിക്കുന്ന പാത്രങ്ങൾക്കു സംജ്ഞാനാമങ്ങളും നൽകാൻ മുതിരുന്നവർ പലരും പരാജയപ്പെടുകയാണു് പതിവു്. വ്യക്തിത്വവും ചൈതന്യവുമില്ലാത്ത അത്തരം മൂകപാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കാൻ മുതിരാതെ നാടകകൃത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം തികച്ചും നിറവേറ്റാൻ പറ്റിയ പാകത്തിൽ, കോൺഗ്രസ്, തൊഴിലാളി, മുസ്ലീം, ജനകീയസാഹിത്യകാരൻ എന്നീ പേരുകളിൽ പാത്രങ്ങളെ അവതരിപ്പിച്ചതിൽ അനുമോദിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുടെ.

ഉത്തരോത്തരം ജീവൻ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന രംഗം, സൃഷ്ടിപ്പിക്കാത്ത സംഭാഷണങ്ങളും, ഒരു മണിക്കൂറിൽ കുറഞ്ഞസമയംകൊണ്ടു് അഭിനയിക്കത്തക്ക ഒതുക്കം—ഇതൊക്കെ ഈ കൃതിയുടെ മേന്മ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

പരിഷത്തെന്ന രജിസ്റ്റേഡ് സംഘടനയും തമ്മിൽ ഒരു പുലവാലായ്മ പോലുമില്ലെന്ന് നിങ്ങളും മനസ്സിലാക്കാത്തതെന്തു്? പരിഷത്തിനു കുറച്ചു മൂലധനമുണ്ടു്, ഒരു പ്രസ്സുണ്ടു്, ആഫീസുണ്ടു് ഒരു മാസികയുമുണ്ടു്. കേരള സാഹിത്യകാരന്മാർക്കൊക്കെ സ്വന്തമെന്നവകാശപ്പെടാവുന്ന ഒരു സ്ഥാപനമാണതു്. അതിനു് അഭിമാനിക്കത്തക്ക ഒരു ചരിത്രവും പാരമ്പര്യവും തീർച്ചയായുമുണ്ടു്. സാഹിത്യപരിഷത്തു് നിഷ്ഫണ്ടു ഉണ്ടായോ നോബൽ പ്രൈസു കൊടുത്തോ എന്നൊക്കെ ചോദിച്ചാൽ ഇല്ലെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. പക്ഷേ അതൊക്കെ മാത്രമേ ഉള്ളുവോ സാഹിത്യസേവനം എന്നു ചോദിക്കാൻ തോന്നുന്നു—എനിക്കു്. ഇനി അതും പോകട്ടെ. ഈ ആണ്ടോടാണ്ടു് ഓരോരുത്തരും ക്ഷണിച്ചേറെ കൊണ്ടുപോയി സമ്മേളനവാഷികം കുറച്ചാഘോഷത്തിൽ നടത്തുന്നതിൽതന്നെ, എന്താണിതു പറയാൻ. അവരിൽ പണ്ടുള്ളവർ സഖ്യകഴിക്കട്ടെ. അതിനു് നാമെന്തിനു പരുഷം പറയുന്നു? പിന്നെ, കുറേ മിതമായി ചെലവാക്കിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു് നമുക്കു് ഉപദേശിച്ചുനോക്കാം. മൂന്നുദിവസത്തെ ചടങ്ങു രണ്ടു ദിവസത്തേക്കു ചുരുക്കണമെന്നു പറയാം. പ്രാസംഗികന്മാരേയും അദ്ധ്യക്ഷന്മാരേയും നിശ്ചയിക്കുന്നതിൽ പരിഷത്തിന്റെ നിർവ്വാഹകസമിതിയോടു് ഉപദേശം വാങ്ങണമെന്നുപറയാം. അതുയൊക്കെയല്ലേ ഉള്ളു?

"ഇതൊക്കെതന്നെയാണു് ഈ 'പരിച്ഛവിടൽ'ക്കാരുടെയും ഇംഗിതം"

"എങ്കിൽപിന്നെ അങ്ങനെ പറഞ്ഞാൽ പോരേ? ഈ സമ്മേളനം നടത്തിപ്പുകാരുടെ വ്യവസ്ഥയില്ലായ്മയെപ്പറ്റി പരമാർത്ഥത്തിൽ എനിക്കും വളരെ വല്ലാതെ തോന്നി. എന്തൊരു നേരമ്പോക്കാണെന്നു നോക്കണം. പരിഷദ്വാഷികങ്ങളെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഈ സമ്മേളനങ്ങൾക്കു് സാക്ഷാൽ പരിഷത്തിന്റെ പൊതുതാല്പര്യങ്ങളും അംഗീകൃതനയങ്ങളും ആയി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല! ഏതു നാട്ടുകാർ നടത്തുന്നുവോ ആ നാട്ടുകാരുടെ രസവാസനകൾ സമ്മേളനങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു എന്നുമാത്രം! ചാലാട്ടുകാർ നടത്തുമ്പോൾ ചാലാട്ടുകാരുടെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ. നീലേശ്വരത്തുകാർ നടത്തുമ്പോൾ അവരുടെ താല്പര്യം. അതേതായാലും നന്നല്ല. അക്കാര്യം തീർച്ചയായും പരിഷത്തിന്റെ നിർവ്വാഹകസമിതി മേലിൽനിയന്ത്രിക്കേണ്ടതാണു്."

ചോദിക്കട്ടെ, അങ്ങനെയല്ലാതെ വരുന്നതിലുള്ള പിശകുകൾ എന്താണു്?

"ഇതാ ഇക്കുറിതന്നെ അതു കണ്ടതാണല്ലോ. ഒന്നാമതു് സങ്കുചിത ദേശീയതപ്പുറേ തള്ളിനിൽക്കും. എവിടെ സമ്മേളനം നടക്കുന്നുവോ അവിടെയും ചുറ്റുപാടുമുള്ള പണ്ഡിതന്മാർക്കു് അമിതപ്രാതിനിധ്യം; വിളിക്കേണ്ടവരാരൊക്കെ എന്നു പൊതുവേ ഒരു ലക്ഷ്യം തീർച്ചയുമില്ലായ്മ ഇങ്ങനെ പലതും ഉണ്ടു്.

"പക്ഷേ വിളിച്ചവരൊക്കെ വരാതിരിക്കുന്നതിന്റെ കുറ്റം നടത്തിപ്പുകാരുടെയാണോ?

"അല്ലാ, നിങ്ങളിപ്പോൾ കക്ഷിമാറിയോ അതു കൊള്ളാം. എന്നാൽ കുറ്റം അവരുടെയല്ലെന്നതന്നെ ഞാനും പറയുന്നു. ഇപ്രാവശ്യം വൃദ്ധന്മാരുടെ പ്രാതിനിദ്ധ്യം അധികപ്പെട്ടുപോയി എന്നു പരാതിവന്നു. ആലോചിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ അതു അടിസ്ഥാനമില്ലാത്ത ഒരാരോപണമാണു്. ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പു്, വൈലോപ്പിള്ളി, കെ. ഭാസ്കരൻനായർ മുതലായ യുവസാഹിത്യകാരന്മാർ വന്നിരുന്നെങ്കിൽ ആ പരാതി അർത്ഥമില്ലാത്തതായില്ലേ? അവർ വരാത്തതിനു് ആരുപിഴച്ചു? തീർച്ചയായും സമ്മേളനഭാരവാഹികളല്ല. ('ആ പ്രസംഗികന്മാരും അല്ലെന്നതന്നെ വയ്ക്കുക.) പക്ഷേ അദ്ധ്യക്ഷന്മാരും പ്രസംഗക്കാരും വരാത്തതിന്റെ കുറ്റം വച്ചുകെട്ടി

നമുക്ക് സ്വാഗതസംഘത്തെ കുറച്ചെടുത്തിട്ടുള്ളൂടാ. എന്തായാലും പകൽക്കാർ കൂടിയപ്പോൾ പലതും കഴുകിക്കൂടായി എന്നതു സമ്മതിക്കണം താനും.

''ഉത്കേരളംലേഖകൻ ശ്രീ കരിമ്പുഴ രാമകൃഷ്ണനെ കുറേ ആക്ഷേപിച്ചിരുന്നല്ലോ. അതു ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചുവോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗം?'

''കേട്ടെങ്കിലല്ലേ തീച്ചുവരയാവൂ. പരമാത്മത്തിൽ മുഴുവൻ കേട്ടില്ല. രാപ്പകൽ തോരാത്ത പ്രസംഗവർഷംകൊണ്ട് ഗതികെട്ടിരുന്ന ഞങ്ങൾക്ക് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ഒന്നു കാറ്റുകൊള്ളാനും കറങ്ങിത്തിരിയാനും തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. ശ്രീ. രാമകൃഷ്ണന്റെ പ്രസംഗം കുറേയായപ്പോൾ അങ്ങനെ ഒന്നു കറങ്ങിത്തിരിഞ്ഞു ഞങ്ങളും. സുമാർ ഒരുമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവന്നപ്പോഴും അതങ്ങനെ തുടർന്നുകൊണ്ടതന്നെയിരുന്നു. ഒരു പഞ്ചാബ് മെയിലിന്റെ വേഗത്തിൽ അദ്ദേഹം വാഗ്വിക്കയാനിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ബഞ്ചിൽക്കയറിനിന്നിരിക്കുന്ന ശിഷ്യന്റെ പദ്യോച്ചാരണത്തോടുകൂടി. ഒരു ലഘുലേഖയായി അടിച്ചുവിതരണം ചെയ്യപ്പെടാൻ ഏറ്റവും യോഗ്യമായിരുന്നു ആ പ്രബന്ധം. ഒന്നുരണ്ടു മണിക്കൂർ ഒരു സദസ്സിനെ ഒരേസ്വരം തന്നെ കേൾപ്പിക്കുക തീച്ചയായും ഭംഗികേടാണ്. കേരളത്തിൽ ഞാൻ കേട്ടിടത്തോളം സഖാവ് പി. ടി. പന്നൂസുണ്ട് അതിനു കഴിവുള്ള ഒരു മനുഷ്യനായിട്ട്. മറ്റാരുടെയും പ്രസംഗവും അങ്ങനെ കേൾക്കത്തക്കവണ്ണം ക്ഷമാശീലരായിട്ടില്ല കേരളീയർ.

''അതിരിക്കട്ടെ എന്തിനെക്കുറിച്ചാണ് 'ഭോഗതിയോഗം' എന്നു് ജയകേരളം ലേഖകൻ വ്യവഹരിച്ചതു്.

''അതോ, ശരിക്കൊരു പേരുപറഞ്ഞാൽ 'ഭഗവതയോഗം എന്നാണതിനു പറയേണ്ടതു്—ഭഗവതന്മാരുടെയോഗം. അദൃശ്യസ്ഥാനത്തു കൊല്ലങ്കോട്ട് ഗോപാലൻനായരുടെ പേരുംകൂടി വന്നപ്പോൾ അതു തികച്ചും അങ്ങനെയായി. പക്ഷേ അദ്ദേഹം വന്നിരുന്നില്ല. അതിനു പകരം അദൃശ്യസ്ഥാനം ഏറ്റ ഒട്ടർ ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാടിനെ എനിക്കു നന്നേ പിടിച്ചു. കണ്ടാലൊരു വാനപ്രസ്ഥൻ. കായ്ത്തിലും അങ്ങനെതന്നെയാവാം. ശ്ലോകങ്ങളൊക്കെ ചൊല്ലിക്കൊണ്ട് ആരംഭിച്ചപ്പോൾ മുഷിപ്പിക്കുമെന്നു തോന്നി. എന്നാൽ അങ്ങനെയല്ല ഉണ്ടായതു്. അദ്ദേഹം രസിപ്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. കേരിയെപ്പറ്റിയാണ് പ്രസംഗിച്ചതെങ്കിലും കേരിയും വീകേരിയും കഷ്ടിയാണെനിക്കുകൂടി ആ പ്രസംഗം രസിച്ചു. ഇടയ്ക്കു ചില നേരമ്പോക്കു കഥകളും (നേതൃരത്നയുടെ കൂട്ടത്തിലോ മുതലായവ) പറഞ്ഞതുകൊണ്ടല്ല, പ്രസംഗത്തിലെ കായ്ഭാഗങ്ങളുംതന്നെയാണ് രസിച്ചതു്. ആ പ്രസംഗം വന്നപ്പോഴേക്കും നമ്മുടെ റിപ്പോർട്ടറന്മാരെല്ലാം തങ്ങളുടെ പേനയ്ക്കു മുഖംമൂടിയിട്ട സ്വസ്ഥവൃത്തികളായി. ആരും റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇത്തിരി എഴുതീനോക്കിയാലെന്തെന്നുകൂടി എനിക്കു തോന്നി. എന്തോ ചിലതു കുറിക്കുകയും ചെയ്തു.

എനിക്കദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരാശയം പ്രത്യേകിച്ചിഷ്ടപ്പെട്ടതു പറയാം. ഈശ്വരനെ സൃഷ്ടിക്കുക എന്നൊക്കെ പറയുന്നതു് ഇപ്പോൾ ഒരുവക അശാസ്ത്രീയമായ സമ്പ്രദായമായിത്തള്ളപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ. എന്നാൽ എങ്ങിനെയെങ്കിലും ഈശ്വരനു് ഒരു ശാസ്ത്രീയത നൽകാനായി നാം മറ്റൊരാളോ പേരുകളെ പിടിച്ചു് ഉപാസന നടത്താറുണ്ടതാനും. ഇതു ചില കുട്ടികളുടെ ''സിദ്ധാന്തം'പോലെയാണത്രേ. ജീരകവെള്ളം കുടിക്കാൻ അവർക്കിഷ്ടമില്ല. പച്ചവെള്ളമേ കുടിക്കൂ. എന്നാൽ പച്ചവെള്ളമാണെന്നുംപറഞ്ഞു് ആ പാത്രത്തിൽ കുറേ ജീരകവെള്ളമൊഴിച്ചുകൊടുത്താൽ 'മടമടാ' കുടിച്ചുകൊള്ളും. എന്താണിതുമാതിരിയാണ് പരിഷ്കാരികളുടെ ഈശ്വരവൈമുഖ്യം എന്നദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചു.

"ഹെ ആകപ്പാടെ നിങ്ങളും അതൊക്കെ കേട്ട് ഒരു ഭാഗവതരായി എന്നു തോന്നുന്നല്ലോ"

"ആയില്ല, അതല്ലേ കഷ്ടം. ഈ പാരായണങ്ങളും പാരായണപ്രവചനങ്ങളും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ ഒരു കൂട്ടം ഭക്തന്മാർ മുമ്പിൽ വന്നിരുന്നു കാണിക്കുന്ന ഗോഷ്ടി കണ്ടപ്പോഴാണ് ഉണ്ടായ ഭക്തി പകുതിയും പോയി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു മറെറാരു പ്രാസംഗികൻ ഭാരതസംസ്കാരത്തിൻെറ കേമത്തരത്തെപറ്റി മറെറ മതക്കാരെ ഇടയ്ക്കും മുറിയ്ക്കും ആക്ഷേപിച്ചും കൊണ്ട് വീമ്പടിക്കുന്നതു കേട്ടപ്പോഴാണ് ബാക്കിയും നശിച്ചു. അതുകേട്ട് ഹാർട് മറെറന്നിൻെറ സംഭ്രമംകൂടി കണ്ടപ്പോഴാണ് ഈ ഭക്തിയെക്കാളും ഭേദം ഭക്തിയില്ലായ്മതന്നെയാണെന്നു് ഉറപ്പായി.

"ആകട്ടെ. ഈ തവണ ഹൈന്ദവവച്ചടങ്ങിനു് പരിഷത്തിൻെറ മണ്ഡപത്തിൽ വലിയ പ്രസക്തിയുണ്ടെന്നു നിങ്ങളും വിചാരിക്കുന്നുവോ?

"ലേശവും ഇല്ല. ആ സമ്മേളനത്തിലെ പല ചടങ്ങുകളും വളരെ രസകരമായി എങ്കിലും ആ സമ്മേളനം കേവലം അപ്രസക്തമായിരുന്നു. ഗുരുവായൂർ പോകാതെതന്നെ തോട്ടം വാസുനമ്പൂരിയുടെ ഭാഗവതപ്രവചനം കേൾക്കാൻ അന്നാട്ടിലെ ഭക്തന്മാർ കൂടിച്ചേർന്നു് ഒപ്പിച്ച ഒരു പണിയല്ലേ അതെന്നു് എനിക്കു ബലമായ സംശയമുണ്ടു്"

"ഇതൊക്കെയും സഹിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ഒരു പാരക്കാരൻ തൻെറ ശ്ലോകസ്സഞ്ചിയും ചൊട്ടഹലിതവും ആയിവന്നു കയറി. പരമാർത്ഥത്തിൽ ആ മനുഷ്യനെ കുറപ്പെടുത്തിക്കൂടാ. പാടിച്ചുവെച്ച ശീലുകൾ ചൊല്ലുന്നതല്ലാതെ അതിൽ കവിഞ്ഞൊന്നുമില്ല. അങ്ങനെ തീർച്ചയായും യോഗമായ സമാചകയോഗവും.

"നിങ്ങൾ ഒടുവിൽ തൊട്ടതുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞുതീർത്തുവെന്നാണോ ഭാവം?

"മറെറാരാന്നിനെ പാടിയും ഇക്കണക്കിനു പറഞ്ഞാൽ അവസാനിക്കില്ല. തന്നെയുമല്ല, വള്ളത്തോൾ, ആറൂർ, വടക്കുംകൂർ മുതലായ ഗുരുജനങ്ങളുടെ പ്രസംഗങ്ങളെക്കുറിച്ചൊന്നും നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാത്തതല്ലല്ലോ?. അവരൊക്കെ രീതിയും നയിച്ചും ശീലിച്ചിട്ടുള്ളവർ. എങ്കിലും മഹാകവിയുടെ ക്ഷോഭം അന്നു കേവലം അസ്ഥാനത്തിലായിപ്പോയില്ലേ എന്നൊരു ശങ്കയുണ്ട്. പ്രസംഗം പണ്ഡിതോചിതമായിരുന്നു. പാടിച്ചും ചിന്തിച്ചും ഉറപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഒന്നു്, രണ്ടു് എന്നക്കമിട്ടു് പറയുകയാണു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശീലം. ശാസ്ത്രസാഗരത്തിൽ ആഭ്യക്ഷ്യം വഹിക്കാൻ തികച്ചും യോഗ്യൻ തന്നെയാണു് ആ സാഹിത്യശാസ്ത്രജ്ഞൻ എന്നു് ആ പ്രസംഗം തെളിയിച്ചു. സാഹിത്യശാസ്ത്രത്തിൽനിന്നു് സംഗീതശാസ്ത്രംവരെ എത്തിയ അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിജ്ഞാനത്തെ പ്രസംഗമണ്ഡപത്തിൽവെച്ചു് ആസ്വദിച്ചാൽപോരാ, അടുത്തകൂടി നേരിട്ടതന്നെ പലതും ഗ്രഹിക്കണം എന്നെനിക്കു തോന്നി. കഥകളിസംഗീതത്തിൻെറ ചില അംശങ്ങളെപ്പറ്റി എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന സംശയങ്ങൾ ചോദിച്ചപ്പോൾ, പ്രയോഗവൈവിധ്യം കുറയുമെങ്കിലും പതുക്കെപ്പാടിക്കേൾപ്പിച്ചു പരിഹരിക്കാൻ അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനായി. ആ സൗമനസ്യം എന്നെ വല്ലാതാകർഷിച്ചു.

വളരെ നല്ലതെന്നു് പലരാലും വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ഒന്നോരണ്ടോ പ്രസംഗങ്ങൾ കേൾക്കാൻ എനിക്കു തരമായില്ല. വിദ്വാൻ ഗോപിനാഥൻ കുടിവായനുടെയും സുകുമാർ അഴീക്കോടിൻെറയുമൊക്കെ. അതുകൊണ്ടു് അവയെപ്പറ്റി ഒന്നും പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ കേട്ട പ്രസംഗങ്ങളിൽ പലതും വിഷയനിർദ്ദേശംകൂടാത്ത—കുറ്റം പടലും തപ്പായിട്ടു് തീർന്നുപോയി എന്നു സവ്യസാചം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മറെറ ചിലതു് സ്വതന്ത്രവാഗ്വിലാസങ്ങൾക്കും മറെറാരു സാധാരണകേൾക്കാവുള്ള സാഹിത്യാസ്വാദന പ്രസംഗങ്ങൾക്കും. സന്ദർഭത്തിൻെറ ഗൗരവത്തെ തികച്ചും മനസ്സിലാക്കാതെ ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഇത്തരം പ്രസംഗ

ങ്ങളും എല്ലാക്കൊല്ലവും ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. എങ്കിലും കഴിഞ്ഞ രണ്ടു വർഷികങ്ങളും (കോഴിക്കോട്ടും ചാലാട്ടും) അക്കാര്യത്തിൽ വളരെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു.

"നിങ്ങൾക്കു കവികളോട് വല്ല വൈരുപ്പും ഉണ്ടോ? അവരെപ്പറ്റി എന്താണ് ഒന്നും മിണ്ടാത്തത്".

"പരമാർത്ഥം പറയണമെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ ഈ കവിതാപാരായണം സന്നിഹിതരായിരുന്നവരിൽ എന്തോ പന്തികേടുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരുവനാണ് ഞാൻ.

"കവിതാപാരായണമേ വേണ്ടെന്നാണോ നിങ്ങളുടെ പക്ഷം?

"വേണ്ടെന്നല്ല. അതു ശ്രോതാക്കളുടെ ഇടയിലേയ്ക്കിണക്കി ആകർഷകമാക്കുന്നതുകൊണ്ട് വിശേഷമില്ലെന്നാണ് എന്റെ പക്ഷം. ഒരു കവി സമ്മേളനം പ്രത്യേകമായി വയ്ക്കണം. കവിതാപാരായണം മാത്രമേ ആകാവൂ അതിൽ. ഇടയിടെ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ചോദ്യങ്ങളും ചോദിപ്പും പൂർവ്വപക്ഷങ്ങളും ഉന്നയിച്ചും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും പറഞ്ഞും ഒക്കെ രസം പിടിക്കണം സമ്മേളനം. അതാണ് വേണ്ടതു്. ഒന്നാമത്തെതാകട്ടെ, കവിത ഇവിടെ വായിക്കാനറിഞ്ഞവന്ന കവികളുടെ ചതുക്കമാണ്. ഈ പരിഷത്തിൽ കവിത വായിച്ചവരിൽ വി. വി. കെയും കുഞ്ഞിക്കുട്ടിപ്പൊതുവാളും രസമായി വായിച്ചു. തിക്കോടിയന്റെ 'വരത്ത കവിതയും' ഉബൈദിന്റെ ചൊടിയുള്ള 'വീടവാങ്ങലും' സദസ്സിനെ രസിപ്പിച്ചു. ആ അന്തരീക്ഷത്തിലാകെ തണുപ്പിനിന്നു, വെണ്മണിക്കവിതയിന്റെ കവിത—ഉഗ്രനുച്ചാരണത്തിലൂടെയും ഉച്ചരിച്ചിന്തകളിലൂടെയും കേൾവിക്കാരെ തള്ളിവിട്ടുകൊണ്ട്. പ്രൊഫസർ നമ്പ്യാരുടെ ഒരു ശ്ലോകവാദം അപ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വന്നലച്ചു.

"ഏറ്റം കോമള കാന്തശബ്ദമധുരം
വെണ്ണീക്കളും മഞ്ജുളം
പദ്യം നിസ്തുല വാസനാസുരഭിലം
മേനേലുതിർത്തീടുക"

.....

ഇവിടെ ഒരൊറ്റ കാര്യംകൂടി പറയാതെയവശേഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. കലാപ്രകടനങ്ങൾ. അവയെപ്പറ്റി എനിക്കൊന്നുമതായിപ്പറയാനുള്ളതു് അവ സദസ്സിനെ ചുട്ടങ്കുകളെക്കാളും ഇടതിങ്ങി ശ്വാസംമുട്ടിക്കുന്ന മട്ടിലായിരുന്നു എന്നതാണ്. ഒരു രാത്രി മൂന്നുമണിക്കൂർ നേരത്തേക്കെന്തെങ്കിലും ഒരു ചടങ്ങെന്നുവച്ചാൽ നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. എന്നാൽ അന്തിമുടിഞ്ഞാൽ വെള്ളകീറുവോളം ആടലും പാടലുംകൊണ്ട് വശംകെടുത്തുന്ന സമ്പ്രദായമാണവിടെക്കണ്ടതു്. അതിനിടയിൽ ചിലർക്കു കഷ്ടിക്കെയ്യനക്കുവാൻ അധികം സമയം, ചിലർക്കു പക്ഷേ വിവേചനാർക്ക് അല്പസമയം—അങ്ങനെയുംകൂടി ആയാലോ? വന്ന സ്ഥലത്തു് ആ ചന്തപ്പുന്നിക്കരെ ഇരുത്തിയുറുപ്പിച്ചിട്ട് ആക്കിത്തുകിട്ടാനാണ്; അതും ഒന്നല്ല, രണ്ടുദിവസം! വടക്കേ മലയാളത്തിൽ പണ്ട് നല്ലൊരു കഥകളിക്കാരനായിരുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ മാത്രം പ്രയോജനപ്പെട്ട അദ്ദേഹത്തെ വേഷം കെടുത്തിച്ചിട്ട്. കഥകഴിഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തെക്കുഞ്ഞിക്കുറുപ്പിനോട് ചോദിക്കുകയാണ്. "സുന്ദരബ്രാഹ്മണൻ എന്നുവെച്ചാൽ എന്താണെന്നറിയുക. കുഞ്ഞുക്കുറുപ്പ്: ഒരു രസികനായ ബ്രാഹ്മണൻ എന്നല്ലാതെ മറ്റെന്നറിയാനുള്ളു. പാവം കഥകളി: "അല്ല, സുന്ദരൻ എന്നും ഇരുന്നോട്ടെ. ഇതുരണ്ടും അല്ലാത്ത ഒരാളെക്കൊണ്ടു വേഷം കെടുത്തിച്ചാലോ?"

വാസ്തവം. ആട്ടക്കഥയ്ക്കും കാണുന്നവർക്കും ഉണ്ട് വീക്ഷണം. പക്ഷേ നമുക്കൊന്നും പറയാൻ പാടില്ല. ആവാഞ്ഞിടത്താണ്, അറിയാഞ്ഞിടത്തല്ല ശരിപ്പെടാത്തതു് എന്നു നമുക്കറിയാം.

"അപ്പോൾ കഥകളി ആകപ്പാടെ നിങ്ങൾക്കു രസിച്ചില്ലെന്നാണോ പറയുന്നത്".

"അല്ലല്ല രസിക്കേണ്ടതൊക്കെ രസിച്ചു. കേട്ടോട്ടെ ഒന്നാറിക്കുകൊണ്ടിരുന്ന എനിക്കുമാത്രം, തെക്കൻദിക്കിലും സുപ്രസിദ്ധനായിക്കഴിഞ്ഞ കൃഷ്ണൻനായർതന്നെയാണ് ഇനിമുള്ളതിൽ വച്ച് നാനാമുഖമായ കഴിവുകളുള്ള കഥകളിനടൻ എന്നു അവിടെ വച്ചും തെളിഞ്ഞു. ഭീമസേനനായിട്ടും പൂതനയായിട്ടും ഒന്നുപോലെ ശോഭിക്കുന്ന ആ നടന്റെ അഭിനയസാമർത്ഥ്യം ഏറ്റവും പ്രശംസനീയമാണ്. പക്ഷേ കൃഷ്ണൻനായരുടേയും കഞ്ചുക്കുറുപ്പിന്റേയും അഭിനയം നമുക്ക് പുത്തനല്ലല്ലോ. എനിക്ക് പുത്തനായികിട്ടിയ രസം കൃഷ്ണൻകുട്ടിയുടെ അഭിനയത്തിൽനിന്നാണ്. കഥകളി ലോകത്തു് ആകപ്പാടെ കടമാളൂർ കരുണാകരൻ നായർ എന്നൊരൊറ സ്ത്രീവേഷമേ ആസ്യവും അഭിനയവും ഒത്തതായിട്ട്, എന്നാണ് ഞാൻ കരുതിയിട്ടുള്ളതു് ഇപ്പോഴും ഒരാൾക്കുടെ ഉണ്ടെന്നു ബോധ്യമായി. അതു് കലാമണ്ഡലം കൃഷ്ണൻകുട്ടിയാണ്. (കൃഷ്ണൻനായരെ അളക്കുടത്തിൽ ഞാൻ കൂട്ടുകയില്ല. അദ്ദേഹം സ്ത്രീവേഷമിടുമ്പോഴും സി. വി. യുടെ മാംസഗോപുര ശരീരിണിയായ പ്രഭാവതിയെയാണ് ഞാനോക്കുന്നതു്.)

കഥകളിയുടെ കാര്യം അങ്ങനെ നില്ക്കട്ടെ. പിന്നെയുള്ള കലാപ്രകടനങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒന്നു് മോഹിനിയാട്ടമാണ്. എനിക്കതിനെപ്പറ്റി നല്ലതായിട്ടൊന്നും അനുകൂലിടത്തോളം കൊണ്ടുപറയാനില്ല. എന്റെ പ്രതീക്ഷ വളരെ കവിഞ്ഞതരത്തിലായിരുന്നു. ഒരുവേള അതാവാം കൂടുതൽ വൈരസ്യത്തിനു കാരണമായതു്. പാലക്കാട്ടുള്ള ഏതോ ഒരു വൃദ്ധന്റെ കുഴിത്താളത്തിലും അതുപോലെ ഏതോ ഒരു സ്ത്രീയുടെ (ആ അമ്മയുടെ പേരു് ഞാനോക്കുന്നില്ല) കാൽ വയ്പിലും ചെന്നു കുറിയടിച്ചു നിശ്ചയമാണ് ആ ഹൃദയമായ കല എന്നു് മഹാകവി പ്രസംഗിച്ചതു് എന്റെ ചെവിയിൽ തങ്ങിനിന്നിരുന്നു. ഏതായാലും സാമാന്യം വൃദ്ധയായ ആ സ്ത്രീ ഇനിയെങ്കിലും അതു ചെറുപ്പക്കാരായ വല്ല ശിഷ്യകളിലേക്കും പകർന്നുകൊടുക്കണമെന്നല്ലാതെ കൂടുതലൊന്നും എനിക്കു പറയാനില്ല. ഭരതനാട്യത്തോടു് എല്ലാംകൊണ്ടും അടുപ്പമുള്ള ആ നാട്യസമ്പ്രദായത്തെ തനിക്കേതെളിയിക്കുന്നതിൽ അവകാശപ്പെടുന്നതിൽ തന്നെ വലിയ അർത്ഥമുണ്ടെന്നെനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. ഭരതനാട്യത്തിലാണെങ്കിൽ നല്ല പ്രാവീണ്യംനേടിയ മലയാളി വനിതകളും നമുക്കാവശ്യത്തിനുണ്ടുതാനും. പിന്നെയെന്തിനാണ് കേരളസംസ്കാരത്തിന്റെ പേരിൽ ഇതിനുവേണ്ടി ആവേശം കൊള്ളുന്നതു്? നിങ്ങളുടെ സംസ്കാരബോധം എത്രപറയുന്നു?

"നമുക്കു കലയും സംസ്കാരവുമൊക്കെ മഹാകഷ്ടമാണ് ചങ്ങാതീ" "എന്നാൽ പാടട്ടെ. അങ്ങനെ കലാപ്രകടനവു, കഴിഞ്ഞു. എല്ലാം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിയപ്പോഴും മനസ്സിൽ തങ്ങിനിന്നതു് പരിഷത്തല്ല പരിഷത്തിന്റെ പിന്നിൽനിന്നു് നിശ്ശബ്ദമായി പ്രവർത്തിച്ച ചിലരുടെ മധുരമായ പെരുമാറ്റവും പുത്തനായികിട്ടിയ സ്നേഹിതന്മാരുടെ പ്രഹ്ലാദനങ്ങളും ആണ്. എല്ലാറ്റിന്റെയും പിന്നിൽ അച്ഛന്റെ സഞ്ചയനത്തിനു് ഒരുക്കൂട്ടുന്ന മട്ടിൽ ഞാൻകണ്ട പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ ചിത്രവും. പരിഷത്സമ്മേളനത്തിലെ പരുഷാരത്തെയും പൂപ്പന്തലിനെയും തള്ളിമറിച്ചിട്ടുകൊണ്ട്, അവിടെവിന്നു് ആറേഴ് മൈലകലെയുള്ള ആ വീടും പരിസരവും ശോകമൂകമായ സ്മരണകളെ ഉണർത്തിക്കൊണ്ട് ഇപ്പോഴും മുന്നോട്ടുവരുന്നു. ഉത്സവങ്ങളുടെ ഉത്സാഹത്തേക്കാൾ ഇടറാതാണല്ലോ ഏതയവേഴ്ച.

നിർവാഹകസംഘം

അദ്ധ്യക്ഷൻ

മഹാകവി വള്ളത്തോൾ

ഉപാദ്ധ്യക്ഷൻ

കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ എം. എ. ആർ. എ.

പി. വി. കൃഷ്ണൻനായർ (കായ്യദർശി)
പി. കഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ (സഹകായ്യദർശി)
കെ. എസ്. കൃഷ്ണപിള്ള (ഖജാൻജി)

അംഗങ്ങൾ

കവിതിലകൻപി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ
പറയത്തു രാമൻമേനോൻ
എ. കാത്ത്യായനിയമ്മ
എ. സത്യഭാമ
വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ
നമ്പാത്തു് ശിവരാമമേനോൻ
അടയത്തു് കൃഷ്ണപിള്ള
എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ
ടി. എം. മുമ്മാർ
സി. എൽ. ആൻറണി
പി. എസ്. വേലായുധൻ
എ. ചന്ദ്രഹാസൻ
ഈ രാഘവവാര്യർ
കരിമ്പുഴ രാമകൃഷ്ണൻ
ടി. സുധാകരമേനോൻ
ഡി. സി. കിഴക്കേമുറി
ഏ. ബാലകൃഷ്ണവാര്യർ
എം. എൻ. ശിവരാമൻനായർ
എച്ച്. ജാതവേദശേണായി
ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്

നിങ്ങളുടെ അടുത്ത തീയറ്ററിൽ

പ്രതീക്ഷിപ്പിൻ!

അഞ്ജലീദേവി, ജി. വരലക്ഷ്മി, നാഗേശ്വരറാവു,
എ. വി. സുബ്ബാറാവു മുതലായവർ അഭിനയിച്ച

മായക്കുതിര

പുതിയ തമിഴ് ചിത്രം

Edited by P. V. Krishnan Nair and Published by him for the Magazine Committee and the Executive Committee of the All-Kerala Literary Academy.
Printed at the Parishanmudranalaya, Ernakulam.